

Jamsai

Perfect Guy

ผู้ชาย

คนนี้

ฉัน

ดีไซน์

เอง

1

量身定制

ลวี่เหยียนเซินเฮ่อ

绿野千鹤

เจียน

เฉียวหลิงซิงซิว

แปด

Jamsai

Perfect Guy

ผู้ชาย
คนนี้
ฉัน
ดีไซน์
เอง
1

量身定制

ตัวเหมือนเธอ
綠野千鶴
เพ็ญ
เมื่อกำลังรังสรรค์
แปล

Jamsai

Perfect Guy

ผู้ชาย
คนนี้
ฉัน
ดีไซน์
เอง
2

量身定制

ตัวเหมือนเธอ
綠野千鶴
เพ็ญ
เมื่อกำลังรังสรรค์
แปล

Perfect Guy

ผู้ชาย
คนนี้
ฉัน
ดีไซน์
เอง
1

Jamsai

Perfect Guy

ผู้ชาย
คนนี้
ฉัน
ดีไซน์
เอง
2

Jamsai

ทดลองอ่าน
ทดลองอ่าน

Perfect Guy

ผู้ชาย

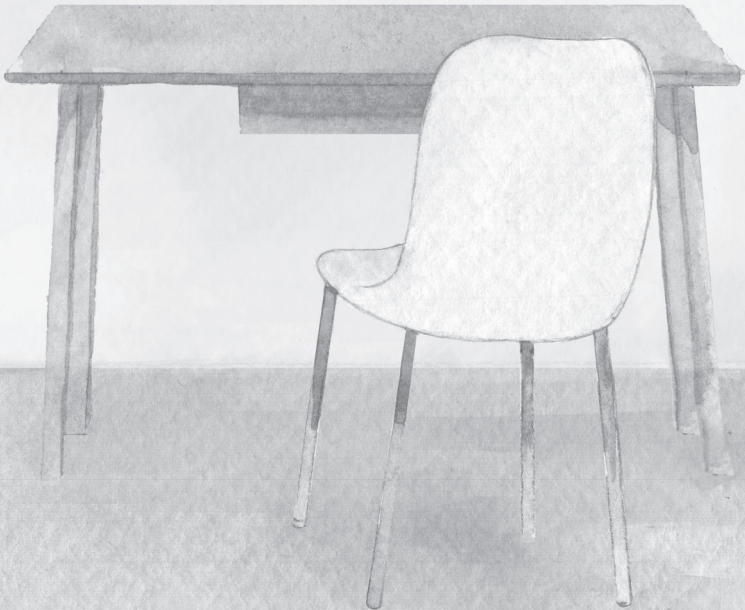
คนนี้

ฉัน

ดีไซน์

เอง

1

Perfect Guy ผู้ชายคนนี้ฉันตีฉันเอง 1

ลาวี่เหยี่ยเซียนเอ่อ เยี่ยน เจี้ยวหลิวฉิวฉิว แปล

《量身定制》Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author : 绿野千鹤

Lu Ye Qian He

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2532-1

ภาพประกอบ miintare

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 599 บาท (2 เล่มจบ)

พิมพ์ที่

กรุงเทพฯ นอนสายตา

ห้องโงยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ถ้าพูดถึงในวงการแฟชั่น เราอาจจะคิดถึงภาพการเดินแบบบนแคทวอล์ก หรือรายการที่จัดการแข่งขันเพื่อตามหานางแบบรายการต่างๆ บนหน้าจอทีวี แต่สำหรับหนังสือนิยายที่พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีน้อยมาก เราจึงอยากจะนำเสนอเรื่อง 'Perfect Guy ผู้ชายคนนี้นั้นดีไซน์เอง' 2 เล่มฉบับนี้ โดยเฉพาะเมื่อได้เห็นความลงตัวของเรื่องราวความรัก ความสนุกสนานน่าติดตามในเรื่องอาชีพ และความ Perfect จนชวนฟินของพระเอกงานดี ที่จะทำให้เราต้องแอบจิกหมอนรวมทั้งข้ามชั้นจนต้องหัวเราะออกมา

'เซียวเซียว' สาวสวยในวงการดีไซเนอร์ป่วยจนรูปร่างหน้าตาที่เคยสะสวยไม่เหมือนเดิมจนเธอต้องบอกเลิกแฟนหนุ่มที่คบอยู่ ทว่าเขากลับเอาผู้หญิงคนใหม่มาหักหน้าเธอซะนี่ เซียวเซียวเลยใช้ 'ชานม' จ้าง Perfect Guy มาหนึ่งคนเพื่อให้เป็นแฟนเธอ แต่ใครเลยจะคิดว่าพ่อหนุ่มชานมคนนี้นั้นดีได้มาพบเธออีกครั้งใน 'โฮสต์คลับ!' เซียวเซียวผู้ที่ชีวิตกำลังเหี่ยวแห้งและเหนื่อยล้าราวกับได้รับพลังในการใช้ชีวิตอยู่เพิ่มขึ้นทันที แม้เธอจะถูกความเจ็บป่วยทำลายโฉมถูกรังแกแย่งชิงดีในวงการดีไซเนอร์ทำร้ายมาอย่างหนักหน่วง แต่เธอก็มุ่งมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป มุ่งมั่นเพื่อจะมีชีวิตที่ดีขึ้น อย่างน้อยๆ ก็เพื่อให้มีเงินมาเติมบัตรสมัครโฮสต์คลับแห่งนี้ก็แล้วกัน! ส่วนทุกอย่างมันจะง่ายตายดั่งที่เธอดีไซน์ไว้ในใจหรือไม่นั้น พลิกกระดาศหน้าต่อไป...สัมผัสกับวงการที่มีการพาดพันกันอย่างบ้าคลั่ง และการออกแบบที่ต้องใช้พลังอย่างล้นหลามนี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สำนักพิมพ์ใหม่ใด ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

บทที่ 1

บนถนนในวันแห่งการทำงานนั้นราวกับรังผึ้งเก่าที่ถูกฝูงผึ้งทิ้งร้าง ภายใต้อันแสงแดดสดส่องในเดือนเมษายน ประตูร้านรวงสีด้ามมากมาย ถูกเปิดทิ้งไว้ตามหน้าที่ของมัน

กึกกึก เสียงรองเท้าสั้นสูงสีแดงเหยียบลงบนพื้นหินแกรนิตดังก้อง ไปทั้งถนนที่แทบจะเรียกได้ว่าเงียบสงัดราวกับจะประกาศความมั่งคั่งและราคาอันแพงระยับของมัน เจ้าของรองเท้าสั้นสูงคู่นี้มีช่วงขาเรียวยาว เธออยู่ในชุดเดรสที่ตัดเย็บอย่างประณีต เรียกสายตาคือจากสาววัยรุ่นหลายคน

กึก กึก กึก แครก... เสียงก้าวเดินเป็นจังหวะพลันเปลี่ยนไป สั้นสูง เรียวแหลมซึ่งทำจากโลหะเหยียบลงบนลูกคลื่นที่ยื่นออกมาตรงขอบทางเดิน สำหรับผู้พิการทางสายตา ข้อเท้าปล้นพลิกบิด ทำให้เจ้าของรองเท้าสั้นสูง ผู่งามส่งาหน้าคะมำ

จากประสบการณ์หลั้มนรองเท้าสั้นสูงที่มีมาอย่างโชกโชน เขียวเขียว จึงใช้กระเป๋าคือใบสวยรองแขนไว้โดยไม่เสียดาย แล้วก็จับด้วยท่ายาก อย่างการ 'หน้าคว่ำมาลง' โดยสมบูรณ์แบบ ทันทีที่ลุกขึ้นได้ก็หันมองซ้ายขวา อย่างรวดเร็วราวกับเป็นหัวขโมย

6 Perfect Guy ผู้ชายคนนี้นั้นดีไซน์เอง 1

เด็ก ๆ สะดุดล้มเรียกว่า 'สะดุดล้ม' แต่คนอายุยี่สิบกว่าสะดุดล้มเรียกว่า 'ซุ่มซุ่ม' นะสิ

เธอรีบจัดการเสื้อผ้าหน้าผมที่กระเซอะกระเซิงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะบิดฝุ่นที่กระเป่าแล้วหันเห็นว่าขอบกระเป่ามีรอยถลอกเล็กๆ ทำเอาปวดใจจนกัดฟันกรอดในทันที

เซียวเซียวกระซอกผ้าปิดปากบนใบหน้าลงมาอย่างหงุดหงิด สิ้นสูงสิบเซนติเมตรครึ่งมันสูงเกินไปสำหรับเธอจริงๆ นั่นแหละ

"พี่สาวคะ เป็นอะไรไหมคะ"

เสียงเล็กๆ ไสๆ ดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง เซียวเซียวหันหลังไปมองก็เห็นเด็กสาวสองคนที่ดูแล้วน่าจะเป็นเด็กนักเรียนมองเธอด้วยความเป็นห่วง

"ไม่เป็นไรจะ ไม่เป็นไร" เซียวเซียวดึงผ้าปิดปากขึ้นอย่างเดิม เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น เธอจึงรีบหยิบขึ้นมารับสายแล้วเดินห่างออกไปอย่างรวดเร็ว

"เซียวเซียว นี่เธออยู่ที่ไหนแล้ว" เสียงของชายหนุ่มที่ตั้งมาจากปลายสายเป็นเสียงขึ้นจมูกซึ่งฟังดูเหมือนไม่ทุกข์ร้อนอะไร

"จะถึงแล้ว" เซียวเซียวตอบอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์เท่าไรนัก

"อ้อ ฉันลืมบอกเธอไปนะว่าวันนี้ฉันพาแฟนใหม่มาเจอเธอด้วย เธอคงไม่ถือสาใช่ไหม" น้ำเสียงเบิกบานนั้นเจอความสะใจเอาไว้อย่างปิดไม่มิดตามด้วยเสียงหัวเราะของหญิงสาวที่อยู่ข้างๆ คนปลายสาย

เซียวเซียวรู้สึกวู่วามว่าเสียงซึ่งดังอยู่ข้างหูนี้ช่างเหมือนกับเสียงแมวที่กำลังข่วนแผ่นเหล็กเหลือเกิน ทำเอาเธอเกือบจะเขวี้ยงโทรศัพท์มือถือทิ้งลงเดี๋ยวนี

ผู้ชายที่อยู่ปลายสายนั้นก็คือแฟนเก่าของเธอเอง เพราะทั้งสองคนเลิกกันผ่านทางโทรศัพท์ อีกฝ่ายจึงเอาแต่ตั้งต้นไม่ยอมทำเดียว ยินทรานว่า จะต้องพูดกันต่อหน้าให้ชัดเจน เซียวเซียวจำต้องรับปากยอมออกมาเจอเขา

ไม่คิดว่าผู้ชายคนนั้นจะพาแฟนใหม่มาด้วยโดยไม่บอกกล่าว นี่มันคือ การฉีกหน้าเธอชัดๆ

เซียวเซียวกำโทรศัพท์มือถือถือพลางกััดฟันแน่น รู้สึกไม่ยากไปขึ้นมาทันที "ฉัน..." แต่จู่ๆ คำปฏิเสธซึ่งมารออยู่ที่ริมฝีปากก็พลันหยุดชะงักลง เพราะเงาร่างหนึ่งที่หล่อเหลาราวกับกลุ่มดาวตกซึ่งเปล่งประกายกลางท้องฟ้า ยามราตรีนำพาเอารัศมีที่ทำให้ไม่อาจจะสายตาพุ่งเข้าสู่สายตาของเธอ

ชายหนุ่มเบื้องหน้าอยู่ในชุดสูทล้าลองสบายๆ ในเวลาเกือบเที่ยงวัน ท่ามกลางแสงแดดแรงกล้า เขาถอดเสื้อนอกออกพาดไว้ที่แขน เสื้อเชิ้ตสีดำ เรียบกริบห่อหุ้มไหล่กว้างขนาดห้าสิบเซนติเมตรอันสมบูรณ์แบบ เอวเล็ก สะโพกสอบและช่วงขาเรียวยาว เขากำลังก้มหน้าคลำหากระเป๋าเงินก่อนจะ เดินไปหยุดอยู่หน้าร้านชาวม บุคลิกที่ดูเยือกเย็นช่างไม่เข้ากับร้านชาวม ราคาถูกที่มีโลโก้เป็นรูปการ์ตูนเลยแม้แต่น้อย

"ฉันจะไปถือสาอะไรได้"

เห็นชัดว่าคนปลายสายชะงักไป เซียวเซียวไม่สนใจเขาอีก เธอรีบวางสาย แล้วเดินมุ่งตรงไปยังร้านชาวมนั้นทันที

"คุณคะ จะขอรบกวนอะไรสักหน่อยได้ไหมคะ" เซียวเซียวยื่นขวงหน้า ชายหนุ่มขณะที่เขากำลังจะจ่ายเงิน

"ไม่มีเศษเงิน" ชายหนุ่มไม่ได้เหลือบมามองเธอแม้แต่น้อย เขายื่นเงินสิบหยวนส่งให้เจ้าของร้านที่อยู่ด้านในผ่านช่องหน้าต่าง "ซาเซียวนม เพิ่มวุ้นมะพร้าว ไม่เย็นนะ"

เซียวเซียวหนึ่งไปครู่ใหญ่ถึงได้สติว่าประโยค 'ไม่มีเศษเงิน' ที่เขาพูดกับเธอ เป็นคำพูดที่ใช้ไล่ขอทาน!

"ฉันไม่ใช่ขอทานนะ!" เซียวเซียวรีบอธิบาย เก็บซ่อนความเคอะเขิน ในตอนแรกไปทันที ลูกธนูเมื่อยิงออกไปแล้วไม่สามารถย้อนกลับ เธอจึงได้แต่ ทำหน้าด้านพูดต่ออย่างรวดเร็ว "ขอโทษนะคะ ฉันรู้ว่ามันไม่ค่อยถูกต้องนัก..."

8 Perfect Guy ผู้ชายคนนี้นั้นดีไซน์เอง 1

วันนี้ฉันต้องไปเจอแฟนเก่า แล้วก็เพิ่งจะรู้ว่าเขาพาแฟนใหม่มาด้วย ฉันไปเจอเขาคนเดียวมันดูเสียหน้ามาก เลยคิดว่าจะขอร้องให้คุณช่วยฉันสักหน่อย ร้านอยู่ตรงด้านหน้านี้เอง รบกวนเวลาคุณสักสิบนาที แล้วฉันจะเลี้ยงซานมคุณหนึ่งอาทิตย์ โอเคไหมคะ"

เธอพูดรวดเร็วจบอย่างไม่มีสะดุด คนที่อยู่หน้าร้านซานมรวมทั้งเจ้าของร้านซึ่งถือเงินสิบหยวนต่างพากันยืนนิ่งจ้องมายังเธอเป็นตาเดียว เขียวเขียวกระตุกมูมปาก บรรยากาศดูเหมือนจะยิ่งกระอักกระอ่วนมากขึ้น...

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะหันหน้าไปมองต้นเสี้ยวที่น่าหวงกุนั้น หญิงสาวที่มีดวงตางดงามมาก ไบหน้าครึ่งล่างซ่อนอยู่ใต้ผ้าปิดปากสีดำ มองไม่ออกว่าหน้าตาเป็นอย่างไร สร้างความอยากรู้ให้เขาไม่น้อย

เมื่อครู่เขียวเขียวอยู่ทางด้านหลังจึงเห็นไบหน้าเขาแค่เพียงบางส่วน เธอถูกรูปร่างที่มีสัดส่วนทองคำดึงดูดเข้าเต็มเปา ตอนนั้นเมื่อได้เห็นไบหน้าเต็มๆ ของเขาก็ถึงกับลืมหายใจไปชั่วขณะ คนที่เห็นหนุ่มหล่อและสาวสวยในวงการแฟชั่นมาจนชินอย่างเธอยังอดชื่นชมไบหน้าของคนตรงหน้านี้ไม่ได้

แสงแดดสาดส่องผ่านหลังคาลาดเตียงลงมากระทบริมฝีปากบางสีอ่อนของชายหนุ่มที่เฝ้ามจนเป็นเส้นตรงและแนวคางที่ดูเย็นชานั้น ช่างดูดีจนไม่อาจละสายตาไปได้

ชายหนุ่มเก็บกระเป๋าเงิน หันมาเผชิญหน้ากับเธอ แล้วพูดออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย "ให้ผมดูหน้าคุณได้ไหม"

เขียวเขียวไม่คิดว่าชายหนุ่มจะยื่นข้อเรียกร้องแบบนี้ เธอที่กำลังชื่นชมความงดงามตรงหน้าอึ้งไปสามวินาทีถึงรู้สึกตัวขึ้นมาได้ แล้วก็เข้าใจเจตนาของอีกฝ่ายได้ทันที เขาคงต้องการดูว่าไบหน้าแบบนี้จะควรค่าแก่การช่วยเหลือหรือเปล่าสินะ

เกรงว่าผู้ชายคนนี้คงต้องผิดหวังแล้ว เขียวเขียวแอบถอนหายใจ

ก่อนจะยกมือขึ้นก็ยวสายคล้องผ้าปิดปากตรงหูซ้าย กัดฟันแล้วตั้งลงมา

"เฮ้ย!" เด็กน้อยที่กำลังดื่มชานมถึงกับร้องออกมาอย่างกลั่นไ่วไม่อยู่ เมื่อรู้ตัวว่ากำลังแสดงกิริยาไม่สุภาพจึงรีบยกมือขึ้นปิดปาก

ได้ผ้าปิดปากคือใบหน้าใหญ่ที่ไม่เข้ากับดวงตางดงามและรูปร่างสมส่วน แก้มบวมใหญ่เหมือนปลาทองอมน้ำ ดูน่าเกลียดและที่มที่มที่เป็นอย่างมาก

เดิมทีควรจะเป็นฉากที่เจ้าชายกับเจ้าหญิงได้พบหน้ากัน ไม่คิดว่า จะกลายเป็นหญิงอัปลักษณ์ ช่างน่าผิดหวังเสียจริง ผู้คนต่างพากันละสายตา ไม่อาจทนดูต่อไปได้อีก

สายตาแปลกๆ จากคนแถวนั้นทำให้เซียวเซียวรู้สึกเสียความมั่นใจขึ้นมา จนต้องก้มหน้าลงและพยายามดึงผมยาวๆ มาบังแก้มที่บวมใหญ่ผิดปกตินั้น

"หนึ่งเดือน" เสียงทุ้มต่ำดังอยู่เหนือศีรษะ

"เอ๋?" เซียวเซียวยังไม่ทันตั้งตัวจึงเงยหน้ามองด้วยความมึนงง เมื่อรวมเข้ากับใบหน้าไม่เข้าที่นั้นก็ทำให้ช่างน่าเวทนาเกินกว่าจะทนดูได้

"คำตอบแทนไง ชานมหนึ่งเดือน" ชายหนุ่มหยิบเงินสิบหยวนคืนมาจากเจ้าของร้านแล้วเก็บลงกระเป๋า ก่อนจะเดินไปยังร้านอาหารที่เซียวเซียวซื้ออย่างสบายอารมณ์

"อ้อ ได้เลย!" เมื่อการเจรจาที่แทบจะไม่มีโอกาสสำเร็จอยู่ๆ ก็สำเร็จขึ้นมา เซียวเซียวรู้สึกเหมือนรอบๆ ตัวพลันสว่างไสวขึ้นทันที เธอรีบคว้าเงินสามร้อยหยวนตบลงไปที่โต๊ะหลังหน้าต่าง "เถ้าแก่ ขอบัตรสำหรับชานมสามสิบแก้ว!"

เมื่อลากก้อนใหญ่มาเยือนถึงประตู เจ้าของร้านชานมจึงรีบหยิบบัตรที่มีรูปเท้าแมวขึ้นมาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แล้วส่งให้เธอพร้อมกับยิ้มกว้างจนตาหยี "ขอบคุณที่อุดหนุน"

เซียวเซียวรับบัตรมาแล้วเดินตามชายหนุ่มไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อสวมผ้าปิดปากอีกครั้ง เซียวเซียวก็กลับมาสงบนิ่ง "ฉันชื่อเซียวเซียว

เป็นดีไซเนอร์ออกแบบเสื้อผ้า ตอนนี้อายุยี่สิบสี่ คุณชื่ออะไร เรามาทำข้อตกลงกันก่อนเถอะ"

"จ้ะหลังจวิน อายุยี่สิบเจ็ด ส่วนอาชีพคุณคิดเอาเองแล้วกัน" ชายหนุ่มหยุดยืนอยู่หน้าร้านอาหาร ยกข้อตกลงอขึ้นเล็กน้อย

เขี้ยวเขี้ยวจึงเดินไปคล้องแขนเขาแล้วยิ้มพร้อมกับผลักประตูร้านอาหารเข้าไป

ที่นี่เป็นร้านอาหารที่ผสมผสานระหว่างจีนและตะวันตกซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในขณะนี้

บนโต๊ะไม้สไตล์จีนจัดวางผ้าปูโต๊ะสไตล์ยุโรปอย่างไม่เข้ากันเลยสักนิด อีกทั้งข้างๆ ขวดบดพริกไทยยังมีขวดพริกป่นวางอยู่ ก็เหมือนเธอกับแฟนเก่าอย่างหานตงอวีที่ดูจะไม่มีวันเข้ากันได้เลยสักอย่าง

บนเบาะโซฟาท่ามกลางแสงไฟสลัวๆ มีชายหนุ่มสวมเสื้อมีฮู้ดพิมพ์ลายกำลังเล่นเกมในโทรศัพท์มือถืออยู่ หญิงสาวที่นั่งข้างๆ สวมชุดกระโปรงลูกไม้สีขาว กำลังดื่มน้ำผลไม้ย่อยๆ

"นี่ คนนั้นหรือเปล่า" หญิงสาวมองเห็นพวกเขี้ยวเขี้ยวกำลังเดินเข้ามา จึงรีบสะกิดถามชายหนุ่มข้างๆ

หานตงอวีเงยหน้าขึ้นมองคนที่เดินเข้ามาแล้วรีบยกมือขึ้นโอบแฟนใหม่ โชว์ฟันที่ ก่อนจะยกมืออีกข้างขึ้นโอบไปมาเหมือนไม่ใส่ใจอะไร "ทางนี้!" พอเห็นเขี้ยวเขี้ยวที่มีผ้าปิดปากปกปิดใบหน้าก็เบะปากด้วยความเคียดชัง "ไม่ได้เป็นดาราสักหน่อย ทำไมต้องสวมผ้าปิดปากด้วย"

"ยังไม่หายป่วย เป็นภูมิแพ้ชนิดหน่อย" เขี้ยวเขี้ยวตอบส่งๆ ไม่คิดจะปลดผ้าปิดปากออกแต่อย่างใด

เขี้ยวเขี้ยวคบกับหานตงอวีมาสามปี ช่วงสองปีนี้นหานตงอวียังคงเรียนหนังสืออยู่ แต่เขี้ยวเขี้ยวออกมาทำงานแล้ว ตั้งแต่แฟนสาวเริ่มทำงาน เขา

ก็จะได้ยินเสียงบ่นและตัดพ้ออยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน เรื่องเพื่อนร่วมงาน เรื่องความก้าวหน้าในอนาคต ซึ่งทำให้คนที่ยังอยู่บนหอคอยงาช้าง อย่างหานตงอวีไม่เข้าใจและเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายมากขึ้นเรื่อยๆ สองเดือนก่อน เชี่ยวเซียวก็โทรมาบอกว่าเธอต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ต้องการให้เธอ มาเยี่ยมเธอ

อยู่ดีๆ ทำไมต้องไปนอนโรงพยาบาลกัน คิดว่าเป็นเพราะเธออยากจะ เจอเขาก็เลยใช้มารยาเล็กๆ น้อยๆ เขาไม่ชอบนั่งรถและรู้สึกว่ามันยุ่งยาก เกินไปจึงไม่ได้ไปหาเธอ ใครจะไปคิดว่าวันต่อมาก็ถูกบอกเลิกเสียแล้ว

หานตงอวีรู้สึกเสียหน้า วันนี้เลยตั้งใจจะเรียกศักดิ์ศรีคืนมา แฟนคนใหม่ ของเขามีการศึกษาสูงกว่าเชียวเซียว ฐานะทางครอบครัวก็ดีกว่าเชียวเซียว ที่สำคัญคือเป็นคนอ่อนโยนและเข้าอกเข้าใจคนอื่น

"นี่เธอไม่สบายจริงๆ เหรอ" หานตงอวีคาดไม่ถึงอยู่บ้าง ทั้งคู่บอกเลิกกัน ทางโทรศัพท์ สาเหตุก็เพราะระยะทางที่ห่างไกลทำให้ไม่ค่อยได้เจอหน้ากัน เขาคิดมาตลอดว่าเธอไม่ได้เข้าโรงพยาบาลจริงๆ ขณะที่คิดจะเอ่ยปากถามต่อก็พลันสังเกตเห็นว่าเชียวเซียวคล้องแขนผู้ชายคนหนึ่งไว้ มุมปากที่เฟิงจะ ยกยิ้มเมื่อครู่พลันคลายลง "เขาเป็นใคร"

ผู้ชายคนนี้สูงใหญ่ หล่อเหลา โดดเด่น ดูท่าทางเป็นคนมีเงินด้วย ที่สำคัญก็มีความภูมิใจในตำแหน่งที่ชายหนุ่มทั่วไปไม่มี ทำให้หานตงอวี รู้สึกไม่ชอบขี้หน้าขึ้นมาทันที

"แฟนนั่นเอง" เชียวเซียวตั้งจันหลังจวินเดินเข้ามาใกล้แล้วโกหก หน้าตายออกไป "ทำไฟแนนซ์นะ เมื่อเดือนที่แล้วเฟิงได้เลื่อนตำแหน่งเป็น รองกรรมการผู้จัดการ"

"อ้อ ยินดีที่ได้รู้จัก" หานตงอวีนั่งนิ่งๆ ไม่ยอมขยับ ก่อนจะยื่นมือออกไป อย่างเบื่อหน่ายเพื่อจะจับมือกับจันหลังจวิน

มือข้างหนึ่งของจันหลังจวินมีเสื้อนอกพาดอยู่ อีกข้างก็ล้วง

12 Perfect Guy ผู้ชายคนนี้นั้นดีไซน์เอง 1

กระเป๋ากางเกงไว้ ดูท่าทางแล้วไม่ต้องการจะจับมือด้วย "รีบพูดเถอะ
ผมไม่มีเวลา เดี่ยวต้องไปประชุมต่ออีก"

บทที่ 2

เซียวเซียวมองสีหน้าที่เซียวคล้าลงในพริบตาของหานตงอวีแล้ว ก็พยายามกลืนหัวเราะอย่างสุดกำลัง ก่อนจะเรียกให้จั้นหลิงจวินนั่งลงด้วยกัน จากนั้นก็พยักหน้าเป็นเชิงท้าทายหญิงสาวในชุดกระโปรงลูกไม้สีขาวคนนั้น

หากเป็นไปตามที่หานตงอวีว่า การพบเจอกันครั้งนี้จะเป็นการเลิกกันอย่างเป็นทางการ พูดให้ชัดๆ เลยก็คือเป็นการเอาของขวัญที่เคยให้มาคืนให้แก่นั่น

เซียวเซียวไม่รีรอรีบล้วงกระเป๋าเอากล่องเครื่องประดับและพัดเล็ก ๆ ออกมา ก่อนจะดันของทั้งหมดไปตรงหน้าหานตงอวี "ของที่ฉันเคยให้นาย นายไม่ต้องเอามาคืนหรอก นายเก็บไว้เถอะ"

"เซียวเซียว ฉันอยากรู้ว่าทำไมเธอถึงได้เลิกกับฉัน" หานตงอวี กำกล่องเครื่องประดับพลางมองเซียวเซียวด้วยแววตาฉงน พยายามไม่มองหน้าผู้ชายที่ดูเข้มแข็งซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เธอ เขายังรู้สึกงุนงงและไม่อาจยอมรับได้

"ตอนที่ฉันป่วยหนักก็คิดว่าตัวเองคงจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน ไม่อยากจะเป็นภาระของนาย" เซียวเซียวพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ ฟังแล้วเหมือน

พูดไปให้จบๆ ในเมื่อเลิกกันแล้วเธอก็ไม่อยากจะมานั่งกล่าวโทษอีกฝ่าย ให้จบแบบนี้ก็แล้วกัน

"..." หานตงอวี๋ค่อยๆ เบะปากแล้วลอกตาอย่างสุดแรงพลาง โอบแฟนสาวคนใหม่ที่นั่งอยู่ข้างๆ อีกครา ก่อนจะพูดด้วยเสียงที่ดังพอ ให้ได้ยินกันทุกคนว่า "ทำไม่รู้สึกเหมือนกับบอยูนีชีร์ส์เกาหลีเลยล่ะ"

"ฮ่าๆ" แฟนใหม่ของหานตงอวี๋ก็หัวเราะไปกับคำพูดประชดแดกดัน ของเขาด้วย

จั้นหลิงจวินมองชายหญิงตรงหน้าที่กำลังหัวเราะด้วยสายตาเย็นชา เชี่ยวเชียวก้มหน้าลงแล้วรูดซิปปกระเป๋ "สายมากแล้ว พวกฉันยังมีธุระ ที่ต้องทำอีก ไปก่อนล่ะนะ พวกนายก็เที่ยวให้สนุกแล้วกัน ไม่ได้มีโอกาสมา บักกิงบ่อยๆ"

ส่วนเรื่องที่ว่าแฟนใหม่ของหานตงอวี๋มีข้อดีอะไรนั้นเธอไม่ได้สนใจ อยากรู้ จิ้งตึงนักแสดงชั่วคราวอย่างจั้นหลิงจวินเดินออกมาจากร้าน อย่างไม่แยแส

เสียงหัวเราะของหานตงอวี๋เลือนหาย เขากัดฟันมองชายหญิงคู่นั้น เดินออกจากร้านอาหารไป เมื่อก่อนเวลาที่พวกเขาเดินด้วยกันเชียวเชียว จะไม่สวมรองเท้าส้นสูงเพราะต้องการรักษาหน้าเขา กลัวว่าเมื่อสวม รองเท้าส้นสูงจะทำให้เธอสูงกว่าเขา แต่ตอนนี้เชียวเชียวสวมรองเท้าส้นสูง สิบเซนติเมตรครึ่ง ผู้ชายที่อยู่ข้างๆ ก็ยังคงสูงกว่าเธออยู่ดี ดูแล้วช่างเหมาะสม กันเหลือเกิน

"ทำไมนายไม่แนะนำฉันให้ผู้หญิงคนนั้นรู้จัก" หญิงสาวในชุดกระโปรงลูกไม้ สีขาวพูดอย่างไม่พอใจ

"ก็เค้าไม่ได้ถาม" หานตงอวี๋พูดเสียงดังอย่างไม่สบอารมณ์

"ขอบคุณนะ ขอบคุณมากๆ" เมื่อเดินมายังมุกถนงน เชียวเชียว

ก็รีบปล่อยมือตัวเองจากแขนของชายหนุ่มแล้วใช้สองมือส่งบัตรร้านซานมให้เขา
จั้นหลังจวินไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่นิ้วขาวเรียวสองนิ้วออกไปตีบ
บัตรบางๆ โบนั้นหย่อนลงในกระเป๋าเสื้อ

ขณะที่มองตามแผ่นหลังของอีกฝ่าย เขียวเขียวก็อดยกมือขึ้นมากุม
โบนั่นนั้นๆ บวมๆ ของตัวเองไม่ได้ จากนั้นก็ส่งข้อความวีแชตให้กับเพื่อนรัก

เสี่ยวเสี่ยวบู๊ : วันนี้ฉันทำเรื่องใหญ่ที่สะเทือนแผ่นดินเลยทีเดียว

เมื่อข้อความถูกส่งออกไป อีกฝ่ายก็ตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว

ต้าต้าเหยา : แกวางระเบิดบริษัทเธอ

เสี่ยวเสี่ยวบู๊ : เอ่อ...ฉันยังไม่คิดจะทำเรื่องแบบนั้นตอนนี้หรอก

เมื่อรู้สึกว่ามีพื้ซ่าไม่ทันใจ เขียวเขียวจึงส่งข้อความเสียงยาวๆ
บอกเล่าที่มาที่ไปของเรื่องราวในวันนี้

ต้าต้าเหยา : คุณนายคะ ดิฉันกำลังประชุมค่ะ อีกสักพักฉันไปห้องน้ำ
แล้วค่อยฟังนะ

จนกระทั่งเขียวเขียวนั่งรถแท็กซี่แล้ว เพื่อนรักถึงได้ตอบกลับมา

ต้าต้าเหยา : นี่แก้บ้าไปแล้วรีใจถึงได้ให้บัตรอะไรนั้นไป เอาวีแชตเขา
มาสิ แล้วค่อยโอนเงินให้เขาก็ได้

นั่นสิ โง่จริงๆ เลย

เซียวเซียวยกมือตบหน้าผากตัวเองที่หนึ่งเสียงดังเพียะก้องไปทั้งรถ
ทำเอาคนขับแท็กซี่ตกใจจนต้องหันกลับมามอง

"คุณเป็นอะไรี่เปล่า"

"เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร แค่ตบยุ่งนะ" เซียวเซียวนวดหน้าผากที่แดงเถือก
เบาๆ เจ็บจนเรียกสติได้ ฟองสีชมพูเต็มรถเมื่อครู่ถูกฝ่ามือของเธอตบหายไป
หมดแล้ว ต่อให้ได้วิเศษตามแล้วอย่างไร ตอนนี้น้ำตาเธอเป็นแบบนี้ เพียงแค่
คิดจะจีบหวังเป่าเฉย* ยังเหน้อยเลย

เขตสร้างสรรค์นวัตกรรมทางเทคโนโลยีของปักกิ่งเป็นโครงการ
ที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อรองรับการติดต่อค้าขายกับทั่วโลกเมื่อหลายปีก่อน กล่าวกันว่า
เป็นที่พุ่มพักนวัตกรรมทางเทคโนโลยี ตึกกระจกลายตึกเปรียบเสมือนไข่
เมื่อเวลาผ่านไปสิบกว่าปี ตัวอ่อนในไข่ก็ทยอยฟักออกมาจากเปลือกไข่
กลายเป็น 'ไก่อเทคโนโลยี' แต่ 'ไก่อนวัตกรรม' นั้นแทบจะไม่มีเลย

ในฐานะที่เป็นหนึ่งใน 'ไก่อนวัตกรรม' จากไม่กี่บริษัทในเขตสร้างสรรค์
นวัตกรรมทางเทคโนโลยี บริษัทออกแบบแอลวายจึงได้รับการดูแลเป็นอย่างดี
ตึกกระจกขนาดเล็กสูงหกชั้นออกแบบเป็นรูปตัวแซดซึ่งสิ้นเปลืองที่ดิน
อย่างมาก ผนังทั้งหมดเป็นกระจกสีเขียว และบนตึกก็ไม่มีป้ายโฆษณา
แม้แต่ป้ายเดียว มีเพียงแผ่นไม้ที่แกะสลักตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า 'LY'
ตั้งอยู่ที่สนามหญ้าหน้าประตูใหญ่เท่านั้น

ทัศนียภาพด้านนอกที่หรูหราและสง่างามนี้ ยิ่งเมื่อเปรียบเทียบกับ
ตึกใหญ่ๆ ด่างๆ ก็ จะเห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน แม้กระทั่งแม่บ้าน
ที่ทำความสะอาดตึกนี้ก็ดูทันสมัยกว่าที่อื่นอย่างมาก

ในช่วงเวลาเร่งด่วนของเขตนวัตกรรม ร้านขายอาหารเช้าขนมพระจันทร์**
ที่อยู่มุมถนนก็จะมีคนรุมล้อมกันจนแน่นขนัด

* หวังเป่าเฉย คือการตลกขำขันที่หน้าตาไม่หล่อ

** ขนมพระจันทร์ คือแป้งขาลาปาเนียบางวางด้วยเนื้อสัตว์และผักสด พับครึ่งคล้ายแซนวิช

ซาลาเปาแผ่นรูปใบบัวที่หนึ่งจนฟูมรดกด้วยเต้าหู้เส้นซึ่งตุนจนเข้าเนื้อตามด้วยไส้กรอกได้ห้วนอย่างที่กรอบนอกนุ่มในราดด้วยซอสงาเข้มข้นสัมผัสได้ถึงความหอมอร่อยตั้งแต่ได้กัดเข้าปากเป็นคำแรก และรสชาติที่แสนอร่อยนี้ก็ใช้เงินเพียงห้าหยวนเท่านั้น

"นั่นบริษัทอะไรนะ ดูเด่นสะดุดตามาก" พนักงานใหม่ที่กำลังกินโจ๊กธัญพืชกระชิบถามพนักงานที่อยู่มานานกว่า

"จะเป็นบริษัทอะไรไปได้ ก็แอลวายนะสิ" พนักงานเก่าบอกโดยที่ยังจ้องขนมซึ่งลุงคนขายขนมพระจันทร์กำลังราดซอสกลงไป "ไม่เหมือนกับคนเขียนโค้ดอย่างพวกเราหรอก พวกนั้นนะเป็นพวกชนชั้นสูง ตอนเข้าก็ตีหมาแปบลูแมนเทน กลางวันก็กินสเต็กเนื้อเซอร์ลอยน์ เวลาเดินก็เหมือนนางแบบที่เดินอยู่บนแคทวอล์กแฟชั่นวีค ฟูจ" พูดพลางยื่นมือไปรับขนมพระจันทร์ แต่ลุงคนขายกลับอ้อมส่งให้หญิงสาวในชุดสูทสีรอยัลบลูที่อยู่ด้านข้าง

เซียวเซียวรับขนมพระจันทร์มาจากมือลุงคนขาย แกะถุงพลาสติกที่ห่อออกแล้วกัดกินคำใหญ่ราวกับอดข้าวมาสามวัน ลุงคนขายถึงกับมองตาค้าง "แม่หนู เอาน้ำเต้าหู้ด้วยไหม"

"เอ่อ ไม่ต้องค่ะ" เซียวเซียวเคี้ยวซาลาเปาคำโตแล้วตอบแบบขอไปที ก่อนจะกินไปพลางเดินตรงไปยังตึกกระจกเขียว

พนักงานใหม่เหล่ตามองรุ่นพี่ ไหนกาแปบลูแมนเทน ไหนนางแบบแฟชั่นวีค ผู้หญิงคนนั้นไม่ต่างจากพวกเขาเลย มีหน้าซำยังสั่งไส้กรอกสองไม้ด้วย

ด้านหน้าของตึกกระจกเขียวคือสนามหญ้าที่มีแผ่นไม้วางคดเคี้ยวเพื่อใช้เป็นทางเดินเข้าไปในตึก หากนับตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบลงไปบนแผ่นไม้จนถึงหน้าประตูบริษัททั้งหมดก็หนึ่งร้อยแปดก้าว

เมื่อเดินไปถึงก้าวที่เก้าสิบสาม ขนผมพระจันทร์ในมือก็ถูกกำจัดจนไม่เหลือเหลือ เชี่ยวเชียววอดแถมที่เริ่มปวดเพราะเคี้ยวเร็วไปหน่อยเบาจากนั้นก็ใช้ทิชชูเปียกเช็ดปากที่เลอะซอสงสา แล้วเติมลิปสติกสีแดงสดโดยไม่ต้องดูกระจก เดินยิ้มดอกยกไหล่ในระยะเจ็ดก้าวเปลี่ยนโฉมจากสภาพเหมือนคนใช้แรงงานเป็นพนักงานบริษัทที่แสนจะดูดี

"เชียวเชียว มาทำงานแล้วหรือ" เสียงหญิงสาวคนหนึ่งตั้งท้องมาจากทางด้านหลัง ไม่ต้องหันกลับไปมองก็รู้ว่าใคร เธอเบี่ยงตัวเพียงเล็กน้อยก็สามารถหลบมือที่ยื่นมาจับไหล่ได้ทัน

"ฉันย่ำหนาน แกจะเบาเสียงไม่ได้เลยใช่ไหม อยากจะให้พี่พางหักเงินเพราะมารยาทไม่ดีรีใจ" เชี่ยวเชียวยื่นนิ้วออกมาหยิกเนื้อนี้มๆ ของฉันย่ำหนานเบาๆ พวกเขาเป็นเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อเรียนจบก็เข้ามาทำงานที่บริษัทนี้พร้อมกัน จึงสนิทกันมากกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น

"หักก็หักสิ ใครจะไปสนยายแม่มดแก่นั่นกันล่ะ ยังไงซะก็ไม่เคยได้เต็มจำนวนอยู่แล้ว"

ฉันย่ำหนานคล่องแขนเชียวเชียวแล้วกระซิบเสียงเบา เธอเตือนว่าเชียวเชียว เวลาจะพูดอะไรด้วยก็ต้องเงยหน้าขึ้น จังหวะที่ได้เห็นแถมซึ่งบวมผิดปกติของเชียวเชียว ดวงตาที่ติดขนตาปลอมก็เบิกกว้างจนแทบจะถลนออกมา

"เฮ้ย! หน้าแก..." เสียงอุทานที่ตั้งอย่างกับลำโพงแปดหลอดตั้งกองไปทั้งล๊อบบี้ พนักงานที่กำลังรอลิฟต์ต่างพากันหันมามองเป็นตาเดียว

เชียวเชียวหน้าแดงกำขื่นมาทันที เธอรีบลนลานสวมผ้าปิดปากพลางทำตาตุ๋นฉันย่ำหนาน "นี่..."

"อาทิพย์ที่แล้วเจอกันยังไม่ได้เป็นหนักขนาดนี้เลยนี่..." ฉันย่ำหนานรีบลดเสียงให้เบาลงพร้อมกับยื่นมือไปลูบแก้มของอีกฝ่ายด้วยความเป็นห่วง ตุกลุ่มมใจจนจะร้องไห้ออกมาอยู่รอบร่อ

"ไม่เป็นไร อีกสักพักก็หาย" เชียวเชียวไม่อยากจะพูดอะไรมาก มองดูเวลาแล้วจึงรีบลากฉินย่าหนานให้เดินไปที่ห้องออกแบบอย่างรวดเร็ว

ห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีเป็นแผนกที่มีคนทำงานมากที่สุด ตั้งอยู่ชั้นสามตรงกลางของตึก

ทั้งสองก้าวเดินเข้าไปในห้องออกแบบอย่างรวดเร็ว เสียงบอกเวลาของนาฬิกาแขวนผนังก็ดังอย่างแม่นยำ "ขณะนี้เป็นเวลาเก้านาฬิกาตรง"

สายตาแหลมคมพุ่งมาจากหลังโຕະออกแบบ อากาศในต่อนเข้าของต้นฤดูร้อนอบอุ่น แต่เชียวเชียวกลับรู้สึกเย็นวาบที่แผ่นหลัง

ห้องออกแบบนี้กินพื้นที่ทั้งหมดของชั้น ไม่มีผนังปูนกัน แสงแดดส่องผ่านทะเลกระจกเข้ามาทำให้ห้องทั้งห้องสว่างไสวและอบอุ่น โຕະออกแบบขนาดใหญ่ โຕະสำหรับตัดเย็บที่ดูเหมือนวางระเกะระกะแต่เป็นการวางแบบสลับกันไปมาอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผ้าชิ้นเล็กชิ้นน้อย ของประดับตกแต่งต่างๆ และกระดาษเขียนแบบที่วางกองปะปนกันอยู่บนโຕະสำหรับวางวัสดุอุปกรณ์ ทำให้ที่นี่เต็มไปด้วยบรรยากาศที่ชวนให้จินตนาการในการออกแบบโลดแล่น

และด้านหลังของโຕະออกแบบยังมีโຕະทำงานสีดำที่ดูแปลกแยกกับทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนี้ บนโຕະมีคอมพิวเตอร์ แฟ้มเอกสาร กระบอกเสียงปากกา และแก้วน้ำ ซึ่งทั้งหมดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ ตรงนั้น มีผู้หญิงสวมชุดเดรสสีดำอายุประมาณสี่สิบหนึ่งอยู่และกำลังมองพวกเขาด้วยสายตาเย็นชา "บอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าต้องมาก่อนเวลาอย่างน้อยสิบนาที แต่พวกเขาสองคนยังมาตรงเวลาเป๊ะ"

ฉินย่าหนานสวนออกไปทันทีที่ยังหอบ "บริษัทมีกฎเข้างานตอนเก้าโมงเช้า ทำไมพวกเราต้องมาก่อนเวลาด้วย"

"ฉินย่าหนาน นี่มันอะไรกัน" ฟางเซียงเฉียนเป็นหัวหน้าแผนกนี้

ได้เพียงครึ่งปี เธอเน้นย้ำเรื่องกฎระเบียบอยู่ตลอดเวลา เธอจำเป็นต้องจัดการกับเด็กรุ่นใหม่ที่ควบคุมยากพวกนี้ ต้องมีสักคนสองคนที่ทำให้เธอปวดหัวสีหน้า และดูท่าทางแล้วยายปากลำโพงฉินย่าหนานน่าจะเป็นคนที่จัดการยากที่สุด

เซียวเซียวรีบลากเพื่อนที่ตั้งท่าจะเข้าไปต่อล้อต่อเถียงออกมา ก่อนจะก้มหน้าลงแล้วนั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง มองไปที่เด็กหนุ่มช่างทำแพตเทิร์นซึ่งขยิบตาให้เธอด้วยสายตาทิ่รู้กัน จากนั้นก็เปิดคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบโอเอสำหรับลาพัก ประกาศวันลาพักของปีนี้ปรากฏขึ้น แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ตอนนี้จนถึงสิ้นปีเธอไม่เหลือวันลาที่ได้รับเงินเดือนอีกแล้ว

ทางด้านฟางเซียงเฉียนเมื่อได้รับจดหมายลา ก็ปรายตามองเซียวเซียวที่สวมผ้าปิดปาก แล้วส่งข้อความทางช่องแชตส่วนตัวภายในแผนกให้กับเธอ

'มานี่หน่อย'

เซียวเซียวปิดหน้าจอที่เพิ่งเปิดขึ้นแล้วเดินไปที่หน้าต่างโต๊ะทำงานสีดำ "พี่...เอ่อ...หัวหน้าเรียกฉันหรือคะ"

ระหว่างดีไซเนอร์ด้วยกันเองไม่สนใจมารยาทเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้พวกเขา มักจะเรียกคนที่มียศตำแหน่งสูงกว่าว่า 'พี่' ฟางเซียงเฉียนต้องแก้ไขอยู่นานถึงจะทำให้คนพวกนี้เรียกเธอว่า 'หัวหน้า' ได้ และยังเน้นย้ำว่าเธอเป็นผู้จัดการ ไม่ใช่เพียงหัวหน้าแผนก

ฟางเซียงเฉียนขมวดคิ้วถลึงตามองเซียวเซียว ยายแจกันดอกไม้* นี่ถือว่าเป็นคนโปรดของครีเอทีฟไวดเร็กเตอร์ ทว่าตั้งแต่วันนี้ก็ไม่ใช่อีกต่อไปแล้ว เมื่อคิดแล้วก็รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งขึ้น จึงพูดอย่างสบายๆ ว่า "ทางผู้บริหารแจ้งมาว่าช่วงนี้เธอไม่ต้องไปที่ห้องฟิตติ้ง"

* แจกันดอกไม้ เป็นคำเปรียบเทียบกับผู้หญิงที่มีดีแค่สวย แต่ไม่มีความสามารถอื่น

บทที่ 3

ห้องพิตติงของบริษัทแอลวายนั้นเป็นห้องพิตติงสำหรับครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ โดยเฉพาะ

ผู้ที่ก่อตั้งบริษัทแอลวายได้ใช้รูปแบบบริษัทแฟชั่นเฮ้าส์ของฝรั่งเศส มาเป็นต้นแบบในการจัดตั้งบริษัท บริษัทจึงแบ่งระบบการจัดการออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการบริหารจัดการ ผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดในการบริหาร ก็คือประธานกรรมการผู้บริหาร ซึ่งเรียกให้เข้าใจง่าย ก็คือซีอีโอนั่นเอง อีกส่วน ก็คือการบริหารงานด้านการออกแบบ คนที่มีอำนาจและความรับผิดชอบสูงสุด คือครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ สำหรับบริษัทแฟชั่นเฮ้าส์ ครีเอทีฟไดเร็กเตอร์เป็นผู้ที่มีความสำคัญมากที่สุด เป็นผู้กำหนดอนาคตของบริษัทว่าจะอยู่รอดหรือไม่ ดังนั้นครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ในบริษัทแฟชั่นเฮ้าส์ทุกแห่งจะมีอำนาจล้นมือเลยทีเดียว

ครีเอทีฟไดเร็กเตอร์มีหน้าที่รับผิดชอบหลักก็คือกำหนดหัวข้อและผลิตชุดโอตกูตูร์* ในแต่ละซีซั่น ขั้นตอนการทำชุดโอตกูตูร์ออกมาจะต้องมีนางแบบพิตติง ถ้านางแบบพิตติงมีความรู้เกี่ยวกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายด้วย

* โอตกูตูร์ (Haute Couture) มาจากภาษาฝรั่งเศส แปลว่าการตัดเย็บชั้นสูงหรือแฟชั่นชั้นสูง หมายถึงชุดราคาดแพงที่สั่งตัดเฉพาะ มักจะเห็นตามงานเดินแฟชั่น งานเทศกาลภาพยนตร์ งานประกาศรางวัลต่างๆ เป็นต้น

ก็จะทำให้ตอนที่ลองชุดสามารถเสนอข้อคิดเห็นให้แก่ครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ได้ ซึ่งจะช่วยลดระยะเวลาการทำงานในช่วงการแก้ไขปรับปรุงไปได้มาก

สองปีที่ผ่านมาเซียวเซียวรับหน้าที่เป็นนางแบบพิตติ้งมาโดยตลอด จึงมีโอกาสนี้จะได้ใกล้ชิดกับผู้บริหารระดับสูง พูดย่างๆ ก็คือเป็น 'คนโปรดของฮ่องเต้' คนอื่นๆ จึงต้องให้ความเกรงใจอยู่บ้าง

เมื่อได้ยินว่า 'ไม่ต้องไปที่ห้องพิตติ้ง' ในหัวของเซียวเซียวถึงกับว่างเปล่า...

'ฉันชื่อเซียวเซียว อายุยี่สิบสอง จบการศึกษาจากสถาบันการออกแบบเครื่องแต่งกายคิว เคยได้รับรางวัลชนะเลิศจากการประกวดการออกแบบเครื่องแต่งกายระดับประเทศ' ในตอนนั้นเซียวเซียวสวมรองเท้าส้นสูงที่ตัดใจซื้อมาด้วยราคาห้าร้อยหยวน ยืนอยู่ในห้องออกแบบที่มีแสงแดดระยิบระยับ ซึ่งอยู่ชั้นบนสุดของบริษัทแอลวาย ขาของเซียวเซียวสั้นไหวเล็กน้อย ไม่ใช่เพราะการสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์รอบที่สามซึ่งเป็นรอบสุดท้าย แต่เป็นเพราะประธานกรรมการสัมภาษณ์คือสุภาพสตรีผมสีเงินที่เป็นไอดอลของเธอ อเดอลีน หลี่ ครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ของบริษัทแอลวาย

อเดอลีนเป็นชาวอเมริกันเชื้อสายจีน เธอมีสายเลือดทางตะวันตก จมูกโด่งมาก ดวงตาสีฟ้า ด้วยบุคลิกที่เข้มงวดจึงทำให้ดูเหมือนว่าเป็นคนที่เข้าถึงได้ยาก

'แนวคิดในการออกแบบของเธอคืออะไร' ภาษาจีนกลางที่ไม่ค่อยชัดเจนน ถูกเปล่งออกมาอย่างช้าๆ เผยความหยิ่งโสของคนชั้นสูงออกมา

'แนวคิด...' เซียวเซียวตอบไม่ถูก มือที่ประสานกันอยู่ด้านหน้า มีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย เรื่องแนวคิดของการออกแบบที่ลึกซึ้งแบบนั้นมีแต่ดีไซเนอร์ที่มีชื่อเสียงแล้วเท่านั้นถึงจะมี เธอที่เพิ่งจะออกจากรั้วมหาวิทยาลัยไม่เคยคิดถึงเรื่องพวกนี้มาก่อน 'ชีวิตดีไซเนอร์ของฉันเพิ่งจะเริ่มต้นและยังไม่มีสไตล์ที่ชัดเจน แม้ว่าขาตลกเฉพาะตัวไปบ้าง แต่สามารถปรับตัวให้เข้ากับแอลวายได้ค่ะ'

คำตอบแบบนี้แม้จะไม่มีจุดเด่นอะไรแต่ก็ไม่มีอะไรผิดเช่นกัน อย่างน้อย ซีโอโอบบอาร์ทแอดไวเซอร์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็พอใจในคำตอบ

แต่เห็นได้ชัดว่าอเดอลีนไม่พอใจ เธอกระทบปากทั้งสองข้างจนเห็น ร่องแก้มลึก 'สิ่งที่สำคัญที่สุดของดีไซเนอร์ก็คือจิตวิญญาณ ถ้าต้องให้คนอื่น มาบอกว่าเธอควรจะทำอะไร เธอมันก็เป็นแค่ช่างฝีมือ ไม่ใช่ศิลปิน'

'อ้อ อเดอลีนที่รัก แม่หนูยังเด็กอยู่เลยนะ จะไปเข้าใจเรื่องพวกนี้ ได้ยังไง' หลินซือหย่วนอาร์ทแอดไวเซอร์ที่นั่งอยู่ข้างๆ พุดยิ้มๆ ทำคางด้วย หลังมือทั้งสองข้าง ดวงต้ายิ้มๆ มองพิจารณาหญิงสาวที่สะดุดตาตรงหน้า 'รูปร่างเธอดีมาก ไปช่วยพิตติ้งชุดได้นะ'

หลินซือหย่วนเป็นชายวัยกลางคน เขามีผิวเนียนละเอียดราวกับ เด็กสาวแรกรุ่งเพราะดูแลเป็นอย่างดี ทำคางแบบนี้หากผู้ชายคนอื่นทำ ก็คงดูสาวมาก แต่เขากลับทำแบบนี้ได้ดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะคำพูดประโยคนี้ ของเขาจึงทำให้เซียวเซียวได้ทำงานในบริษัทแอลวายและยังได้ทำงานใกล้ชิด กับอเดอลีนในห้องพิตติ้ง มีโอกาสได้เรียนรู้เทคนิคมากมาย ด้วยเหตุนี้ เธอจึงรู้สึกขอบคุนหลินซือหย่วนมาโดยตลอด

"แอดไวเซอร์พูดเองหรือคะ" เซียวเซียวซักใช้ตัวอย่างไม่เอียงเอียง ฟางเซียงเฉียนมองเธอด้วยสายตาประหลาดแล้วยิ้มเย็นๆ "ถ้าไม่เชื่อ เธอก็ไปตามเขาเองแล้วกัน แต่ก่อนจะไปเธอต้องจัดการงานให้เรียบร้อย ก่อนนะ อีกลิบนาที่มีประชุม"

ขณะนี้เข้าสู่ช่วงปลายเดือนเมษายน เสื้อผ้าฤดูร้อนเข้าสู่ตลาดแล้ว เสื้อผ้าฤดูใบไม้ร่วงกับฤดูหนาวอยู่ในช่วงของการเตรียมการ อีกทั้งอยู่ใน ช่วงเริ่มออกแบบเสื้อผ้าฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนของปีถัดไป

ครีเอทีฟไดเรกเตอร์ได้กำหนดหัวข้อของการออกแบบไว้ว่า 'ชีวิตใหม่'

"ก่อนหน้านี้เซียวเซียวลาป่วย จึงไม่รู้หัวข้อที่ครีเอทีฟไดเรกเตอร์

ประกาศออกมา เตียวพวกคุณส่งพาวเวอร์พ้อยต์ให้เธอด้วย ข้อมูลต่างๆ ฉันส่งอีเมลให้ทุกคนแล้ว แบบสเก็ทซ์มีกำหนดส่งภายในหนึ่งเดือน แผนกลือผ้าสำเร็จรูปของเรายังไม่ได้กำหนดเฮดดีไซเนอร์สำหรับซีซั่นหน้า การคัดเลือกจะพิจารณาจากสภาพการณ์ของสินค้าใหม่ในซีซั่นนี้กับการออกแบบเบื้องต้นเป็นตัวตัดสิน พวกคุณต้องพยายามเข้าล่ะ" ขณะที่ฟางเซียงเฉียนพูดไม่อนุญาตให้ใครเอ่ยขัดจังหวะเพราะเธอต้องการพูดรวดเดียวจบ

งานที่ห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีทำก็คือการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปสตรี เป็นการออกแบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อผลิตเป็นจำนวนมากและกระจายไปตามร้านต่างๆ ทั่วประเทศ ส่วนห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีชั้นสูงจะดูแลเฉพาะชุดโอดทูร์และเสื้อผ้าสำเร็จรูปชั้นสูงที่ผลิตจำนวนไม่มากเท่านั้น

ในห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีชั้นสูงจะมีแต่ดีไซเนอร์ที่มีประสบการณ์ ส่วนหนักหัดบินอย่างเซียวเซียวกับฉินย่าหนานที่เพิ่งจบการศึกษาได้ไม่นานก็ได้แต่ทำงานอย่างหนักในห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีเท่านั้น

เมื่อได้ยินว่าหัวข้อของซีซั่นถัดไปจะเปิดคัดเลือกเฮดดีไซเนอร์ ทุกคนต่างพากันมองหน้ากันและเห็นแววตาตื่นเต้นของอีกฝ่าย

เฮดดีไซเนอร์ของแต่ละซีซั่นไม่ได้ถูกกำหนดไว้ตายตัว ตำแหน่งนี้ก็เหมือนกับเป็นหัวหน้าทีมเล็กๆ เมื่อกำหนดว่าเป็นใครแล้วก็จะยึดรูปแบบงานของคนคนนั้นเป็นหลัก คนอื่นๆ จะยึดรูปแบบของเฮดดีไซเนอร์ในการปรับแต่งชิ้นงานของตัวเองให้เข้ากับรูปแบบของเฮดดีไซเนอร์ และเฮดดีไซเนอร์จะได้รับเงินอินเซ็นทิฟ* จากผลงานของตัวเองรวมกับผลงานของลูกทีม

หัวหน้าแผนกคนเก่าเป็นดีไซเนอร์ที่เริ่มมีชื่อเสียงบ้างแล้ว ผลงานของเขาก็ดูดีกว่าของพวกคนใหม่ๆ ตำแหน่งเฮดดีไซเนอร์จึงเป็นของ

* เงินอินเซ็นทิฟ คือเงินพิเศษที่ได้รับนอกเหนือจากเงินเดือนโดยคิดจากผลงานที่ออกมา เช่น ยอดขาย

หัวหน้าแผนกมาตลอด แต่ฟางเซียงเฉียนไม่ใช่คนในวงการออกแบบ เสดดีไซเนอร์ครั้งนี้จึงถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนได้แล้ว

"ซีซันนี้ชุดที่แกออกแบบก็ได้คำแนะนำจากไต่เร็กเตอร์ตั้งหลายชุด แกได้ตำแหน่งแน่ๆ เลย" ฉินย่าหนานส่งพาวเวอร์พอยต์พลางอดที่จะพูดด้วย น้ำเสียงอิจฉาไม่ได้ จึงเรียกสายตาของเพื่อนร่วมงานหลายๆ คนให้หันมามอง

"อย่าพูดส่งเดชนะ ไต่เร็กเตอร์จะมีเวลามาแนะนำเรื่องเสื้อผ้าสำเร็จรูป ราคาถูกที่ไหนกันล่ะ" เซียวเซียวรีบออกตัว แบบเสื้อผ้าพวกนั้นเป็นแบบที่ เธอคิดจนหัวแทบจะระเบิดออกมา ไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ จากใครทั้งสิ้น แต่ถ้าคำพูดของฉินย่าหนานหลุดออกไป ความพยายามมูมานะของเธอก็อาจจะไม่เป็นที่ยอมรับ

"จะเป็นอะไรไปล่ะ แกอยู่ห้องฟิตตั้งทุกวัน ได้รับการแนะนำนิดๆ หน่อยๆ ก็เป็นเรื่องปกติ ชุดแบบนี้พวกเขาก็อิจฉาแย่นะสิ" ฉินย่าหนานไม่เข้าใจ ความกังวลใจของเซียวเซียวเลยสักนิด

เซียวเซียวได้ยินคำว่า 'ห้องฟิตตั้ง' หัวใจของเธอก็เหมือนถูกมีดกรีด จนรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่สุด ไม่อยากจะฟังฉินย่าหนานพร่ำเพื่ออีกจึงเดินปลีกตัว ไปที่ห้องซงกาแพ

เซียวเซียวหยิบแก้วน้ำร้อนมาอย่างเชื่องช้าแล้วก็คิดขึ้นได้ว่าเมื่อเข้า ยังไม่ได้กินยา เธอถอนหายใจเดินกลับไปห้องออกแบบ ถือโอกาสที่ไม่มีใครสนใจหยิบยาออกมาแล้วห่อด้วยกระดาษทิชชูกำไว้ในมือก่อนจะเดินลงไปที่ห้องจัดแสดง

ติกรูปตัวแซดนี้ชั้นหนึ่งและชั้นบนสุดจะมีพื้นที่กว้างที่สุด ชั้นหนึ่ง เป็นห้องจัดแสดงเสื้อผ้าซึ่งเปิดให้บุคคลภายนอกได้เข้าชม รวมทั้งมีเครื่องขายของอัตโนมัติตั้งอยู่

เสียงตึงๆ และกริ่งๆ ดังขึ้น ขวดน้ำแร่ตกลงมาพร้อมกับเงินทอน

เซียวเซียวโน้มตัวลงไปหยิบขวดน้ำแร่ เมื่อกัมศิระชะลงไปก็เห็น
ท่อนชายาวๆ ที่สวมรองเท้าคัชชูของกุชชีรุ่นใหม่ล่าสุดอยู่ทางด้านหลัง จึง
รีบยัดตัวขึ้นมาแล้วหันไปทักทาย "อาร์ตแอดไวเซอร์ มาซื้อกาแฟหรรอคะ"

หลินซือหยวนยังยืนกอดอกอยู่ที่เดิมขณะมองหน้าเซียวเซียว ก่อนจะ
ขมวดคิ้วขึ้นมาทันที "คุณหายดีหรือยัง"

"ก็...หายแล้วค่ะ" เซียวเซียวตอบกลับไป ความจริงเธอยังไม่หายป่วย
เธอต้องกินยาอีกนาน แต่เพราะไม่อยากให้ใครรู้จึงบอกกับเพื่อนร่วมงานว่า
หายดีแล้ว

"อืม" หลินซือหยวนพยักหน้ารับแล้วเดินเข้าไปกดซื้อกาแฟกระป๋อง
เมื่อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยปากขึ้นว่า "ผมได้ยินมาว่าช่วงนี้ผลงานของคุณ
ถอยหลังลง คงไม่ใช่เป็นเพราะผมให้คุณไปทำงานที่ห้องฟิตตั้งก็เลย
ไม่ตั้งใจทำงานหรอคะ สิ่งสำคัญที่สุดของดีไซเนอร์ก็คือผลงาน เรื่องอื่นๆ
ล้วนเป็นแค่เปลือกเท่านั้น"

"คะ" เซียวเซียวพยักหน้ารับอย่างกังวลใจ เธอไม่เคยเห็นหลินซือหยวน
พูดด้วยท่าทางกังวลแบบนี้มาก่อน นั่นทำให้เธอหวั่นใจอยู่บ้างจริงๆ

"คุณไม่ต้องไปที่ห้องฟิตตั้งเป็นการชั่วคราว ทำงานที่ตัวเองรับผิดชอบ
ให้ดีเสียก่อนแล้วค่อยว่ากันอีกที" หลินซือหยวนพูดจบก็เดินกลับไป
อย่างไม่เหลียวแล

เซียวเซียวกำขวดน้ำแร่ในมือแน่น ยืนนิ่งหน้าเครื่องขายของอัตโนมัติ
อยู่ครู่ใหญ่ถึงจะหลวมหายใจของตัวเองเจอ ก่อนจะรีบเดินไปหลบอยู่ใน
ห้องน้ำ กะพริบตาหลายครั้งเพื่อไล่น้ำตาที่กำลังจะไหลออกมา และหันไปมอง
ขวดน้ำแร่เย็นๆ แล้วรีบกินยาเข้าไป เป็นเพราะรีบร้อนเกินไปจึงทำให้ยาติดค้าง
อยู่ในลำคอ มันขมจนเธอเกือบจะอาเจียนออกมา ต้องบ้วนปากอยู่หลายครั้ง
อาการจึงค่อยดีขึ้น

เมื่อเงยหน้าขึ้นมองกระจกแล้วเห็นใบหน้าที่ยวมเป่งผิดปกติ เธอก็

ที่ชื่นชอบและอยากอยู่ใกล้กับความสวยงามขนาดนั้นจะพูดดีกับคนสวยเท่านั้นแหละ

โทรศัพท์มือถือสั่นขึ้นมา เชี่ยวเชียวมองเห็นชื่อ 'เหยาเหยา' ปรากฏที่หน้าจอ จึงสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วกดรับสาย "เหยาเหยา..."

"เฮ้ย นี่แกเป็นอะไร ร้องไห้อยู่หรือ" เหลียงจิ้งเหยาตกใจที่ได้ยินเสียงเพื่อนรักสุดน้ำมูก

"ฉันกลายเป็นคนขี้เหร่ พวกเขาพากันรังแกฉัน" เชี่ยวเชียวฟ่องเพื่อนรักเหมือนเป็นเด็กเล็ก ๆ

"บ้าเอ๊ย! พวกหมาลอบกัด..." เหลียงจิ้งเหยาไม่ถามที่มาที่ไปก็เปิดปากด่าทันที เมื่อด่าได้สักพักหนึ่งจึงคิดขึ้นได้ว่าต้องปลอบโยนอีกฝ่าย "เลิกงานแล้วฉันจะพาแกไปกินของอร่อยนะ ฉันมีของดีจะให้"

เชียวเชียวอดทนรอจนถึงเวลาเลิกงาน รถสปอร์ตสีแดงคันเล็กที่ดูโฉบเฉี่ยวของเพื่อนรักก็มาจอดตรงหน้าตึกบริษัทแอลวายตรงเวลา

หลังถึงร้านอาหารและอาหารเริ่มเสิร์ฟแล้ว เชียวเชียวก็โอบจานสปาเก็ตตี้ก้มหน้ากินโดยไม่เงยหน้าขึ้นมาสักนิด

"ค่อยๆ กิน ไม่มีใครมาแย่งแกกินสักหน่อย" เหลียงจิ้งเหยามองไปที่เชียวเชียวอย่างลุ่มๆ "ทำไมถึงได้หิวอย่างนี้" พอรับรู้ถึงสายตาของโต๊ะข้างๆ ที่มองมา เธอก็ตัวตึงส่ายตาดูๆ กลับไปทันที หน้าตาสวยๆ เปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวเหมือนจะถามว่า 'มองอะไร ไม่เคยเห็นคนกินสปาเก็ตตี้รีง' ทำให้อีกฝ่ายตกใจรีบก้มหน้าลงไม่กล้าหันมามองอีก

"ทำไงได้ กินยานั้นแล้วทำให้ฉันหิวมาก ของเข้าปากยังเคี้ยวไม่ทันเลย" เชียวเชียวกลืนอาหารลงไปแล้วพูดต่อ "ว่าแต่แกมีอะไรจะให้ฉัน"

เหลียงจิ้งเหยาส่งสัญญาณเรียกบริกรมาเติมน้ำผสมมะนาวให้กับเธอก่อนจะหยิบบัตรเครดิตดำเคลือบทองออกมาจากกระเป๋าและยื่นไปตรงหน้าเชียวเชียว

"อะไร" เขียวเขียวกินสปาเกตตีจนหมด เช็ดปากแล้วยื่นมือออกไปรับ
บนบัตรมีอักษรตัวใหญ่คำว่า 'ซังอวี' ด้านหลังมีที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์
เรียงเป็นแถว

'ซังอวี' ลู่ลงท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดง'

นี่... สโมสรคนแก่หรือ

บทที่ 4

เหลียงจิ้งเหยายิ้มอย่างมีเลศนัย "นี่คือสิ่งที่แกต้องการมากที่สุด
ในตอนนี่"

"หล่อรวยสูง?" เซียวเซียวหยอกกลับทันที ก่อนยกน้ำผสมมะนาวขึ้นดื่ม
เสียงดังอึกๆ

"ถูกต้อง" ไม่คิดว่าเหลียงจิ้งเหยาจะพยักหน้ายอมรับอย่างจริงจัง

"ฟู..." น้ำเย็นพุ่งออกจากปากเซียวเซียวรดใส่หัวเหลียงจิ้งเหยา
จนเปียก เซียวเซียวได้แต่หัวเราะแหยๆ แล้วยื่นมือไปเช็ดผมให้อีกฝ่าย
"อย่าล้อเล่นสิ สารรูปฉันตอนนี้จะมีคนหล่อรวยสูงที่หันหันมามอง"

เหลียงจิ้งเหยาได้ยินคำพูดนี้ก็อดขมวดคิ้วขึ้นมาไม่ได้ บัดมือเพื่อน
ที่ช่วยเช็ดน้ำออกแล้วจัดการเช็ดผมเอง "ทำไมล่ะ ที่หน้าแกบวมก็แค่
ชั่วคราวนี่ แล้วอีกอย่างรูปร่างแคะตะไคร่จะตาย หน้าทีการงานก็ดี ไม่มีไบบ้า
อย่างหาดองอวิสัยคนก็ยังมีคนที่ตริอแกอยู่อีกนะ"

"แกไม่เข้าใจหรอก" เซียวเซียวส่ายหน้า หลุบตาลงมองใบหน้าบวมๆ
ของตัวเอง หน้าบวมเสียจนแก้มสูงกว่าจมูกแล้ว "ใครจะอยากได้เมียที่ต้อง
กินยาทั้งปีทั้งชาติ พวกผู้ใหญ่ก็ไม่เข้าใจเรื่องแบบนี้หรอก ต้องรังเกียจฉันแน่ๆ"

คงคิดว่ามันจะต้องถ่ายทอดสู่รุ่นลูกอะไรแบบนี้ พวกที่ดีพร้อมฉันไม่คิดจะยุ่งด้วยหรอก แต่ถ้าให้คว้าใครมาก็ได้ฉันก็ไม่เอาเหมือนกัน ฉันก็คงได้แต่มีชีวิตแบบนี้ไปวันๆ..."

น้ำเสียงของเซียวเซียวไม่ได้หมดอาลัยตายอยาก แต่ราบเรียบ เหมือนกับพูดว่า 'วันนี้จะกินกะหรี่' อย่งไรอย่างนั้น

เหลียงจิ้งเหยาก็คิดถึงตัวเองอย่างกตสัน รู้สึกลึกๆ ว่าอาการของเพื่อนรัก ในตอนนี้อยู่ในช่วงอันตรายมาก เธอยังจำที่ลูกพี่ลูกน้องเคยพูดได้ว่าเมื่อคนยอมปล่อยวางก็จะเลิกตามหาความสุข ต่อมาก็จะปล่อยปลละละเลยตัวเอง ในหัวพลันมีภาพเซียวเซียวที่อ้วนถึงสองร้อยกิโลกรัมกำลังกินทุกอย่างที่ขวางหน้า เธอก็รู้สึกขุ่นลุกขึ้นมาทันที

"ถ้าฉันหาแฟนแบบที่แก่ต้องการได้ละ" เหลียงจิ้งเหยากดบัตรสีดำ เคลือบทองนั้นไว้ แหวนเพชรบนนิ้วชี้ส่องประกายล่อแสงไฟในร้านอาหาร ดูยั่วยวนน่าหลงใหล "แกอยากได้แบบไหน"

คนที่มองโลกในแง่ร้ายปล่อยปลละละเลยตัวเองก็ควรจะพูดว่า 'ขอให้เขาดีกับฉันก็พอ ไม่ต้องการอะไรอย่างอื่นอีก' อะไรแบบนี้ เหลียงจิ้งเหยาจ้องตาเซียวเซียวอย่างลึนๆ อยากรู่ว่าตอนนี้อีกฝ่ายอยู่ในขั้นที่ยังช่วยได้หรือไม่

"ก็ต้องอยากได้คนที่หล่อ อบอุ่นอ่อนโยน เข้าอกเข้าใจ ให้เกียรติกัน" เซียวเซียวยกมือขึ้นมาจับ สูดหายใจอดที่จะเพิ่มเติมอีกประโยคไม่ได้ "จะดีมาก ถ้าหล่อเหมือนกับคนหล่อที่ร้านซานมนั้น"

"..." เหลียงจิ้งเหยาก็ชะงักไป ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี อย่างน้อยดูแล้วอีกฝ่ายก็ยังมีโอกาสรักษาได้...มั้ง

"ในเมื่อแกพูดออกมาแบบนี้" เซียวเซียวยื่นมือออกไปทำท่าเหมือนทวงหนี้ "เร็ว สิ่งทำให้ฉันรักคน"

เพียะ! เหลียงจิ้งเหยาดบบัตรลงไปที่มือของเธอแล้วพูดด้วยเสียงของ

ผู้ประกาศในเกมคอมพิวเตอร์ "ผู้กล้าหญิง ท่านจงนำบัตรนี้ไปตามที่อยู่ แล้วท่านจะได้พบกับสิ่งที่ท่านต้องการ"

เซียวเซียวก้มหน้ามองที่อยู่บนบัตร

'ที่อยู่ : เลขที่ 23 ถนนตองอวี'

ท่านจะได้พบกับสิ่งที่ท่านต้องการ'

คำโฆษณาแบบนี้ใครจะไปเชื่อ!

วันรุ่งขึ้นเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ คนที่ไม่เชื่อคำโฆษณาอย่างเซียวเซียวก็มายืนอยู่ที่หน้าประตูอาคารเลขที่ยี่สิบสาม ถนนตองอวี

ถนนตองอวีเป็นย่านที่พักอาศัยของพวกคนรวยในปักกิ่งที่เจียบสงบ ซึ่งมีอยู่น้อยมาก สองข้างทางมีต้นอุ้งฝรั่งเศสที่สูงใหญ่ให้ร่มเงาอยู่ ทำให้รู้สึกเหมือนกับอยู่บ้านเดี่ยวแถวชานเมือง

เซียวเซียวไม่เคยมาที่นี่มาก่อน แต่ขณะที่เดินมากลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก หลังจากเงยหน้าขึ้นมองตึกสูงหลายชั้นก็เห็นโลโก้กากบาทสีขาวบนหัวใจสีแดงของโรงพยาบาลเหรินหมินที่กำลังส่องสว่างอยู่ ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่เพียงสองกิโลเมตร ที่แท้ก็อยู่ใกล้ๆ โรงพยาบาลนี้เอง มิน่าล่ะถึงได้รู้สึกคุ้นๆ

อาคารเลขที่ยี่สิบสามเป็นอาคารขนาดเล็กรูปแบบตะวันตกสูงสามชั้น ตั้งอยู่บนที่ดินขนาดใหญ่ ดูเหมือนสโมสรของพวกไฮโซ หลังประตูรั้วเหล็กดัดสีดามีต้นไม้สีเขียวเต็มสวน ทางเดินในสวนก็ตกแต่งอย่างเรียบร้อยงดงาม ไม่มีส่วนเกินอะไรออกมาให้รกรกตา แล้วยังมีทางสำหรับคนพิการอีกด้วย

ชายหนุ่มในชุดเรียบร้อยยืนรอต้อนรับแขกอยู่ที่หน้าประตู "ยินดีต้อนรับเข้าสู่สโมสรซึ่งอวี ไม่ทราบว่าคุณมีบัตรสมาชิกหรือบัตรเชิญหรือไม่ครับ"

ที่นั่นคือสโมสรซึ่งอวีจริงๆ ด้วย

เซียวเซียวกวาดตามองต้นไม้ใหญ่สองต้นที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ท่ามกลางพุ่มไม้ดอกไม้ประดับต่างๆ มีต้นซึ่งขนาดใหญ่กับต้นอวีเก่าแก่สูงเสียดฟ้าตั้งตระหง่านอยู่

"อันนี้ใช้ได้ไหมคะ" เซียวเซียวหยิบบัตรสีดำเคลือบทองออกมา

"นี่เป็นบัตรเชิญครับ เชิญเข้าไปด้านในได้เลยครับ" พนักงานยิ้มพร้อมยกกัมตัวลงแล้วเปิดประตูให้กับเธอ

เซียวเซียวเดินเข้าไปด้านในอย่างงังงัน ประตูกระจกอัตโนมัติเปิดออกเผยให้เห็นเคาน์เตอร์ที่ตกแต่งอย่างสวยงามเหมือนกับสถานเสริมความงาม

หญิงสาวในชุดเส้กสีชมพูยิ้มกว้างจนเห็นฟันและลักยิ้มทั้งสองข้างเอ่ยทักทายด้วยเสียงอันหวานน้า "สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณได้นัดหมายไว้หรือเปล่าคะ"

"มีเพื่อนให้บัตรเชิญฉันมา" เวลาผ่านไปครู่ใหญ่เซียวเซียวถึงได้ส่งบัตรในมือไปให้ เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกของการเดินเข้าสถานเสริมความงามเป็นครั้งแรก เธอไม่รู้เลยว่าที่นั่นคือสถานที่อะไรจึงได้แต่รอด้วยใบหน้าสงบนิ่งแต่นั่นกลับทำให้ตัวเองดูเหมือนเป็นแขกประจำ

"คะ อยากทราบว่าคุณต้องการรูปแบบไหนคะ" หญิงสาวหน้าเคาน์เตอร์ก้มศีรษะหยิบแบบฟอร์มขึ้นมา

นี่มัน...สั่งทำแฟนได้จริงๆ เหรอเนี่ย

เพื่อนรักไม่ได้หลอกเธอจริงๆ ด้วย เซียวเซียววิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะรีบบอกโดยไม่ต้องคิดว่า "เอ่อ...ต้องการแบบหล่อ สูงร้อยแปดสิบห้าเซ็นต์ขึ้นไป อบอุ่นอ่อนโยน เข้าอกเข้าใจคน" ส่วนเรื่องให้เกียรติกันนั้นเธอยังรู้สึกเกรงใจอยู่จึงไม่ได้พูดออกไป คิดว่าผู้ชายที่อ่อนโยนก็คงไม่ขาดคุณสมบัติข้อนี้แน่นอนมือของหญิงสาวที่ถือแบบฟอร์มชะงักไป ก่อนเธอจะเงยหน้าขึ้นมอง

เซียวเซียวอย่างงงๆ แล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ จากประสบการณ์ที่เจอลูกค้า
แปลกประหลาดมาหลายปี เธอก็ยังสามารถนิ่งและยิ้มอย่างเป็นธรรมชาติได้
"ได้ค่ะ กรุณารอสักครู่นะคะ"

หญิงสาวรับบัตรเชิญนั้นมาแล้วถามชื่อสกุล อายุ หมายเลข
บัตรประชาชนของเซียวเซียว นิ้วมือเนียนขาวอมชมพูเคาะบนคีย์บอร์ดด้วย
ความคล่องแคล่ว ก่อนจะพิมพ์แบบฟอร์มหลายแผ่นออกมาอย่างรวดเร็ว
จากนั้นใส่ลงในแฟ้มเอกสารใส่พร้อมกับบัตรสีดำพิมพ์รูปต้นไม้สีทอง
ซึ่งมีแถบแม่เหล็กติดอยู่ส่งให้เซียวเซียว

"เดินตรงไปนะคะ ขวามือห้องรับรองหมายเลขหนึ่งค่ะ"

ถัดจากเคาน์เตอร์เข้ามาก็เป็นลิโอบบี้ที่โอโถง หน้าต่างบานใหญ่
ที่ยาวจรดพื้นมีแสงสว่างส่องผ่านเข้ามา พรหมสีฟ้าขนสั้น กลิ่นมันต์อ่อนๆ
ที่ลอยมาทำให้รู้สึกผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

*สโมสรสำหรับการดูแลตัวตกแต่งได้อย่างหรูหราขนาดนี้ ค่าบริการ
คงจะสูงมาก...*

เมื่อผลึกประตูห้องรับรองหมายเลขหนึ่งเข้าไป เซียวเซียวก็ชะงัก
คิดไม่ถึงว่าจะเป็นห้องทำงาน นี่เป็นห้องที่ปลอดโปร่งและเงียบสงบมาก
พื้นปูด้วยพรหมสีฟ้าเหมือนกับด้านนอก ด้านหลังโต๊ะทำงานไม้ที่ขัดจนขึ้นเงา
มีชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีดำนั่งอยู่ นิ้วมือเรียวยาวกำลังจับปากกาหมึกซึมสีทอง
เขียนอะไรสักอย่างบนเอกสารอย่างรวดเร็ว

"แม้ว่าเราจะไม่มีกฎในการขานหมายเลข แต่ครั้งหน้าขอให้คุณ
ช่วยเคาะประตูก่อนด้วย" ชายหนุ่มยังคงก้มหน้าทำงานต่อ แต่เสียงทุ้มต่ำ
นำฟังที่ดังขึ้นทำให้เซียวเซียวย้อนคิดไปถึงเมื่อสองวันก่อนที่ถนนคนเดิน

"คุณจัน!" เซียวเซียวร้องเรียกออกมาอย่างคาดไม่ถึง

ในที่สุดเขาก็หยุดเขียน ชายหนุ่มเสียบปิดปลอกปากกาแล้ว

เงยหน้าขึ้นมอง ตอนนี่เองที่เธอรู้สึกว่าอยู่ ในห้องก็พลันสว่างไสวขึ้นมาทันที
เขาคือหนุ่มหล่อที่เจอหน้าร้านขนมท่ามกลางแสงแดดจ้าเมื่อสองวันก่อน
ชายหนุ่มที่ช่วยเธอไว้

จันหลังจวินเองก็รู้สึกคาดไม่ถึงเช่นกัน เขาผายมือเชิญเธอนั่งที่เก้าอี้
ด้านข้างของโต๊ะทำงานพร้อมพูดว่า "เชิญนั่ง"

เซียวเซียวรู้สึกว่าการจัดวางเก้าอี้ที่นั่นดูแปลกๆ เก้าอี้รับแขกในห้องทำงาน
ไม่ได้วางอยู่ด้านหน้าของโต๊ะทำงานหรือหอรอ ทำไมถึงวางไว้ด้านข้าง ดูแล้ว
เหมือนการวางเก้าอี้ในห้องตรวจตามโรงพยาบาล แต่...อาจจะเป็นเพราะ
ต้องการเพิ่มความสนิทสนมก็เป็นได้

"เราสองคนชะตาต้องกันจริงๆ" พอมองใบหน้าอันหล่อเหลาของ
จันหลังจวิน เซียวเซียวก็รู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเล็กน้อย จึงพยายามจะหาเรื่องคุย

จันหลังจวินรับแฟ้มเอกสารมาจากมือเธอ ก่อนจะดึงแบบฟอร์มนั้น
ออกดู แล้วเอาแถบแม่เหล็กสีดำเสียบไปที่ช่องด้านข้างของคอมพิวเตอร์
เริ่มต้นกรอกข้อมูลต่างๆ ลงไปโดยไม่สนใจที่จะพูดคุยเลยแม้แต่น้อย

เดดแอร์...

เกิดความเงียบขึ้นอย่างยาวนาน เซียวเซียวจัดผมอย่างเชินๆ เธอ
ดึงผมที่ตั้งใจม้วนเมื่อตอนเข้ามาปิดแก้มบวมๆ

"ประชากรที่อยู่ที่นี่สิบสามล้านคน เจ็ดล้านคนคือคนเดินทางไปมา
ในสามวันเจอกันสองครั้งก็ถือว่าชะตาต้องกันได้" จันหลังจวินวางเอกสารต่างๆ
ลงบนโต๊ะแล้วเปิดปากกาอีกครั้ง ขณะที่เซียวเซียวคิดว่าเขาจะไม่พูดอะไร
แต่อยู่ๆ เขาก็ตอบรับขึ้นมา

"จริงด้วย นั่น..." เซียวเซียวยิ้มออกมา ขณะที่กำลังคิดว่าจะพูดอะไรต่อ
แต่พูดไม่ออก ทันใดนั้นใบหน้าหล่อๆ ก็ยื่นเข้ามาใกล้โดยที่ไม่ให้สัญญาณเตือน
ล่วงหน้า ก่อนจะหยุดห่างจากเธอเพียงห้าสิบเซนติเมตร

เมื่อมีของสวยๆ งามๆ เข้ามาใกล้อย่างไม่ทันตั้งตัวราวกับพลัดหลง

เข้าไปในป่าดอกท้อที่ตงามเช่นนี้ เขียวเขียวก็รู้สึกมันงงไปเล็กน้อย ทั้งสองอยู่ในระยะที่ใกล้กันมากจนสามารถมองเห็นเส้นขนเล็กๆ บนใบหน้าของอีกฝ่ายได้

เขียวเขียวรู้สึกเหมือนมีใครกำลังบีบหัวใจของเธออยู่ มันพร้อมที่จะระเบิดได้ตลอดเวลา ช่างน่า... ตื่นเต้นอะไรขนาดนี้

"ใบหน้ารูปพระจันทร์* ผมก็ตกมาก คุณกินยากลุ่มกลูโคคอร์ติคอยด์** อยู่รีเปล่า" จันทน์หลังจวินพิจารณาอย่างละเอียดอยู่ครู่ใหญ่ จากนั้นจึงกลับมานั่งตัวตรงอีกครั้งแล้วก้มหน้ามองเอกสารก่อนจะเขียนอะไรบางอย่างลงไป

"อืม ใช่ค่ะ" เพราะในหัวยังคิดเรื่องอื่นอยู่เขียวเขียวจึงตอบอย่างเหม่อๆ

"ชื่ออะไร กินมานานเท่าไรแล้ว" จันทน์หลังจวินถามต่อ น้ำเสียงช่างเหมือนกับหมอที่รักษาเขียวเขียว

"เมทิลเพรดนิโซโลน กินได้สองเดือนแล้ว" เขียวเขียวตอบเหมือนเป็นนักเรียนที่ถูกคุณครูซักถาม เมื่อพูดจบถึงได้รู้สึกว่ามันแปลกๆ "คุณถามเรื่องพวกนี้ทำไมกัน"

จันทน์หลังจวินมองเธอด้วยสายตาประหลาด "ผมเป็นหมอ"

"อ้อ เป็นหมอกี่ดีนะ" เขียวเขียวตาลุกวาว อาชีพนี้ยังอวดได้อีกด้วย "บริการที่นี้ดีจริงๆ ฉันบอกว่ายากได้แบบหล่อ แล้วยังหาอาชีพที่ดีให้อีกด้วย"

มือที่กำลังพิมพ์ของจันทน์หลังจวินชะงักไป ก่อนที่เขาจะเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "ใครแนะนำคุณมา"

"เพื่อนสนิทนั่นเอง เธอแซ่เหลียง" เขียวเขียวคิดว่าต้องกรอกลงในแบบฟอร์ม เธอรู้ว่าสโมสรระดับสูงบางแห่งต้องมีคนแนะนำเข้ามาและต้องเขียนชื่อแซ่ของคนแนะนำด้วย

จันทน์หลังจวินไม่พูดอะไร เขาก้มหน้าก้มตาพิมพ์ต่อโดยที่ไม่เปลี่ยนสีหน้า

* ใบหน้ารูปพระจันทร์ (Moon Face) คือลักษณะใบหน้าที่มีมวลกล้ามเนื้อข้างเคียงจากการกินยาสเตียรอยด์
** กลูโคคอร์ติคอยด์ คือสเตียรอยด์ที่ร่างกายสามารถสร้างขึ้นเองได้ตามธรรมชาติหรือมีการสังเคราะห์ขึ้นในรูปแบบยา

"โรคไขข้อหรือโรคเอสแอลอี*"

"เอสแอลอี..." แม่เธอจะปรับสภาพจิตใจและยอมรับความเป็นจริงนี้มาได้สองเดือนแล้ว แต่เมื่อพูดชื่อนี้ออกมาที่โรเซียวเซียวก็ยังรู้สึกไม่คุ้นชินอยู่ดี เหมือนกับว่าคำคำนี้ไม่ควรจะมาก่อเกี่ยวพันกับตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

"คุณพอใจผมกับที่นี่ไหม" จันหลังจวินถามขึ้นพร้อมกับยื่นแถบแม่เหล็กคืนให้เซียวเซียว

"อืม พอใจนะ พอใจสิ" เธอจะไม่พอใจกับความงามตรงหน้าได้อย่างไร

"ถ้าอย่างนั้นไปที่เคาน์เตอร์ทำบัตรสมาชิกก่อน ครั้งหน้าเราค่อยคุยกันอย่างละเอียดอีกที" จันหลังจวินลุกขึ้นยืนเพื่อส่งแขก

ทำ... ทำบัตรเหรอ

เซียวเซียวอ้าปากค้างเมื่อถูกจันหลังจวินเชิญออกมายังบริเวณที่ใช้รับแขกนี้...ทำไมต้องทำบัตรอีก ที่นี้มันที่ไหนกันแน่!

* โรคเอสแอลอี (Systemic Lupus Erythematosus) คือโรคเรื้อรังที่เกิดจากภูมิคุ้มกันตัวเองบกพร่อง หรือที่รู้จักกันในชื่อโรคพุ่มพวง

บทที่ 5

ในหัวเขี้ยวเขี้ยวเต็มไปดด้วยเครื่องหมายคำถาม เมื่อเดินมาที่หน้าเคาน์เตอร์ พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ก็รีบเข้ามาดูแลเธออย่างกระตือรือร้น "ต้องการทำ บัตรรายเดือน บัตรรายปี หรือบัตรรายครึ่งคะ"

"อะไรนะ มีบัตรรายครึ่งด้วยหรอ" เขี้ยวเขี้ยวงุนงงเป็นอันมาก ความรู้สึกบอกกับเธอว่าที่นี่ไม่ใช่สโมสรนัดดูตัว แต่เป็นโฮสต์คลับ

"ใช่คะ บัตรรายครึ่งจะไม่มีกำหนดระยะเวลา คุณสามารถนัดหมาย และมาได้ตลอดเวลา บัตรรายเดือนเป็นบัตรไม่จำกัดจำนวนครั้ง ภายในหนึ่งเดือนจะมาที่นี่ทุกวันก็ได้ บัตรรายปีก็เป็นแบบเดียวกัน แต่ว่าถึงแม้จะซื้อแบบรายปีก็ไม่มีโปรโมชันอะไรนะคะ ราคาเดียวกับบัตรรายเดือนสิบสองใบ ดิฉันขอเสนอให้ลองทำบัตรรายเดือนดูก่อนคะ" พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ แนะนำอย่างตรงไปตรงมาและยังบอกว่าบัตรรายเดือนสามารถมาใช้บริการ เครื่องดื่ม ของว่าง และเครื่องออกกำลังกายได้ฟรี เป็นบัตรที่คุ้มค่าที่สุด

ถ้าอย่างนั้นก็ทำบัตรสำหรับเดือนหน้าก็แล้วกัน ยังไงก็แกล้งทำเป็น มาออกกำลังกายได้ บัตรรายครึ่งมันแพงเกินไป...

เดี๋ยวนะ! ทำไมต้องซื้อบัตรรายเดือนของโฮสต์คลับด้วยล่ะ

เซียวเซียวกำบัตรเครดิตไว้ในมือแล้วคิดทบทวนอย่างรอบคอบ ก่อนหันกลับไปมองประตูห้องรับรองหมายเลขหนึ่งที่ปิดสนิท ตรงหน้า มีภาพใบหน้าจันหลังจวินที่หล่อว้าวตายควายล้มลอยขึ้นมา

อายุก็ยังน้อย ทำไมมาทำงานแบบนี้ละ

เซียวเซียวสลัดใจที่คนสมัยนี้เดินทางผิด สังคมเสื่อมทราม ก่อนที่เธอจะตัดใจรูบัตรเครดิตห้าพันหยวนสำหรับการทำบัตรรายเดือน

"นี่บัตรของคุณละ โปรดเก็บรักษาไว้ให้ดีนะคะ และนี่เป็นเบอร์ติดต่อ นักบำบัดของคุณ สามารถส่งข้อความถึงนักบำบัดได้ในเวลาทำการ บัตรรายเดือนมีบริการนอกสถานที่ให้ด้วยนะคะ จำกัดเดือนละหนึ่งครั้ง แต่ค่าบริการนอกสถานที่ราคาค่อนข้างสูง ดิฉันไม่แนะนำให้ใช้คะ แต่เมื่อเลื่อนระดับเป็นบัตรวีไอพีแล้ว จะมีบริการนอกสถานที่ฟรีเดือนละสามครั้งคะ" พนักงานหน้าเคาน์เตอร์อธิบายอย่างเต็มที่ "ดิฉันชื่อเถียนเถียน หากคุณต้องการนัดหมายนักบำบัดก็โทรมาที่เคาน์เตอร์ได้นะคะ"

มีบริการนอกสถานที่ด้วย นี่มันตำราวมเกินไปแล้วนะ

เซียวเซียวไม่อยากจะฟังอีกแล้ว เธอจึงตอบรับแบบส่งๆ ไป จากนั้นก็สวมผ้าปิดปาก เอามือกุมแก้มและเตรียมตัวจากไป

เมื่อเดินออกจากประตูก็หันซ้ายหันขวาอย่างระแวง ทำเหมือนกับเป็นขโมยรีบเดินจากไป ถ้าคนอื่นรู้ว่าเธอมาสถานที่แบบนี้ เธอจะมีหน้าไปพบบรรพบุรุษได้อย่างไร

"คุณหมोजันคะ คนใช้ที่มาใหม่อยู่ระดับไหนคะ ต้องใช้นักบำบัดท่านอื่นช่วยไหมคะ" เถียนเถียนยิ้มถามเมื่อเห็นจันหลังจวินเดินออกมาจากห้อง

"ระดับนี่นะ ไม่ต้องใช้นักบำบัดคนอื่นหรอก" จันหลังจวินเอาแบบฟอร์มที่อยู่ในมือวางคืนไปที่หน้าเคาน์เตอร์ "นัดครั้งหน้าเดือนให้เธอเอาบันทึกผู้ช่วยมาด้วย"

"ได้คะ"

เมื่อกลับถึงบ้านเซียวเซียวก็นอนหงายอยู่บนเตียงพลงยกแถบแม่เหล็ก
สีดำในมือขึ้นมามอง

นี่ก็คือแถบแม่เหล็กที่ฉันหลังจวินเสียบเข้าไปในคอมพิวเตอร์นั่นเอง
แล้วมันก็กลายเป็นบัตรสมาชิกของเธอ เซียวเซียวไม่เคยคิดเลยจริงๆ ว่า
จะมีวันหนึ่งที่เธอต้องจ่ายเงินกับเรื่องพวกนี้ นี่มันบ้าไปแล้ว!

ในเวลานั้นเองเสียงวิดีโอคอลล์ของเธอก็ดังขึ้น หลังจากเซียวเซียว
กดรับ เสียงหนึ่งก็ถึงความสนใจของเธอไปจากบัตรสมาชิกนั้นจนหมด

"เซียวเซียว! มาช่วยฉันดูหน่อยเร็ว ตัวไหนสวย" เหลียงจิ้งเหยา
วิดีโอคอลล์มาหาเธอเพื่อให้เธอดูชุดกระโปรงสองชุด ชุดหนึ่งสีดำมีลูกบิด
อีกชุดหนึ่งเป็นสีขาวเปิดไหล่

"สีดำสิ ฉันบอกแกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าไหล่ว่างๆ อย่างแกไม่ควรจะสวม
ชุดที่เปิดไหล่" เซียวเซียวพูดจบก็ลุกขึ้นมาเทน้ำดื่ม นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน
แล้วก็ทำงานไปด้วยคุยไปด้วย อาทิตย์ที่แล้วเธอลาป่วยทำให้มีงานค้างอยู่
ไม่น้อย เธอต้องทำความเข้าใจคอนเซ็ปต์ของซีซันหน้าให้เร็วที่สุดเพื่อจะได้
ออกแบบให้ดี

"แต่ฉันไม่ชอบลูกบิดอะ" เหลียงจิ้งเหยาเบะปากแล้วเอาชุดสีขาว
ส่งให้พนักงานในร้าน

"นั่นแกก็ดูตัวอื่นสิ แต่ถ้าชอบตัวนั้นจริงๆ ก็ซื้อกลับมาก่อน เดี่ยวฉัน
แกให้" เซียวเซียวตอบไปง่ายๆ พร้อมเปิดพาวเวอร์พอยต์ขึ้นมา

คอนเซ็ปต์ของซีซันหน้าก็คือชีวิตใหม่ องค์กรประกอบหลักของชุดโอตทูกูร์
คือใบเหอฮวน* กับดอกซานชู** สีก็จะเป็นสีอ่อนดูเรียบง่ายและงามสง่า
เสื้อผ้าสำเร็จรูปชั้นสูงสามารถดึงรูปที่ครีเอทีฟได้เรียกเทอร์ออกแบบทั้งสองแบบ
มาใช้ได้เลย แต่เสื้อผ้าสำเร็จรูปธรรมดาต้องเปลี่ยนแปลงเสียก่อน

* เหอฮวน คือต้นพุ่มชู ลักษณะใบเป็นใบประกอบแบบขนนก (Pinnately Compound Leaf) ใน 1 ก้านมี 2 ใบ
ซึ่งใบประกอบแบบขนนกแต่ละใบจะมีใบย่อยอีกประมาณ 5-10 คู่ ลักษณะใบย่อยจะเรียงสลับตรงข้ามกันเป็นคู่
ไปจนถึงส่วนปลายใบ

** ซานชู (Chinese Fir) ดอกมีลักษณะกลมคล้ายลูกสน

เสื้อผ้าสำเร็จรูปทั่วไปของบริษัทแอลวายไม่ได้ใช้แบรนด์แอลวาย แต่จะใช้แบรนด์ที่ชื่อว่า 'แอลวายเอสอาร์' เขียวเขียวก็หันหน้ามองดูกระดาดหว่าตรูปใบเหอฮวนกับดอกชานชู ใบเหอฮวนดูจะง่ายหน่อย สีเขียวสดใส ออกแบบโดยใช้ลายเส้นสีเขียวและสีขาวสลับกันในรูปแบบต่างๆ แต่สำหรับดอกชานชูไม่ได้ง่ายอย่างนั้น

ดอกชานชูเป็นดอกไม้ที่ไม่ค่อยสวยงามนัก ดูเหมือนลูกสนแห้งๆ ที่วางอยู่บนกระดาด ซึ่งก็น่าเกลียดจะแย่อยู่แล้ว หากพิมพ์ลงไปบนผ้าพื้นสีอ่อนๆ มันจะทำให้ดูแปลกประหลาดเข้าไปใหญ่

"เอ้อ วันนั้นแกไปที่ซังอวีแล้วใช่ไหม เป็นยังไงบ้าง" ในที่สุดเหลียงจิ้งเหยาก็ตัดสินใจซ้อชุดได้ แล้วเอาถุงขึ้นมาสะพายที่ไหล่ก่อนจะเดินออกไปซ้อบปิ้งร้านอื่นต่อ

"ไปแล้ว ฮีจ ฉันทจะเล่าอะไรให้แกฟัง..." เมื่อพูดถึงเรื่องนี้เขียวเขียวก็รู้สึกกระฉับกระเฉงมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที เธอยกมือฉีกรูปวาด ขอบกระดาดบางคมบาดโดนนิ้วจนเลือดไหลออกมาชิบๆ

"เฮ้ย! โดนบาดเลย" เหลียงจิ้งเหยานิ้วหน้าอย่างเจ็บปวดไปด้วย

"ไม่เป็นไร" เขียวเขียวดูตัวที่โดนบาดก่อนจะหยิบพลาสติกหรือออกมาปิดแผล ผลจากการกินยาจำนวนมากในระยะเวลาอันสั้นทำให้ผิวหนังของเธอบอบบางมาก โดนกระดาดบาดแบบนี้บ่อยกว่าเมื่อก่อนหลายเท่า จนตอนนี้รู้สึกว่าเป็นเรื่องปกติแล้ว "ฉันทจะบอกอะไรแกให้ ฉันทเจอหนุ่มชานชูนั่นแล้ว"

"จริงหรือ" เหลียงจิ้งเหยาหยุดยืนอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์จิวเวลรี่ หลังจากตั้งสติได้ก็เข้าใจอะไรบางอย่าง "อย่าบอกนะว่าหนุ่มชานชูของแกแซ่ฉั่น"

"ถูกต้อง" เขียวเขียวตอบด้วยความประหลาดใจ แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ "แม่เหลียงจิ้งเหยาคอนตี กล้าไปสโมสรรูปแบบนั้นด้วย ฉันทก็เข้าใจผิดคิดว่าแกเป็นคนปกติดีซะอีก"

"หา?!" เหลียงจิ้งเหยาร้องอย่างงงๆ ไปสโมสรสำหรับฟื้นฟูสุขภาพ

มันผิดปกติตรงไหนกัน

"อ้อ! น่าขายหน้าจริงๆ แต่ฉันไม่อาจต้านทานความหล่อเหลาที่ยั่ววนแบบนั้นได้ เลยซื้อบัตรแบบรายเดือนไปแล้ว" เขียวเขียวหยิบบัตรขึ้นมาแนบที่หน้าใหญ่ๆ ของตัวเองแล้วทำปากย่นน้อยๆ "เฮ้อ ยังไงซะตอนนี้ฉันก็ไม่ได้อยากจะทำแฟนอยู่แล้ว ไม่มีที่ใช้เงินด้วย ก็ใช้ที่นั่นแล้วกัน แต่ว่าดับฝันเล็กๆ ของฉันเลยนะ ตอนแรกยังคิดว่าเขาเป็นซีอีโอเอาแต่ใจ ไม่คิดว่าจะมาทำอาชีพพิเศษขายรอยยิ้มแบบนี้"

"เฮ้ย! ไม่ใช่ นั่นมัน..." เหลียงจิ้งเหยาารู้สึกว่าเรื่องมันแปลกๆ จึงรีบร้อนจะอธิบาย แต่เขียวเขียวก็วางสายไปแล้ว บอกว่าไม่คุยกับเธอแล้วจะไปตั้งใจทำงาน ปล่อยให้เธอยืนอยู่กลางห้างโดนมอลล์พัคแรงจนผมยุ่งอยู่คนเดียว

"คุณผู้หญิงคะ จะรับอะไรดีคะ" พนักงานหน้าเคาน์เตอร์เอ่ยปากถามขึ้นอย่างเป็นกันเอง

เหลียงจิ้งเหยาได้แต่ยื่นอึ้งอ้าปากค้าง "เอาสร้อยข้อมือมาสักเส้นฉันจะให้เพื่อนรักเป็นกาไรโกโทซ"

รอให้เขียวเขียวรู้ความจริงต้องตีเธอตายแน่ๆ ตอนนี้อยู่ในสมองของเธอมิแต่คำพูดว่า "ไม่คิดว่าจะมาทำอาชีพพิเศษขายรอยยิ้มแบบนี้ วนไปวนมา"

เหลียงจิ้งเหยาค่อยๆ นั่งลงบนเก้าอี้สูงหน้าเคาน์เตอร์ แล้วอยู่ๆ ก็หัวเราะเสียงดังขึ้นมา "ฮ่าๆๆๆ" ทำเอาพนักงานที่กำลังหันไปหยิบของตกใจจนเกือบจะสะดุดล้ม

เขียวเขียวนั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะทำงานจนกระทั่งตึกตื่น เธออ้าปากหาแล้วหันไปมองด้านข้างซึ่งมีบัตรที่พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ให้เธอมาวางอยู่บนนั้นมีหมายเลขโทรศัพท์และวีแชตของจันหลิงจวิน

เพิ่มเพื่อนหรือไม่เพิ่มดีนะ...

เพิ่มสี ไหนๆ ก็จ่ายเงินไปแล้ว

เซียวเซียวหีบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วบันทึกเบอร์โทรศัพท์ลงไป จากนั้นก็ค้นหาในวีแชต ขึ้นชื่อว่า 'จันหลังจวินเอส' รูปโปรไฟล์เป็นแก้วชานมน่าจะเป็นวีแชตสำหรับทำงาน จึงเพิ่มเพื่อนได้ทันที ไม่ต้องรอการกดยอมรับ

เมื่อเพิ่มเพื่อนเรียบร้อยแล้วเซียวเซียวก็เริ่มเปิดดูรายชื่อเพื่อนและข้อมูลต่างๆ ของหนุ่มชานม ในฐานะที่เป็นหนุ่มโฮสต์ที่ผ่านมาตรฐานในอัลบั้มรูปน่าจะมีรูปลับเฉพาะที่หล่อๆ อยู่ไม่น้อยสินะ

เซียวเซียวรู้สึกของตัวเองกลายเป็นคนไม่ดี อดที่จะรังเกียจตัวเองไม่ได้ แต่ก็ไม่อาจห้ามใจไม่เปิดอัลบั้มดู

'เข้านอนก่อนสิทุ้มดีกับสุขภาพอย่างไรบ้าง'

'ช่วงวัยที่เหมาะสมกับการออกกำลังกายด้วยไท้เก๊ก'

'การใช้และการดูแลรักษาอวัยวะเทียม'

ฮ่าๆๆๆ นี่มันอะไรกันเนี่ย!

เซียวเซียวแทบจะไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น ไม่มีรูปหล่อๆ สักรูป มีแต่เรื่องของการดูแลสุขภาพทั้งหมด อ่านดูแล้วก็รู้สึกแข็งชีวิตขึ้นมาเลย

เขาเป็นหมอมจริงจก?! แต่เป็นหมอเงินเดือนดีไม่ใช่หรอ ทำไมถึงต้องมาทำงานพิเศษแบบนี้ด้วย

เซียวเซียวกลับไปมาบนเตียง ขยับข้อนิ้วที่เริ่มปวด จากนั้นก็กดส่งข้อความไป

เสี่ยวเสี่ยวปู้: ฮัลโหล ฉันทเซียวเซียวนะ เราเพิ่งเจอกันเมื่อตอนบ่าย

รอออย่างสงบอยู่สักสิบนาทีก็ไม่เห็นว่ามีการตอบกลับ เซียวเซียว

กัตรีมีฝักปาก อยากจะส่งไปอีกประโยค 'หลับหรือยัง' อะไรแบบนี้ แต่ก็ดูเหมือนเสแสร้งเกินไป คิดแล้วจึงปิดหน้าจอก่อนจะนอนหลับไป

ทว่าวันอาทิตย์ทั้งวันฉันหลังจวิ้นก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับมา ทำเอาเซียวเซียวรู้สึกไม่ค่อยพอใจนัก

หมอนี้ไม่มีความเป็นมืออาชีพเลย!

แล้วก็ถึงวันจันทร์ที่ต้องไปทำงาน เซียวเซียวกินอาหารเช้าไปพร้อมกับวิ่งเข้าออกห้องออกแบบไปหยิบงานที่ทำไว้เมื่อคืน เมื่อคืนเธอทำงานข้ามคืนแล้ววันนี้ก็ตื่นสาย เมื่อมาถึงสถานีรถไฟใต้ดิน ขบวนรถก็เพิ่งออกไป ตอนนี้เป็นเวลาเร่งด่วนที่ทุกคนจะเข้านาน เมื่อพลาดรถไฟขบวนนี้ไปแล้วก็เหมือนกับพลาดทุกอย่างบนโลกนี้เลย เซียวเซียวมองเวลาในโทรศัพท์มือถือขณะนี้เป็นเวลาเกือบเก้าโมงเช้า ฟางเซียงเจียนคงยืนเท้าเอวรอเธออยู่ตรงหน้าประตูห้องออกแบบแล้ว

หัวหน้าแผนกคนก่อนไม่ได้บังคับพวกเธอ การทำงานก็เป็นการทำงานแบบยืดหยุ่น ขอเพียงทำงานของตัวเองให้เสร็จก็พอ

แต่นั้นไม่ใช่วิธีการทำงานกับฟางเซียงเจียน เธอยังถึงขั้นเสนอให้ซื้อโอทีติดตั้งเครื่องตอกบัตรเข้าออกงานด้วยซ้ำ ทำเอาคนในห้องออกแบบบ่นอย่างไม่พอใจ

คนที่ทำงานออกแบบต้องอาศัยความรู้สึกและอารมณ์ หากทำแบบนี้ก็เหมือนต้องเข้าเรียนเล็กเรียนแบบเด็กประถม เซียวเซียวจึงรู้สึกแสบมาก เธอกลัวครูตั้งแต่เด็กๆ อุตส่าห์ได้ออกมาทำงานแล้วแต่ยังต้องมาเจอกับฝันร้ายแบบนี้อีก ขณะที่ยืนอยู่หน้าประตูใหญ่ของบริษัทแอลวาย นับพันเธอก็เกิดความรู้สึกว่าเป็นเงเป็นกัน พร้อมรับทุกสถานการณ์

ตั้ง! ยามนั้นเองเสียงเตือนข้อความเข้าของวีแชตพลันดั่งขึ้น เซียวเซียวหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู เมื่อเห็นคำว่า 'จันหลังจวิ้นเอส' โดดขึ้นมาทำให้

ความรู้สึกหงุดหงิดเมื่อครู่หายไปหมด

จันหลังจวินเอส : 'ไม่ตอบข้อความนอกเวลาทำงาน อีกอย่างคุณนอนดึกไปนะ

เซียวเซียวเผยรอยยิ้มขึ้นขณะก้มหน้าพิมพ์ข้อความตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว

เสี่ยวเสี่ยวบู๊ : แล้วตอนไหนเป็นเวลาทำงานของคุณ

จันหลังจวินเอส : วันจันทร์ พุธ พฤหัสบดี เสาร์ ตั้งแต่เก้าโมงเช้าถึงสองทุ่ม

เซียวเซียวเดินออกจากลิฟต์ก็เห็นฟางเซียงเฉียนยืนอยู่หน้าห้องออกแบบ พลังมองมาที่เธอด้วยสายตาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ ทำให้เซียวเซียวคิดไปถึงวันที่อาการกำเริบ เธอมีไข้สูงจนตัวสั่น แม้แต่มือที่ถือปากกาก็สั่นเทา 'หัวหน้าคะ ฉันรู้สึกว่ไข้จะขึ้นอีกแล้ว ขอเลิกงานก่อนเวลาได้ไหมคะ'

'ไม่ได้ เธอต้องส่งมอบงานให้เสร็จ พรุ่งนี้เธอจะไปนอนโรงพยาบาลแล้วไม่ใช่เหรอ อยู่รอบหนึ่งก็ครึ่งเดือน ถ้าไม่ส่งมอบงานให้เรียบร้อยแล้วพวกเรา จะทำงานต่อกันยังไง'

เซียวเซียวที่กำลังถือโทรศัพท์อยู่ๆ ก็หยุดยั้งหนึ่ง พิมพ์ข้อความส่งออกไปทำราวกับไม่เห็นว่ที่หน้าประตูมีฟางเซียงเฉียนยืนหน้าถ่มึงที่งอยู่

เสี่ยวเสี่ยวบู๊ : ทำงานถึงสองทุ่มเหรอ งั้นฉันเลิกงานแล้วจะไปหาคุณนะ

จันหลังจวินเอส : คุณมาแล้วอย่าลืมเอาบันทึผู้ป่วยมาด้วย

บันทึผู้ป่วย?

46 Perfect Guy ผู้ชายคนนี้นั้นดีไซน์เอง 1

เฮ้?

เซียวเซียวกะพริบตาปริบๆ รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างที่ชอบกล

บทที่ 6

เซียวเซียวยังไม่ทันเข้าใจความหมายของจันหลังจวิน ฟางเซียงเนียน ก็พุ่งมาหาด้วยความโมโห ชัดแจ้งหะความคิดของเธอ

"เก้าโมงเจ็ดนาที่ ท่าทางดีไซเนอร์ของเราอย่างคุณเซียวจะใหญ่โตขึ้นทุกวัน แม้กระทั่งจะมาให้ตรงเวลาก็ทำไม่ได้แล้ว"

ฟางเซียงเนียนทำงานที่บริษัทนี้มาครึ่งปี สิ่งที่ซัดหูซัดตามากที่สุดก็คือเซียวเซียว อีกฝ่ายถือว่าตัวเองสวย เป็นคนโปรดของอาร์ตแอดไวเซอร์ มาสายเป็นประจำยังไม่พอ เวลาทำงานทำได้แค่ครึ่งเดียวก็วิ่งขึ้นไปชั้นบน อ้างว่าไปช่วยงานที่ห้องพิตติ้ง ซ้ำยังไม่เห็นหัวเธอ แล้วก็ช่างบอบบางอ่อนแอ เสียเหลือเกิน เข้มงวดขึ้นมาหน่อยก็ถึงกับล้มป่วย

ฟางเซียงเนียนกตเสียด่า หากวัดกันตามระดับเสียงแล้วควรจะจัดว่าเป็นเสียงเมซโซโซปราโน เหมือนกับว่ามีโอ่งอยู่ที่ห้องน้อย ทันทีที่เปล่งเสียงออกมาจะได้ยินกันทั้งชั้น ทุกคนในห้องออกแบบต่างพากันชะงักหน้าออกมาดู สายตาหลายคู่กำลังจ้องมองฟางเซียงเนียนที่เดินวนรอบตัวเซียวเซียว เหมือนกับเด็กประถมที่กำลังโดนคุณครูตำหนิแล้วเพื่อน ๆ ก็ออกมาดูแต่ไม่ได้ช่วยอะไรสักอย่าง

เซียวเซียวฟังฟางเซียงเฉียนตำหนิด้วยเสียงเย็นๆ จนในที่สุดความอดทนก็หมดลง เพราะคนที่ไม่เข้าใจรูปแบบงานแล้วยังจะมาควบคุมทำให้ครึ่งปีมานี้เธอต้องทำงานที่ไร้ประโยชน์ไม่น้อย ตอนดึกต้องสเก็ตซ์รูปและทำรูปออกมา ตอนเช้าต้องเปียกอยู่ในรถไฟฟ้าใต้ดินเพื่อมาทำงานให้ทันเวลา ซ้ายยังต้องเจอฟางเซียงเฉียนที่จ้องจับผิดตลอดเวลา ทุกวันนี้เธอต้องอยู่กับความเครียดจนไม่อาจแบกรับไว้ได้ถึงทำให้ล้มป่วย

'สาเหตุของโรคนี้ไม่ชัดเจน ไม่มีคำอธิบายที่แน่นอน แต่โดยรวมสามารถพูดได้ว่าภูมิคุ้มกันต้านทานโรคในร่างกายมีความเกี่ยวข้องกับ ความเหนื่อยล้าและแรงกดดัน คุณทำงานหนักจนเกินไป ต้องรู้จักปล่อยวางซะบ้าง ชีวิตสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด'

คำพูดของคุณหมอที่รักษาเธอดังขึ้นในหู

ใช่ *ชีวิตสำคัญกว่าอะไรทั้งหมด...ฉันเกือบจะไม่มีชีวิตเหลืออยู่แล้วยังจะต้องกลัวคุณอีกเหรอ*

ช่วงเวลาที่เดินออกมาจากลิฟต์ ในหัวของเซียวเซียวมีความคิดอยู่เพียงเรื่องเดียวจึงไม่ได้ตกใจอะไร จากนั้นก็ส่งข้อความหาโฮสต์อย่างสบายใจ เธออดทนมามากเกินพอแล้ว

เซียวเซียวค่อยๆ เก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋าให้เรียบร้อย แล้วเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อมองฟางเซียงเฉียนด้วยสายตาเย็นชา "พี่ฟางนี่ก็ครึ่งปีแล้วนะ ฉันคิดว่าคุณยังคงไม่เข้าใจ ที่นี่คือห้องออกแบบ ไม่ใช่แผนการเงิน ตอนที่เข้าบริษัทมาเดอลินเคยพูดไว้ว่า 'นี่เป็นอาชีพที่อิสระและใช้ความรู้สึก' ไม่ใช่อาชีพที่ต้องตอกบัตรเข้างาน คุณอยากจะหักเงินก็หักเถอะ แต่จะบอกอะไรให้รู้ เงินเดือนของดีไซเนอร์ไม่มีเบี่ยขยันหรือกะนะ"

เมื่อเซียวเซียวพูดจบ ชั้นสามทั้งชั้นก็ตกอยู่ในความเงียบสงัด

ฟางเซียงเฉียนยืนตัวแข็งที่อยู่ที่เดิม ไม่ใช่เพราะตกใจแต่เป็นเพราะโกรธมาก

เรื่องน่าโมโหมากที่สุดก็คือกระต่ายที่เคยจะดูตัวอย่างไรก็ได้ วันนั้นกลับย้อนมาทักคนเข้าให้เสียแล้ว ทำให้คนที่ยโสโอหังชอบเห็นคนอื่นเจ็บปวดเกิดความรู้สึกที่อำนาจของตนกำลังถูกทำลาย ในสายตาของฟางเซียงเฉียน แม้ว่าเซียวเซียวจะเป็นแจกันดอกไม้ที่มีแบ็กติ แต่อย่างไรเสียก็ยังชมไว้ได้สบายๆ จึงไม่คิดว่าหญิงสาวหน้าบางแบบนั้นจะลุกขึ้นมาตอบโต้อะไรเธอได้

เซียวเซียวไม่สนใจสายตาของฟางเซียงเฉียนที่จ้องมองเธอด้วยความโกรธเกรี้ยวราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เธอเดินอ้อมฟางเซียงเฉียนเข้าไปในห้องออกแบบทันที

"เซียวเซียว สดุดยอดเลยอะ" จ้าวเหอผิงดีไซเนอร์ที่อยู่ใกล้ประตูที่สุดกระซิบกับเธอพร้อมกับส่งสายตาและยกนิ้วโป้งให้เธอด้วย

คนอื่นๆ ในห้องออกแบบก็มองเธอด้วยสายตาชื่นชมราวกับเธอเป็นผู้กล้า รวมทั้งผู้ช่วยสองคนที่ถึงกับปรบมือให้เธอเบาๆ

คนที่ทำงานออกแบบจะรู้สึกว่าตัวเองคือศิลปิน เป็นคนหน้าบางไม่เคื่อยกก็จะแตกหักกับใครง่าย ๆ ทุกคนในห้องออกแบบเสื้อผ้าสตรีอดทนโดยไม่พูดอะไรมานานมากแล้ว วันนี้เมื่อเซียวเซียวพูดออกมาจึงทำให้ทุกคนสะใจเป็นอย่างมาก

"ดี ดีมาก ส่วนเรื่องเบี่ยชยันของเธอ ฉันจะต้องไปปรึกษากับผู้อำนวยการแน่นอน" ในที่สุดฟางเซียงเฉียนก็ได้สติกลับมา เธอพูดเสียงดังคอเกร็งแข็งแล้วหันหลังเดินไป เต๋าได้ว่าน่าจะไปฟ้องผู้อำนวยการ

"ฮ่าๆๆ" เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายจากไปแล้ว ทุกคนในห้องก็พากันหัวเราะอย่างไม่ว่าจกลั่นไว้ได้

"เซียวเซียว แกนี่สดุดยอดจริงๆ ฉันอยากจะฉีกหน้ายายนั้นมาตั้งนานแล้ว" ฉินย่าหนานตบไหล่เซียวเซียวอย่างแรงแล้วเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานอย่างมีความสุข

จ้าวเหอผิงลุกขึ้นแล้ววิ่งไปยืนในตำแหน่งที่ฟางเซียงเฉียนยืนอยู่เมื่อครู่

มือข้างหนึ่งเท้าเอว ส่วนอีกข้างก็ชี้นิ้วโดยยื่นนิ้วชี้และนิ้วก้อยออกมา บีบเสียงให้แหบๆ "ฉันจะต้องไปปรึกษากับผู้อำนวยการแน่นอน" ผู้ชายอายุเกือบสี่สิบทำท่าทางนี้ออกมาแล้วช่างดูพิลึกอย่างบอกไม่ถูก

"น่าเกลียดจริงๆ" ฉินย่าหนานหัวเราะเสียงดังพร้อมเดินมาผลักเขาเบาๆ

ทุกคนพากันหัวเราะ แแรงกดดันที่เกิดจากฟางเซียงเฉียนในครั้งปีมานี้สลายไปจนหมดสิ้น

"เอาอย่างนี้ใหม่ละ ฟรุ้งนี้เรานัดกันมาสาย เก้าโมงครึ่งเจอกันที่ร้านขนมพระจันทร์ ผมเลี้ยงขนมพวกคุณดีไหม" จ้าวเหอผิงเสนอขึ้นอย่างไม่กลัวว่าเรื่องจะบานปลาย

"ฉันว่าดีนะ ถึงตอนนั้นหน้าตาของพี่ฟางคงน่าดูไม่ใช่เน้อ" ฉินย่าหนานรีบสนับสนุนทันที

ขณะที่ทุกคนกำลังหัวเราะอย่างสนุกสนาน เซียวเซียวก็กลับมา นั่งในที่ของเธอ

หยางเซียวช่างทำแพตเทิร์นที่อยู่ด้านหลังถามเธอยิ้มๆ ว่า "เซียวเซียว จะไม่ไปอธิบายให้ผู้อำนวยการฟังหน่อยเหรอ"

ผู้อำนวยการในที่นี้หมายถึงผู้อำนวยการฝ่ายบุคคลและการเงิน ซึ่งดูแลชีวิตความเป็นอยู่ทุกด้านของพนักงานทุกคนในฝ่ายออกแบบ

"ฟางเซียงเฉียนเป็นคนของเขา นายคิดว่าเขาจะฟังฉันไหมละ" เซียวเซียวพูดยิ้มๆ กับช่างทำแพตเทิร์นราวกับกำลังพูดเรื่องดินฟ้าอากาศที่คาดเดาได้อยู่แล้ว "ไม่เป็นไรหรอก อย่างมากก็โดนไล่ออก ก้าวซะเมื่อไหร่"

"เซียวเซียว ฉันรู้สึกว่าคุณต่างจากเมื่อก่อน" หยางเซียวเสียดายมองเธอ "งั้นเหรอ" เซียวเซียวยิ้มตาหยี จากนั้นก็ก้มหน้าส่งข้อความวีแชตไปหาเพื่อนรัก

เสียวเสียวบู๊ : ฉันเพิ่งจะฉีกหน้าหัวหน้าแผนกไป ฉันทนกับบายนั้น

มานานมากแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะยายนั่นคอยจับผิดขนาดนี้ ฉันคงไม่ต้อง
รับแรงกดดันมากแบบนั้น นึกถึงตอนที่ฉันใช้ขึ้นสูงแล้วยายนั่นไม่ให้ฉัน
ไปหาหมอ คิดแล้วยังโมโหไม่หาย ตอนนี้นัยายนั่นวิ่งไปฟ้องผู้อำนวยการแล้ว

หลังจากนั้นก็ตามด้วยสติ๊กเกอร์ร้องไห้แงง ทำทางแงงเอาแต่ใจแบบนี้
มีแต่เสียงจิ้งเหยาที่ได้เห็น

เมื่อกดปุ่มส่งออกไป สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นข้อความแชตก่อนหน้า
ข้อความก่อนหน้าก็คือ...

'คุณมาแล้วอย่าลืมเอาบันทึกผู้ป่วยมาด้วย'

บันทึกผู้ป่วย...เดี๋ยวนะ...

เซียวเซียวรีบมองไปยังชื่อของคนที่เขาส่งข้อความไปให้ นั่นก็คือ...
'จันหลิงจวินเอส'

อื้อยๆๆ ส่งผิดแล้ว

เซียวเซียวลนลานพยายามจะยกเลิกการส่งข้อความ กดไปสองครั้ง
ก็ยังคงผิด ตามองดูเวลาที่ผ่านไปแล้วสองนาที ในที่สุดก็หาคำสั่งยกเลิก
การส่งข้อความเจอ มองเห็นตัวอักษรสีเทาเล็กๆ คำว่า 'ยกเลิกการส่งข้อความ'
เซียวเซียวก็ถึงกับถอนหายใจอย่างโล่งอก แล้วอ่านข้อความที่พูดคุยกับ
จันหลิงจวินอีกที

เธอสะดุดตากับคำว่า 'บันทึกผู้ป่วย' ทำให้คิดไปถึงความสงสัยที่เกิดขึ้น
เมื่อเช้า

ต่อให้เขาเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาดของความเป็นหมอ แต่คงไม่ถึง
ขนาดที่ว่าคุยกันไปด้วยแล้วยังจะตรวจรักษาเพิ่มเข้าไปอีกหรอคะ เมื่อ
นี้ขึ้นแล้ว รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่เธอละเลยไปในหลายวันนี้ก็ค่อยๆ

ผูกขึ้นมาในสมอง ตอนพนักงานหน้าเคาน์เตอร์ที่ซื้อเทียนเทียนส่งบัตรให้เธอ ได้พูดกับเธอว่าฉันหลังจวินเป็นนักบำบัด

เดิมทีเธอก็คิดว่านักบำบัดก็คือคำเรียกแทนพวกที่เป็นหมอนวดอะไรแบบนั้น

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าการเรื่องราวมืดมิดถูกต้อง เขียวเขียวลุกขึ้นแล้วเดินออกไป โทรศัพท์หาเหลียงจิ้งเหยา

"เหยาเหยา สโมสรซังอวีเป็นสถานที่อะไรกันแน่"

เหลียงจิ้งเหยาที่กำลังกินอาหารเช้าอยู่สลักน้ำเต้าหู้ไอ้แค้ๆ อยู่สองสามที่ "เป็นสโมสรสำหรับการฟื้นฟูสุขภาพนะสิ"

'สโมสรสำหรับการฟื้นฟูสุขภาพ' ชื่อก็บอกความหมายอยู่แล้วว่าคือสถานพยาบาลสำหรับการฟื้นฟูและการรักษา

นี่แปลว่าฉันหลังจวินเป็นหมอนวดจริงๆ สิเนะ เขาไม่ใช่ผู้ชายในโฮสต์คลับ...

เขียวเขียวรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าวิ่งผ่านหน้าไป จากนั้นก็เหมือนกับโดนสายฟ้าฟาดจนหูอื้อตาลาย ก่อนที่สายฟ้าจะผ่าเธอให้แหลกละเอียดเป็นผุยผงแล้วปลิวไปพร้อมสายลม...

"เหลียงจิ้งเหยา ตอนเย็นมาเจอกันหน่อยนะ"

"ฉันผิดไปแล้ว ไม่ใช่สิ แก่ไม่ให้โอกาสฉันได้อธิบายต่างหาก"

เหลียงจิ้งเหยาตัดพ้อก่อนจะโดนเพื่อนรักตัดสายไป

เขียวเขียวยกมือทั้งสองขึ้นกุมไบหน้า รู้สึกอับอายอย่างมาก โชคดีแค่ไหนแล้วว่าเธอไม่ได้พูดอะไรเป็นการหยอกเข้าฉันหลังจวิน ไม่อย่างนั้นตอนนี้เธอก็คงไม่รู้ว่าจะทำหน้าอย่างไรเลยจริงๆ

เมื่อออกจากหน้าแชตก็เห็นข้อความใหม่เข้ามา

ฉันหลังจวินเอส : แรงกดดันและความโกรธเป็นสาเหตุที่ทำให้ภูมิคุ้มกันบกพร่อง เพื่อสุขภาพที่ดีของคุณ คำแนะนำส่วนตัวก็คือลงมือก่อน

ยอมได้เปรียบ

สุดท้ายก็เห็นจนได้สินะ!

เธอลำเงินเพื่อจ้างหนุ่มโฮสต์คลับแต่กลับกลายเป็นได้หนุ่มหล่อเพอร์เฟกต์ที่เลิศเลอจนไม่อาจไขว่คว้าไว้ได้ เชียวเชียวถึงกับพูดอะไรไม่ออกไปครู่ใหญ่ไม่กล้าส่งข้อความเรื่อยเปื่อยไปอีกแล้ว มือถือยาสำหรับวันนี้แล้วก็เดินลงไปชั้นหนึ่งเพื่อซื้อน้ำแร่ที่ห้องจัดแสดง คงเป็นเพราะตื่นเต้นจนเกินไปจึงกดไปสองครั้งติดกันทำให้ได้น้ำแร่มาสองขวด

เชียวเชียวมองขวดน้ำแร่ในมือพลางถอนหายใจ ก่อนจะถือน้ำแร่สองขวดหลบเข้าไปหลังราวแขวนเสื้อผ้าเพื่อกินยา

"เลื่องงานแกล้งข่าวเกี่ยวกับชุดฤดูใบไม้ร่วงและฤดูหนาวออกไปอีกสองอาทิตย์ เสื้อผ้าสำเร็จรูปฤดูหนาวที่ออกแบบมาไม่มีจิตวิญญาณแม้แต่หน่อย เอาของแบบนี้ออกมาได้ยังไง" เสียงพูดค่อยๆ ดังใกล้เข้ามา นี่เป็นเสียงของครีเอทีฟไคเร็กเตอร์อย่างอเดอลินที่เข้มงวดไม่ผิดแน่นอน

"ได้ ตามที่คุณต้องการเลย" น้ำเสียงที่ทำเป็นเล่นไม่จริงจึงดังขึ้น ได้ยินก็รู้ทันทีว่าเป็นเสียงของโจวไท่หฺรานซีอีโอของบริษัท "งั้นคุณคงต้องเหนื่อยหน่อยนะ"

เมื่อทั้งสองเดินไปไกลแล้วเชียวเชียวก็โผล่หน้าออกมาจากราวแขวนเสื้อผ้าจ้องมองด้านหลังของอเดอลินที่เนียบตั้งแต่หัวจรดเท้า ความคิดมุกๆ บางอย่างผุดขึ้นมาจากประโยคที่จั้นหลังจวินทึงค่างไว้ 'ลงมือก่อนยอมได้เปรียบ' เธอไม่มีข้อได้เปรียบเรื่องที่มีคนเมตตาเอ็นดูแล้ว หากต้องการจะอยู่ต่อก็ไม่ต้องพึ่งตัวเองให้ได้

"เชียวเชียว ผมเห็นหัวหน้าของคุณเดินไปที่ห้องของผู้อำนวยความสะดวกหน้าตาเหมือนกับโกรธใครมาเป็นสิบปี" เสี่ยวจางแผนการตลาดที่เจอกัน

ในลิฟต์ทักขึ้น

"จ๊นเหรอ" เชียวเชียวทำท่าไม่รู้เรื่องรู้อ่าว เมื่อมองหน้าที่เต็มไปด้วย
เหงื่อของเสื้อว้างก็รู้ว่าเขาคงเพิ่งกลับมาจากออกไปหาลูกค้า จึงส่งน้ำแร่
อีกขวดที่ยังไม่ได้เปิดให้กับเขา "ทำทางข้างนอกอากาศร้อนมากสินะ"

เสื้อว้างรับขวดน้ำแร่มาด้วยสีหน้าประหลาดใจแล้วดื่มรวดเดียวครึ่งขวด
"เข้าฤดูร้อนแล้ว อากาศร้อนเป็นบ้าเลย น้ำขวดนี้มาได้จังหวะเหมาะจริง ๆ
ขอบคุณนะเชียวเชียว มีเรื่องอะไรแวะไปหาผมที่ชั้นห้าได้นะ"

เสื้อว้างเพิ่งมาทำงานที่บริษัทได้ไม่ถึงปีแต่เป็นคนฉลาดมีไหวพริบ
ผู้จัดการฝ่ายการตลาดจึงให้ความสำคัญกับเขามาก ปกติเขาเป็นคนที่
ให้ความเป็นกันเองกับทุกคนอยู่แล้ว แต่กลับไม่ค่อยจะมาทักทายกับ
พวกดีไซเนอร์สักเท่าไร ทว่าเมื่อได้รับความเป็นมิตรจากเชียวเชียวเช่นนี้
เพียงครู่เดียวก็ดูเป็นกันเองขึ้นมา

จากนั้นเชียวเชียวก็บอกลาเสื้อว้างและเดินกลับไปห้องออกแบบ
เธอมองมือทั้งสองลงบนคีย์บอร์ด หัวใจเต้นเร็วขึ้นมาหนึ่งจังหวะ นี่เป็น
ครั้งแรกที่เธอตัดสินใจตอบโต้คนอื่น ความเครียดนี้ไม่ต่างอะไรกับการยืนอยู่
บนหน้าผากระโดดบันจี้จัมพ์ แต่ถ้าเธอไม่ทำ วันข้างหน้าก็จะยิ่งลำบากไปกว่านี้
อีก

เชียวเชียวสุดท้ายใจเข้าลึกแล้วเรียบเรียงเขียนจดหมายลาออก
ส่งไปทางอีเมลให้ผู้อำนวยการ แล้วก็ซีซีถึงซีไอ ครีเอทีฟไดเร็กเตอร์ และ
อาร์ตแอนด์ไวเซอร์

ต้องขอยกอย่างยิ่งที่ไม่อาจเป็นดีไซเนอร์ที่เคารพในอาชีพได้
มักจะมาทำงานสายและเป็นภาระให้กับผู้อื่น ขณะที่ใช้ขั้นสูงสามสิบเก้าองศา
ไม่สามารถจะส่งมอบงานให้เสร็จ คิดเพียงแต่จะไปโรงพยาบาลเท่านั้น และ
เนื่องจากเมื่อคืนสเก็ตรูปจนข้ามคืนจึงไม่อาจมาถึงที่ทำงานก่อนเวลาทำงาน

สิบนาทที่ได้ ทั้งหมดนี้เป็นเพราะดิฉันไม่สามารถจัดการเวลาได้ดีพอ รู้สึก
ละอายแก่ใจเป็นอย่างมาก สำหรับคำสั่งสอนของหัวหน้าดิฉันจะระลึกไว้ในใจ
ดิฉันขอโน้มรับการลงโทษในทุกกรณี'

ขณะที่เธอเดินกำลังโมโหเรื่องเสื้อผ้าฤดูหนาวอยู่ที่ชั้นบนของ
ห้องออกแบบ เธอก็หันกลับมาเห็นอีเมลฉบับนั้น

"ใช่ขึ้นสูงแล้วยังทำงานต่อ? ต้องมาทำงานก่อนเวลาสิบนาทีก?
โธ่มาท้ออด! ที่นี่เป็นบริษัทแฟชั่นแฮสหรือเป็นคุกกันแน่ มีนาละงานของ
ซีซั่นใหม่ถึงได้ออกมาดูไม่ได้"

บทที่ 7

โจวไท่หฺรานซีอีโอของบริษัทแอลวายกำลังรับมือกับผู้ผลิตเสื้อผ้าอยู่ในห้องทำงาน

"ประธานหญิงครับ คุณก็รู้นิสัยของอเดอลีน ถ้าเสื้อผ้านั้นไม่ถูกใจเธอก็ยอมทำลายมันทิ้ง ส่งแบบให้คุณตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์" มือข้างหนึ่งถือหูโทรศัพท์ มืออีกข้างก็หมุนปากกาไปด้วย ในฐานะที่เป็นทายาทรุ่นที่สอง เขาได้เรียนรู้การเจรจาต่อรองทางธุรกิจจากพ่อตั้งแต่วัยเด็ก การพูดของโจวไท่หฺรานซีทำให้คนที่คุยด้วยรู้สึกสบายใจ "ใช่แล้ว พวกผ้าสามารถเตรียมไว้ก่อนได้ เดี่ยวผมจะให้พวกเขากำหนดผ้าที่จะใช้ออกมา ภายในสามวันจะส่งไปให้คุณนะครับ"

หลังจากวางสายเรียบร้อยแล้วโจวไท่หฺรานซียกมือขึ้นนวดหว่างคิ้ว ชุดโอดอทูร์กับเสื้อผ้าสำเร็จรูปชั้นสูงของบริษัทแอลวายจะถูกส่งไปร่วมงานแฟชั่นวีคที่ยุโรป ส่วนเสื้อผ้าสำเร็จรูปทั่วไปก็จะจัดงานแถลงข่าวในประเทศ ปกติเสื้อผ้าฤดูหนาวจะประกาศตอนช่วงต้นฤดูร้อนเพื่อให้ร้านค้าทั้งหลายมีเวลาเพียงพอในการสั่งและทำการผลิตออกมา แต่เพราะอเดอลีนไม่พอใจเสื้อผ้าสำเร็จรูปของซีซั่นนี้เป็นอย่างมาก จึงต้องเลื่อน

การประกาศออกไป ตอนนั้นทุกฝ่ายก็ตามใจเขาอยู่ไม่ได้หยุด ทำให้เขาต้อง
รับแรงกดดันจากรอบข้างอย่างมาก

กรี๊งๆๆ เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ภายในดังขึ้น เมื่อเห็นว่าเป็น
หมายเลขโทรศัพท์ของอเดอลินเขาก็รีบรับสายทันที

"ฮัลโล อเดอลินที่รัก"

เมื่ออีกฝ่ายส่งเสียงมา โจวไท่หรานก็อดสะอึกไม่ได้ แต่เพียงครู่เดียว
ก็ดึงโทรศัพท์ที่ออกห่างจากหู

"ฉันไม่สนว่าคุณจะบริหารจัดการบริษัทยังไง แต่การมีสภาพแวดล้อม
ที่เหมาะสมกับการสร้างสรรค์ผลงานของดีไซเนอร์เป็นวัตถุประสงค์สำคัญของ
บริษัท เป็นความตั้งใจของลีโอผู้ก่อตั้งบริษัทนี้ ที่สำคัญพนักงานใช้ขั้นสูง
แล้วยังไม่ให้พักผ่อน นี่มันถือเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลนะ!"

ถึงแม้อเดอลินจะเป็นคนอารมณ์ร้าย แต่การระเบิดออกมาแบบนี้
ก็ไม่ค่อยได้เห็นนัก โจวไท่หรานฟังอยู่นานถึงได้เข้าใจเรื่องราว เขารีบเปิดอีเมล
เช็กข้อมูลแล้วก็รู้สึกเหมือนหัวโตขึ้นเป็นสองเท่า

"อเดอลิน คุณใจเย็นๆ ก่อน เดี่ยวเรื่องนี้ผมจัดการเอง รับรองว่า
ผมจะให้คำตอบที่คุณพอใจ โอเคนะ"

หลังจากทำให้อเดอลินสงบลงแล้วโจวไท่หรานจึงได้วางสาย แล้ว
อ่านอีเมลของเซียวเซียวอย่างละเอียดอีกครั้ง

บริษัทแอลวายทำงานสไตล์ยุโรปและอเมริกัน อนุญาตให้รายงาน
ข้ามขั้นได้ ดังนั้นการกระทำของเซียวเซียวจึงไม่ถือว่าเป็นการเสียมารยาท
อีเมลฉบับนี้ถึงจะบอกว่ายอมรับผิดชอบ แต่คนที่มิตาดูก็รู้ว่ามันเป็นจดหมายฟ้อง
ข้อความในจดหมายแสดงถึงความอยุติธรรม ชี้ให้เห็นว่าถูกไล่จนถึงทางตัน
แล้ว

เขาคดหมายเลขภายในไปที่ห้องเลขชาย ทันใด "เรียกหลัวอวีมาพบผม
ที่ห้องเดี๋ยวนี้!"

ในห้องผู้อำนวยการ ฟางเซียงเฉียนกำลังระบายความอัดอั้น

"ฉันไม่อาจจัดการพนักงานตัวเล็กๆ คนนี้ได้แล้ว มาทำงานสายทุกวัน ยังพอทน นี่ยังไม่ตั้งใจทำงาน ให้ทำงานอะไรก็ไอ้แซ่กซ่า"

ผู้อำนวยการหลัววี่นึ่งฟังโดยไม่แสดงสีหน้าอะไร กำลังจะพูดอะไรต่อก็ได้รับโทรศัพท์จากเลขชา จึงเอ่ยขอตัวเพื่อลุกออกไปด้านนอก "คุณรออยู่ที่นั่นก่อน ผมขอตัวครู่หนึ่ง"

"ได้ค่ะ" ฟางเซียงเฉียนรีบลุกขึ้นยื่นส่งผู้อำนวยการเดินออกไป

เมื่อฟางเซียงเฉียนไม่อยู่ในห้องออกแบบ บรรยากาศในห้องก็ผ่อนคลายขึ้นมาทันที

"นี่ เซียวเซียว ดูพาวเวอร์พอยต์จบหรือยัง" ฉินย่าหนานถือสมุดออกแบบเดินเข้ามาหา "มีตรงไหนไม่เข้าใจไหม"

"ภาพรวมก็เข้าใจนะ แต่สำหรับคำว่า 'ชีวิตใหม่' ของศรีเอทีพีไดเรกเตอร์ ไม่ได้บอกความหมายที่ชัดเจนใช่ไหม" เซียวเซียวเปิดสมุดออกแบบของตัวเองขมวดคิ้วขณะมองใบเหอฮวนกับดอกซานซู

ฉินย่าหนานยื่นหน้าเข้าไปดู เห็นว่ามีเพียงรูปเดิมสองรูปเท่านั้น จึงไม่ได้สนใจจะดูต่อ "ไม่ได้บอกอะไร คำว่า 'ชีวิตใหม่' สามารถตีความได้หลายอย่าง ไม่ได้หมายถึงสีชมพูดูเนียนละเอียดอ่อนแบบนั้นหรอก อิงไปแนววัยรุ่นที่ดูสนุกสนานมีพลังล้นเหลือก็น่าจะได้นะ"

เซียวเซียวส่ายหน้า ขึ้นนิ้วที่รูปทั้งสอง "ใบเหอฮวนมีความหมายถึงการลาจาก ส่วนดอกซานซูกลับมีความหมายถึงการเกิดใหม่ ดังนั้นคำว่า 'ชีวิตใหม่' น่าจะมีความหมายเกี่ยวกับการรับรู้ของชีวิตถึงจะถูกต้อง"

"การรับรู้ของชีวิต..." ฉินย่าหนานขบคิด รีบจดคำนี้ลงไปในสมุดออกแบบของตนเอง แล้วมองเซียวเซียวที่ดูเหมือนยังจมอยู่กับความคิดของตัวเองก่อนจะขัดจังหวะด้วยเสียงต่ำๆ "นี่แก้วหรือเปล่า? กฎเกณฑ์การให้โบนัสของ

พวกเราเปลี่ยนไปแล้วนะ"

"เอ๋?" เมื่อความคิดบางอย่างที่ผุดขึ้นมาถูกขัดจังหวะ เขียวเขียว ก็ขมวดคิ้วขึ้นมาอย่างไม่ค่อยพอใจ พยายามคิดกลับไปถึงเรื่องเมื่อครู่ ก็คิดไม่ออก จึงได้แต่ถลึงตาใส่ฉินย่าหนาน "เปลี่ยนก็เปลี่ยนสิ"

"ฉันได้ยืนยันว่าเปลี่ยนแปลงโดยดูจากการประเมิน เหมือนกับที่ทางรัฐวิสาหกิจของอเมริกาจะให้หัวหน้ากับเพื่อนร่วมงานเป็นคนให้คะแนน แก่งังจะทำให้ยายแม่มดแก่นั้นโกรธ เงินโบนัสครึ่งปีนี้จะทำยังไง" ฉินย่าหนาน พุดขึ้นมาอย่างกังวลใจ

"ถึงเปลี่ยนก็ไม่เชื่อว่าเปลี่ยนได้ทันที จะว่าไปขอให้ทำผลงานออกมา ได้ดี ยายนั่นก็ไม่กล้าให้คะแนนต่ำมากหรอก ฉันไม่กลัว"

เขียวเขียวพยายามดันฉินย่าหนานให้กลับไปທີ່โต๊ะของตัวเอง เธอ จะได้เริ่มทำงานเสียที

ฉินย่าหนานยังไม่ยอมกลับไป เพราะยังนึกหาไม่จบเลยไม่มีแก๊ง จะทำงาน ดังนั้นจึงเดินไปหาจ้าวเหอผิงแล้วพุดเรื่องเงินโบนัสต่อ

ความคิดที่หายไปไม่อาจจะดึงกลับมาได้ เขียวเขียวจึงรู้สึกหงุดหงิด อยู่บ้าง เธอหันมองดูอีเมล บรรดาผู้บริหารระดับสูงในบริษัทไม่ได้ตอบอีเมล กลับมา เธอจึงไม่รู้ว่าจะพวกเขาเห็นหรือเปล่า แต่อย่างไรเสียอีเมลก็ส่งออกไปแล้ว ไม่อาจจะเรียกคืนมาได้ คิดมากไปก็ไม่มีประโยชน์ เขียวเขียว จึงเลิกสนใจ กดเปิดโทรศัพท์ที่ตั้งใจจะเอารูปสเก็ตซ์ที่ทำไว้เมื่อวานถ่ายโอน เข้าไปในคอมพิวเตอร์

เมื่อเปิดโทรศัพท์หน้าจอยังเป็นหน้าที่คุยกับจันหลิงจวินค้างไว้ คิดถึง ตอนที่เขาให้อาบันทึกผู้ช่วยไปด้วย ทบทวนดูแล้ววันนี้เธอเองก็ไม่มีธุระอะไร พิเศษ และที่บริษัทก็มีบันทึกผู้ช่วยที่ถ่ายเอกสารเก็บไว้เพื่อส่งให้บริษัทประกัน อยู่ชุดหนึ่ง เธอจึงนำสำเนาชุดนี้ขึ้นมาแล้วโทรศัพท์ไปที่ซังอวี่

เสียงหวานๆ อ่อนโยนดังขึ้นมาตามสาย "ซังอวี่สวัสดิค่ะ วันนี้มีอะไร

ให้เราบริการคะ"

ในฐานะที่เป็นสโมสรร้านสูงซึ่งให้ความสำคัญกับความเป็นส่วนตัวของลูกค้าเป็นอย่างมาก จึงไม่อาจหาข้อมูลอะไรทางอินเทอร์เน็ตได้ ต่อโทรศัพท์ไปหาก็คงไม่ได้ยินคำพูดที่อ่อนไหวเช่น 'บ่าบัด' 'ฟันฟูสุขภาพ' จึงเรียกคำว่า 'ซังอวี' เท่านั้น ฟังแล้วก็ไม่ได้แตกต่างจากสถานเสริมความงามแต่อย่างใด

"ฉันเชี่ยวชาญนะคะ ฉันอยากจะขอนัดหมายวันนี้ตอนทุ่มหนึ่ง" เชี่ยวเชี่ยวชาญชอบบทสนทนาแบบนี้มาก น้ำเสียงของเธอจึงผ่อนคลายมากขึ้น

"นัดคุณหมोजันไช้ใหม่คะ" เกียนเกียนตรวจสอบข้อมูลลูกค้าทันที "ทุ่มหนึ่งนะคะ ได้ค่ะ นัดหมายให้เรียบริ้อยแล้ว มาตามเวลานัดได้เลยนะคะ"

"โอเค ขอขอบคุณค่ะ" เชี่ยวเชี่ยวชาญวางสายอย่างพอใจพอลงความคิดว่าเงินนี้ไม่ได้ใช้โดยเปล่าประโยชน์ บริการก็สุดยอดจริงๆ

เมื่อคิดว่าคืนนี้ก็จะได้เจอหน้าหล่อๆ ของจันหลิงจวิน หัวใจก็รู้สึกกระชุ่มกระชวยขึ้นมาทันที แม้จะทำได้เพียงมองดอกไม้งามที่อยู่บนหน้าผาสูงไกลๆ ไม่อาจจะเข้าไปสัมผัสใกล้ๆ แต่การได้มองก็ทำให้รู้สึกสุขใจแล้ว

คนที่รู้สึกแตกต่างจากเชียวเชี่ยวชาญหน้ามือเป็นหลังมือในตอนนั้นก็คือผู้อำนวยการหลัวอวีที่อยู่ท่ามกลางทะเลเดือด

"ฟางเซียงเฉียนเป็นคนที่คุณแนะนำมาเอง ผมเชื่อสายตาคุณมาโดยตลอด แต่คุณดูสิ สิ่งที่เราทำมันคืออะไร นี่ทำให้ผมซังกะสงสัยความสามารถของคุณแล้วนะ" โจวไท่ทรานพูดด้วยสีหน้าเย็นชา ดวงตา รูปเมล็ดท้อที่มักจะมียมตลอดเวลาตอนนี้ไม่เหลือเลยสักนิด "ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง ถ้าการออกแบบของซีซันหน้ายังทำให้ออเคิลินพอใจไม่ได้ หรือผมได้รับจดหมายฟ้องแบบนี้อีก ก็ให้แม่นั้นไสหัวไปซะ ผมลงทุนกับเสื้อผ้าสำเร็จรูปไปมากที่สุด ถ้าทำเสียเรื่อง ลีนี่ปีก็กินลมแทนข้าวแล้วกัน!"

"ครับ..." หลัวอวีที่อยู่ในชุดสูทสีเทาเงินก็หันมามองโต๊ะทำงานด้านหน้า

ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมาทันใด การที่ต้องโดนคนซึ่งอายุเพียงสามสิบสองและอ่อนกว่าเขาถึงหกปีอย่างโจวไท่หฺวานสั่งสอนอย่างไม่ไว้หน้าเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกอับอายเป็นอย่างมาก

เมื่อออกจากห้องทำงานของประธานกรรมการผู้บริหาร ความโกรธของหลัวอวี้กัฟุ้งทะยานขึ้นถึงขีดสุด บริษัทแอลวายมีผู้อำนวยการฝ่ายสามคน ประธานกรรมการผู้บริหารหนึ่งคน รองประธานอีกหนึ่งคน รองประธานคนเก่าลาออกไปทำงานที่อื่น ตำแหน่งนี้จึงว่างลง เขาเลยดึงตัวฟางเซียงเฉียนมาทำงานที่นี่เพื่อต้องการเพิ่มความแข็งแกร่งในการควบคุมบริษัท จะได้มีแต้มต่อในการชิงตำแหน่งรองประธาน แต่วันนี้นอกจากฟางเซียงเฉียนจะไม่มีผลงานให้กับเขาแล้วกลับยังเป็นภาระของเขาอีก นี่จึงทำให้เขาโกรธจนแทบคลั่ง

"ผู้อำนวยการหลัว" เมื่อเห็นหลัวอวี้กลับมา ฟางเซียงเฉียนก็รีบลุกขึ้นต้อนรับด้วยรอยยิ้ม แต่กลับไม่ได้รับปฏิกริยาตอบรับใดๆ

หลัวอวี้กลับไปนั่งที่เก้าอี้ประจำตำแหน่ง สีหน้าดำคล้ำและนั่งอยู่ครู่หนึ่ง บรรยากาศในห้องกดดันมากขึ้นทุกที ฟางเซียงเฉียนไม่อาจจะนั่งนิ่งๆ อยู่ได้ แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปากพูด ด้วยในใจประเมินสถานการณ์ไม่ถูกอยู่เหมือนกัน

"เรื่องที่คุณพูดผมรู้หมดแล้ว" หลัวอวี้มองไปทางฟางเซียงเฉียน "ที่ผมดึงคุณเข้ามาก็เพราะเห็นความสามารถในการจัดการของคุณ แต่ดูเหมือนว่าตอนนี้ผมจะมองพลาดไป"

ใบหน้าเซ็ดหยิ่งของฟางเซียงเฉียนซิดลงทันที "หมายความว่ายังไงคะ"

"มาถึงที่ทำงานก่อนเวลาสิบนาทีกี่? กฎระเบียบเข้มงวด? หน้าที่ความรับผิดชอบชัดเจน?" หลัวอวี้เคาะนิ้วลงบนรายงานการทำงานของฟางเซียงเฉียนแล้วกัดฟันพูดต่อ "ผมอยากรู้แน่ๆ ว่าสมองคุณมีปัญหาหรือใจ คนพวกนั้นเป็นดีไซเนอร์ ทำงานไม่มีกลางวันกลางคืนเหมือน

คนเขียนโค้ดคอมพิวเตอร์ของบริษัทใกล้ๆ เรา บางครั้งเกิดไอเดียขึ้นมา ตอนกลางค่ำกลางคืน คุณวางระเบียบเครื่องครีดีให้พวกเขาทำงานเหมือนกับทหารแบบนี้ แล้วพวกเขาจะคิดจะทำอะไรออกมาได้ คุณรู้ไหมว่าพนักงานเรียกคุณลับหลังว่ายายแม่มดแก่"

ฟางเซียงเฉียนได้ยินเช่นนั้นหน้าผากก็พลันมีเหงื่อเย็นไหลซึมออกมา รู้สึกว่าวันนี้ร่องเท้าสันสูงของเธอสูงมาก ขาเธอเริ่มสั่นเล็กน้อย รายละเอียดพวกนั้นผู้อำนวยการรู้แล้ว นั่นแปลว่านอกจากตัวเธอแล้ว ในแผนกยังมีคนของเธออยู่อีก เพียงแต่เธอไม่รู้ว่ามีคนคนนั้นเป็นใครเท่านั้นเอง

ใกล้ถึงเวลาอาหารกลางวัน ฟางเซียงเฉียนถึงได้กลับมาที่ห้องออกแบบ ด้วยสีหน้าสงบนิ่งจนดูอะไรไม่ออก ก่อนจะเรียกทุกคนประชุมสั้นๆ

"ข้อคิดเห็นของพวกคุณฉันรับรู้แล้ว ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป แผนกของเราจะทำงานแบบยืดหยุ่น ก่อนสิบเอ็ดโมงจะต้องมาอยู่ที่ทำงาน ทำงานครบแปดชั่วโมงถึงจะเลิกงานได้" ฟางเซียงเฉียนพูดพร้อมกับการกวาดสายตาไปรอบๆ เมื่อเห็นสายตาของทุกคนที่ไม่อาจปกปิดความยินดีเอาไว้ได้ ในใจก็รู้สึกสะอิดสะเอียน จากนั้นจึงเปลี่ยนเรื่องทันที "ยังมีอีกเรื่อง การให้เงินโบนัสครึ่งปีนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงโดยพิจารณาจากการประเมินของหัวหน้าแต่ละระดับ ขอให้ทุกคนตั้งใจทำงานให้ดี"

ตอนที่พูดประโยคนี้สายตาของฟางเซียงเฉียนก็จ้องมองไปที่เซียวเซียว เป็นการตักเตือน

ฟางเซียงเฉียนถือว่าเธอยอมถอยออกมาบ้างแล้วเห็นอำนาจของตัวเอง น่าจะพอทำให้ดีไซเนอร์ที่พร้อมจะกบฏค่อยๆ สงบลง เธอพยักหน้าอย่างพึงพอใจก่อนจะหยิบกระเป๋าของตัวเองแล้วเดินออกไปกินข้าวกลางวัน

เมื่อเธอเดินออกไป คนในห้องต่างพากันโห่ร้องขึ้นมาอย่างดีใจ

"เซียวเซียว คุณเรียกร้องเอาสิทธิของพวกเขาคืนมา คืนนี้พวกเรา

เลี้ยงข้าวคุณนะ" จ้าวเหอผิงพูดขึ้นอย่างยินดี คนอื่นๆ ก็เห็นดีด้วยเช่นกัน
เซียวเซียวยิ้ม "ไม่ต้องหรอก คินนี่ฉันมีนั่นนะ"

"ว้าว นี่ยาบอกนะว่า..." ฉินย่าหนานร้องด้วยความตื่นเต้น "เซียวเซียว
มีแฟนใหม่แล้ว"

"นัดเพื่อนจะไปสถานเสริมความงามต่างหากเล่า" เซียวเซียวหาข้ออ้าง
มากลบบกลี้น

เมื่อถึงเวลาเลิกงาน ทุกคนต่างก็แย่งกันขึ้นรถในช่วงเวลาเร่งด่วน
กว่าจะถึงถนนตงอวี่ก็หกโมงสิบห้าแล้ว พอเห็นว่ายังพอมีเวลาเซียวเซียว
จึงหาร้านอาหารเล็กๆ นั่งกินข้าว

จันหลังจวินเดินเข้าไปในร้านอาหารเล็กๆ ที่มาเป็นประจำก็เห็น
ร่างคุ้นตา หญิงสาวที่อยู่เ็นชุดทำงานทันสมัยกอดกระเป๋าใบสวยเอาไว้ กำลัง
กินข้าวหน้าไถ่ทอดอย่างตะกละตะกลามราวกับเป็นคนพเนจรที่ไม่ได้กินข้าวมา
สามวันสามคืน

บทที่ 8

ขณะที่เซียวเซียวกำลังกินอาหารอย่างมีความสุขก็ได้ยินเสียงคนถามจากทางด้านข้าง

"ตรงนี้มีคนนั่งไหม"

เธอก็มือขึ้นโบกไปมาเพื่อบอกให้อีกฝ่ายนั่งได้ตามสบายโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองแม่แต่น้อย

คนในชุดสีดำที่นั่งลงด้านตรงข้ามมาพร้อมกับกลิ่นมันต์อ่อนๆ ผสมกับกลิ่นมันต์เลี่ยนๆ ของข้าวหน้าไก่ทอดที่อบอวลอยู่ในร้านทำให้ใครบางคนต้องชะงักไปบ้าง

และเซียวเซียวก็ชะงักไปชั่วขณะ เธอค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมอง ภาพตรงหน้าก็คือดวงตาล้ำลึกหนึ่งสงบของจันหลังจวิน เธอเกือบจะสลักข้าวหน้าไก่ทอดออกมา เซียวเซียวปิดปากแน่น ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเคี้ยวอาหารให้ช้าลงแล้วค่อยๆ กลืนลงไป ก่อนจะดึงกระดาษออกมาเช็ดปากด้วยผ้าทงที่เรียบร้อยดังาม จากนั้นก็ยิ้มแล้วเอ่ยถามออกไปว่า "มากินข้าวเหรอคะ"

จันหลังจวินอดขำไม่ได้ขณะที่มองเธอเปลี่ยนสีหน้าท่าทางอย่างรวดเร็วเวลานั้นเองได้แก่เนี้ยก็ยกข้าวหน้าไก่ทอดเดินมาแล้ววางลงตรงหน้า

จันหลังจวินพร้อมเอ่ยขึ้น "เมื่อก่อนคุณไม่กินไก่ทอดนี่"

จันหลังจวินหยิบตะเกียบแล้วคีบไก่ที่ทอดจนเป็นสีเหลืองทองขึ้นมา "ผมเห็นคุณผู้หญิงคนนี้กินแล้วดูน่าอร่อยก็เลยอยากลองดูนะคะ"

"คุณควรลองชิมตั้งนานแล้ว นี่เป็นอาหารขึ้นชื่อของร้านเราเลยนะ" เจ้าแก็งเี้ยมจันตาหยี่ ไครๆ ก็ชอบอะไรสวยๆ งามๆ ทั้งนั้น ถึงเจ้าแก็งเี้ยมจะอายุสี่สิบห้าแล้ว แต่เมื่อได้เจอหนุ่มน้อยหน้าตาหล่อเหลาก็อดที่จะหาเรื่องพูดคุยต่ออีกหน่อยไม่ได้

เดิมทีเซียวเซียวตั้งใจจะวางตัวเป็นกุลสตรี แต่เมื่อได้ยินประโยคนี้ของเขาเข้าก็อยากจะซดหลุมฝังตัวเองทันที ผู้ชายคนนี้ต้องเห็นท่าทางตอนที่เธอกินแน่ๆ เลย อ้ายๆๆ

เซียวเซียววางตะเกียบลงด้วยอาการสับสน ตั้งใจจะยอมทิ้งข้าวที่เหลืออยู่ครึ่งจานกับเนื้อไก่อีกสามชิ้น แต่กลับได้ยินเสียงจันหลังจวินเอ่ยขึ้นมาเบาๆ ว่า "อยากกินก็กินเถอะ ตั้งแต่ฟรุ้งนี้เป็นต้นไปคุณจะไม่ได้อินของพวกนี้แล้ว"

ทะ...ทำไมล่ะ

เซียวเซียวมองเขาอย่างโกรธๆ เทพบุตรตรงหน้ากลายเป็นแม่มดที่สาปเจ้าหญิงนิทราไปในทันที คนที่คิดจะพรากของอร่อยไปจากเธอ ต่อให้หล่อแคไหนเธอก็ยอมไม่ได้!

จันหลังจวินไม่ได้อธิบายอะไรอีก เขาก็มหันหลังรับประทานอาหารอย่างละเมียดละไม

เซียวเซียวสุดหายใจเข้าลึก ก่อนจะใช้เวลาตัดสินใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงหยิบตะเกียบขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อข้าวเข้าปากพันทบเคี้ยวอย่างไม่อาจควบคุมได้ในลำคอราวกับมีมือใหญ่คอยดึงอาหารที่ยังไม่ทันเคี้ยวให้ละเอียดลงไปในท้องอย่างรวดเร็ว

หลังจากจัดการข้าวหน้าไก่ทอดจนหมดเกลี้ยง เซียวเซียวก็ยกมือขึ้น

หมวดแก้มที่ปูดเมื่อย การกินด้วยความรวดเร็วและไม่อาจควบคุมจังหวะ การเคี้ยวที่เร็วเกินไปได้เช่นนี้ทำให้กล้ามเนื้อบริเวณนี้รับไม่ค่อยไหว

เมื่อเห็นว่าฉันหลังจวินยังกินอาหารไม่เสร็จ เธอจึงหยิบไม้กวาดหนึ่ง ขึ้นมาตีผม ขณะตีผมไปก็เหลือบตามองเขาไปด้วย

มือได้รูปกับนิ้วเรียวยาวนั้นถือตะเกียบไม้ราคาถู แต่ทำไมช่างดูเหมือน กำลังถืองานศิลปะชิ้นสูงอยู่ ริมฝีปากบางสีชมพูอ่อนอ้ารับโก๋ทอดเข้าไปในปาก กัดเข้าไปคำหนึ่งก็มีเสียงกรุบออกมาเบาๆ แล้วตามด้วยข้าวและแครอทสด แผ่นบาง เป็นภาพที่เห็นแล้วก็อยากจะขยับตะเกียบกินตามไปด้วยจริงๆ

เซียวเซียวรู้สึกว่าการที่อยู่ตรงหน้าทำให้เธอสามารถกินข้าวได้อีก สามชามใหญ่ๆ

"โก๋ทอดหนึ่งร้อยกรัมจะมีไขมันสิบกรัม" จันหลังจวินกินข้าวเสร็จแล้วก็วางตะเกียบลง ก่อนจะตีผมน้ำเปล่าตาม "ไขมันนี้ไม่อาจเปลี่ยนเป็นน้ำตาลหรือโปรตีนได้ กินเข้าไปมากน้อยแค่ไหนก็จะไปติดอยู่ที่กล้ามเนื้อของคุณมากเท่านั้น"

เซียวเซียวยกมือกุมไบหน้าอย่างหวาดกลัวทันที

จากนั้นทั้งสองก็เดินไปที่สโมสรซังอวี ซึ่งครั้งนี้สโมสรดูครึกครื้นกว่าคราวที่แล้ว คาดว่าคงเป็นเพราะหลายคนเลิกงานแล้วจึงจะมีเวลามาฟื้นฟูสุขภาพที่นี่

ชายหนุ่มร่างกำยำที่อยู่เ็นชุดคล้ายครูฝึกนักกีฬาค่อยๆ เข็นรถเข็น ซึ่งมีหนุ่มน้อยในชุดกีฬา นั่งอยู่ออกมาด้านนอก ขากางเกงสองข้างได้เขาลงมามีแต่ความว่างเปล่า ไบหน้าของเด็กหนุ่มซีดขาวแต่มีแววตาที่สดใส เขายิ้มทักทายจันหลังจวิน "คุณหมोजัน"

จันหลังจวินหยุดมองสีหน้าสบายใจของสามีภรรยาวัยกลางคนที่อยู่ด้านหลังเด็กหนุ่ม เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วพยักหน้ากับชายหนุ่มร่างกำยำ

เมื่ออีกฝ่ายเข้าใจความหมายที่ส่งมาจึงเข็นรถเข็นนำไปก่อน จั้นหลังจวิน ยืนดักพ่อแม่ของเด็กหนุ่มแล้วพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำเบาๆ ว่า "ช่วงนี้ต้องคอยดูแลให้ดี อาจจะมีคิดสั้นได้ง่ายๆ"

สองสามีภรรยาตกใจชะงักไป มองลูกชายที่กำลังพูดคุ้ยยิ้มแยมกับนักบำบัดด้านหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ

"ไม่ใช่ว่าดีขึ้นแล้วหรือหหรือ ลูกชายผมมองโลกในแง่ดีมาก ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นหรือ" ฝ่ายชายแสดงอาการไม่ค่อยพอใจ ราวกับจั้นหลังจวินกำลังแข่งลูกชายสุดที่รักของเขา

"เขาอยู่ในช่วงภาวะซึมเศร้า พวกคุณต้องคอยสังเกตเขาให้ดีจ" จั้นหลังจวินย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง จากนั้นจึงพาเซี่ยวเซี่ยวเดินเข้าสโมสรไป

เซี่ยวเซี่ยวอดที่จะหันกลับไปมองไม่ได้ จึงได้เห็นฝ่ายชายทำท่าเบะปากใส่หลังของจั้นหลังจวิน ส่วนฝ่ายหญิงกลับแสดงออกถึงความกังวลใจ ก่อนที่ทั้งสองจะก้าวเดินตามรถเข็นไปอย่างรวดเร็วแล้วเข็นรถเข็นแทนชายหนุ่มร่างกำยำคนนั้น

บริเวณต้อนรับที่ปูลาดด้วยพรมสีฟ้ามีคนสองสามคนนั่งดื่มน้ำผลไม้อย่างสบายๆ อยู่บนโซฟากำมะหยี่ คนหนึ่งท้องนูนใหญ่ขึ้นมาดูท่าทางเหมือนคนท้อง อีกคนก็มีผ้าคล้องแขนไว้ น่าจะกระดูกหัก ส่วนอีกคนดูไม่ออกว่าเป็นอะไร เขาเป็นชายวัยรุ่นค่อนข้างผอมสวมเสื้อยืดคอกกลมสีขาวกับกางเกงยีนกำลังนั่งคุยกับผู้หญิงอีกสองคน

"ซ่งถึง รายการอาหาร" จั้นหลังจวินเหลือบตาไปมองเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่ท่ามกลางหญิงสาว

"วางอยู่บนโต๊ะแล้ว" เด็กหนุ่มที่ชื่อว่าซ่งถึงตอบพร้อมกับเงยหน้าขึ้นรอบๆ ปากยังมีฟองน้ำผลไม้ติดอยู่

จั้นหลังจวินพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะผลักประตูห้องรับรองหมายเลขหนึ่ง

แล้วเข้าไปด้านใน

เชียวเชียวนั่งอยู่ด้านข้างของโต๊ะทำงาน บรรยากาศในห้องเงียบสงบ มีเพียงเสียงจิ้งหรีดหลังจวินพลิกบันทึกผู้ป่วยไปมา เธอมองไปรอบๆ ห้องอย่างสนใจ หอังกนี้ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนกับห้องตรวจ โต๊ะทำงานไม่ยั้งดี โขฟาที่หุ้มด้วยผ้าสักหลาดเนื้อดี แล้วยังมีตู้เก็บไวแฉงนนั้นอีก

เธอรู้ว่าศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพแบบนี้จะดูแลฟื้นฟูสภาพร่างกายภายนอก และฟื้นฟูสุขภาพหลังผ่าตัดเป็นหลัก แต่โรคที่เกิดจากระบบภายในร่างกาย อย่างที่เธอเป็นจะช่วยเหลือฟื้นฟูอะไรได้หรือ เมื่อครู่จิ้งหรีดหลังจวินพูดว่าต่อไปไม่ให้เธอกินไก่ทอด แสดงว่าเราจะช่วยให้เธอกลับมาสวยเหมือนเดิมได้ใช่ไหม

"เคยตรวจบีทีแล้วหรือยัง" จิ้งหรีดหลังจวินปิดบันทึกผู้ป่วย คีย์ข้อมูลของเธอ เข้าไปในคอมพิวเตอร์จนครบถ้วน

คนที่ม่เงินตนาการสูงมักจะมีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งคือขณะที่ต้องรออยู่หนึ่งๆ สมองก็จะคิดอะไรฟุ้งซ่านเต็มไปหมด จนกระทั่งจิ้งหรีดหลังจวินเรียกเธอถึงตั้งสติ กลับมาได้ "เอ้? การตรวจบีทีคืออะไร"

บีทีไม่ใช่ตัวย่อของอาการทางจิตหรือ หรือจิ้งหรีดหลังจวินคิดว่าเธอ เริ่มจะมีปัญหาทางจิต

"เป็นการตรวจเพื่อคัดแยกรอยปื้นแดงของโรคเอสแอลอีกับโรคฮีโน่ค ซอนไลน์ เพอร์พูรา*" จิ้งหรีดหลังจวินอธิบายอย่างเนือยๆ

"อ้อ น่าจะเคยทำแล้วนะ ตอนแอดมิตอยู่ที่โรงพยาบาลก็ตรวจทั้งหมดแล้ว รอบหนึ่ง ยกเว้นแต่ภูมิคุ้มกันที่ไม่ปกติ ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็ปกติมาก" เชียวเชียว ตอบกลับไปอย่างมั่นอกมั่นใจ

จิ้งหรีดหลังจวินหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เปิดดูหน้าผลเลือดของเชียวเชียว

* โรคฮีโน่ค ซอนไลน์ เพอร์พูรา (Henoch-Schönlein Purpura : HSP) หรือโรคเส้นเลือดฝอยอักเสบ เป็นโรคที่ยังไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด แต่สันนิษฐานว่าเกิดจากความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกันแบบเฉียบพลันเนื่องจากติดเชื้อแบคทีเรีย หรือเชื้อไวรัสบางชนิด ทำให้เกิดอาการผิวหนังอักเสบ มีผื่นจำแดงๆ ม่วงๆ ขึ้นตามลำตัว

"พวกรอยแดงนี้เกิดขึ้นที่ไหนบ้าง"

"มีแต่ช่วงแขนลงมา ตอนนั้นขึ้นเต็มทั้งแขน หลังจากฉีดยาเข้าไป
ขวดหนึ่งก็ดีขึ้น ตอนนั้นเหลือแค่สองรอยนี้เท่านั้น" เขียวเขียวถลกแขนเสื้อ
ขึ้นมา เผยให้เห็นปื้นแดงๆ ติดกันสองจุดที่แขน รอยนั้นมีขนาดเท่า
เหรียญหนึ่งหยวน เป็นสีแดงคล้ำ ไม่ได้ดูน่ากลัวเหมือนที่เป็นตอนแรกแล้ว

จั้นหลิงจวินสวมถุงมืออย่างก่อนจะจับแขนของเขียวเขียวเพื่อตรวจดู
ถุงมืออย่างประเภทนี้เนื้อบางมากและมีผิวสัมผัสเหมือนกับผิวหนัง
ของคน จึงส่งผ่านความอุ่นจากมือใหญ่มาได้อย่างชัดเจน เขียวเขียวไม่อาจ
บังคับให้หัวใจเต้นช้าลงได้ จึงได้แต่แอบตำตัวเองในใจว่าไม่ได้เรื่อง

"ถือว่าคุณยังโชคดีที่ไม่ได้เป็นที่หน้า" จั้นหลิงจวินยื่นมือมาจับคางเธอ
แล้วเอียงดูลำคอและใบหน้าของเธออย่างละเอียด

ลำคอของเขียวเขียวขาวและเรียวยาวดูไม่เข้ากับใบหน้าบวมใหญ่ที่
ดูจากดวงตาที่ตงามก็รู้ว่าเมื่อก่อนใบหน้านี้เคยตงามขนาดไหน แต่ตอนนี้
กลับถูกโรคร้ายทำลายความงามนั้นไปแล้ว ช่างน่าเสียดายจริงๆ

เป็นครั้งแรกที่มีคนมาจับคางด้วยท่าทางเหมือนกับท่านประธานผู้โหดร้าย
กำลังจะรังแกสาวน้อยในนิยายเช่นนี้ เขียวเขียวรู้สึกหายใจติดขัดและ
ไม่กล้าที่จะเอ่ยปากตอบคำถามของจั้นหลิงจวิน เกรงว่าเมื่อเอ่ยปากจะ
มีกลิ่นไก่อตลอลอยออกมา

เมื่อครู่จั้นหลิงจวินเคี้ยวหมากฝรั่งมาระหว่างทาง เมื่อพูดจึง
มีกลิ่นหอมสดชื่นของมินต์ออกมา แต่เธอไม่ได้เคี้ยวหมากฝรั่งนะ!

เวลาที่โรคแสดงอาการออกมาจะรุนแรงมาก ใช้ที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
ทำให้เธอต้องรีบเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลเพื่อระงับอาการไม่ให้ลุกลาม
จนไปทำลายอวัยวะและข้อต่อต่างๆ ในร่างกาย รวมถึงยับยั้งการทำลาย
ความสามารถในการทำงานของตับและไต นี่ถือเป็นความโชคดีที่สุด
ในความโชคร้ายแล้ว อาการหลังจากการรักษามีเพียงอย่างเดียวก็คือ

รอยปั้นแดงสองรอยที่อยู่บนแขนนั้น

เมื่อเห็นฉันหลังจวินเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษ 'E' ลงในบันทึกผู้ป่วย และเอาข้อมูลทุกอย่างใส่รวมกันไปในแฟ้มเอกสาร เชี่ยวเชียวก็หยิบลูกอมมันต์จากกล่องเหล็กบนโต๊ะมากินแล้วร้องถามขึ้นด้วยเสียงอันเบาว่า "ตัวอีหมายความว่าอะไรคะ"

"เป็นการประเมินทางการฟื้นฟู เป็นระดับที่ต่ำที่สุด" จันหลังจวินอธิบายง่ายๆ แล้วต้นตารางแบ่งระดับไปตรงหน้าเชียวเชียว

"ทำไมถึงเป็นระดับต่ำสุดล่ะ เห็นๆ อยู่ว่าอาการของฉันหนักมากนะ คุณก็รู้ว่าโรคนี้รักษาไม่ได้ คุณควรประเมินให้ฉันอยู่ระดับเอสิ" เชียวเชียวรู้สึกว่าจะระดับยิ่งสูงจะยิ่งได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจึงพยายามเรียกร้องสิทธิ์ของตัวเอง

"เดิมทีควรให้เอฟด้วยซ้ำ แต่การแบ่งระดับของการฟื้นฟูไม่มีเอฟ" จันหลังจวินได้เชียวเชียวกลับอย่างไม่มีเยื่อใย

"..." เชียวเชียวพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

"ปัญหาของคุณในตอนนี่ก็คือผลข้างเคียงจากการกินยากลุ่ม กลูโคคอร์ติคอยด์ การกินเมทิลเฟรตนิโซโลนวันละสิบเม็ดจะทำให้เพิ่มความอยากอาหาร ผิวหนังบางลง ผมและขนดกขึ้น ใบหน้าก็จะบวมใหญ่..." จันหลังจวินหยิบปากกาขึ้นมาแล้วเขียนสิ่งเหล่านี้ลงบนกระดาษ

เมื่อเชียวเชียวได้ยินเข้า ในใจก็เกิดความหวังขึ้นมา เขาเขียนอาการต่างๆ ออกมาเป็นเป้าหมายของการรักษาฟื้นฟู นั้นแปลว่าหน้าของเธอก็รักษาได้ "ได้ยินว่าอาจจะอ้วนขึ้นด้วย"

เมื่อก่อนเธอค้นหาจากไปตู้* มากมายหลายครั้ง ทุกคนต่างก็บอกว่าผลข้างเคียงซึ่งเกิดจากการกินยาที่มีสเตียรอยด์จะรักษายากมาก แล้วยังบอกอีกว่าเมื่อกินสเตียรอยด์เข้าไปจะมีอาการที่น่ากลัวบางอย่างตามมา

* ไปตู้ คือเสิร์ชเอ็นจินของประเทศจีน เหมือนกับกูเกิล

เช่น หัวใจโต หลังค่อม

จันหลังจวินวางปากกลางพลาถมองหน้าเธอแล้วพูดด้วยเสียงเรียบๆ ว่า
"ไม่กินก็ไม่อ้วน"

ฉีก! เซียวเซียวรู้สึกเหมือนมีลูกธนูพุ่งเข้ามาปักที่อก

"แม้ว่าสเตียรอยด์จะทำให้ไขมันเพิ่มขึ้น แต่ถ้าควบคุมแคลอรีให้พอดี
กับพลังงานที่ร่างกายต้องการก็แปลว่าถ้าจะอ้วนขึ้นหมายความว่าคุณเป็น
คนเพิ่มปริมาณไขมันเข้าไปในร่างกายเอง"

จันหลังจวินขึ้นไปที่รายการอาหารตรงหน้าเซียวเซียวพร้อมกับอธิบายตาราง
ให้เธอเข้าใจ

"คุณหมอบริจาคตัวของคุณน่าจะเคยแจ้งไว้แล้วว่าคุณต้องไม่อดนอน
ต่อไปกรุณาทำตามตารางเวลานี้ด้วย"

เซียวเซียวก้มหน้าลงมอง เข้านอนตอนสี่ทุ่ม ตื่นนอนตอนหกโมงเช้า
นี่มันชีวิตคนแก่ชัดๆ ให้ตีไซเนอร์นกเค้าแมวอย่างเธอทำแบบนี้ จะเป็นไปได้
อย่างไร "เอ่อ...ฉันเป็นตีไซเนอร์นะ ปกติความคิดมันจะลื่นไหลตอนดึก..."

"นั่นเป็นการหาข้ออ้างทำให้โรคเรื้อรัง" จันหลังจวินพูดขัดข้ออ้างของ
อีกฝ่ายขึ้นมาทันที ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของเซียวเซียวที่อยู่บนโต๊ะขึ้น
โบกไปมา "นอกเสียจากว่าจะเล่นโทรศัพท์ทั้งวันแล้วไม่ได้ทำงาน เมื่อตกดึก
จึงสำนึกผิดเลยต้องมาทำงาน"

ฉีก! ฉีก! ฉีก! เซียวเซียวกลายเป็นเป่าให้ธนูยิงไปเสียแล้ว

บทที่ 9

เมื่อถูกจั้นหลังจวินหรือคุณหมोजั้นบีบบังคับให้ยอมรับทฤษฎีเกี่ยวกับมนุษย์ต้นเข้าสมองจะสดใสและเหมาะกับการคิดสร้างสรรค์งาน เชียวเชียว ก็เก็บใบตารางชีวิตอย่างเรียบร้อยแล้วหยิบรายการอาหารแผ่นนั้นขึ้นดู

รายการอาหารที่จั้นหลังจวินให้มามีแต่อาหารที่ใช้ไขมันน้อยและเผ็ดน้อย นี่ยังไม่เท่าไร ทว่าแม้แต่ปริมาณในการกินก็ระบุออกมาอย่างชัดเจน หนึ่งวันสามารถบริโภคไขมันปรุงอาหารได้ยี่สิบห้าถึงสามสิบกรัม ไขมันไม่พอแม้กระทั่งจะทอดไข่สักใบเลยมั้ง

การกินยาที่มีสเตียรอยด์ทำให้คนที่ไม่ชอบกินอาหารมันๆ เลียนๆ อย่างเชียวเชียวกลายเป็นคนที่ชอบอาหารมันๆ เดิมทีเธอไม่ชอบเนื้อติดมัน แต่วันนี้กลับรู้สึกว่ามันน่ากินมาก แม้ในใจจะรู้สึกว่ามันอันตรายแล้ว แต่เมื่อไม่มีใครพูดออกมาชัดๆ ว่ากินไม่ได้ เวลากินเธอก็จะไม่อาจจะควบคุมตัวเองได้

"แล้วใบหน้าของฉันจะกลับมาเหมือนเดิมได้ไหม" เชียวเชียวมองจั้นหลังจวินอย่างคาดหวัง

"ได้"

คำตอบที่เอ่ยออกมาอย่างมั่นใจทำให้เซียวเซียวที่เหมือนกำลังจะมึนน้ำ
อยู่ๆ ก็รู้สึกราวกับเห็นขนไม้ลอยมา ทำให้เกิดความหวังขึ้นอีกครั้ง

"เมื่อลดสแตียรอยด์จนเหลือน้อยกว่าสองเม็ด ใบหน้าก็จะค่อยๆ กลับสู่
สภาวะปกติ" จันหลังจวินส่งโทรศัพท์ที่มีมือถือให้เธอक्टरหัสผาน "แต่อยู่บน
เงื่อนไขที่ว่าคุณต้องทำตามตารางเวลาและรายการอาหารนี้"

การฟื้นฟูทางการแพทย์เชื่อว่าอาการเจ็บป่วยสิบเปอร์เซ็นต์พึงพา
การรักษาในโรงพยาบาล แต่อีกเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ต้องอาศัยการรักษาตัว
หลังออกจากโรงพยาบาล เช่น กินยาตรงเวลาหรือไม่ ทำตามคำแนะนำ
ของแพทย์หรือไม่ ดูแลรักษาร่างกายดีหรือไม่ นี่ต่างหากที่เป็นปัจจัยสำคัญ
ของการฟื้นฟูสุขภาพ

"ดีเลย" เซียวเซียวอดยิ้มออกมาไม่ได้ แก้มบวมตื้นขึ้นมาตามรอยยิ้ม
จนบดบังการมองเห็นไปครึ่งหนึ่ง

หลังจากปลดล็อกโทรศัพท์แล้วเธอก็ถามจันหลังจวินด้วยความสงสัย
"ดาวนี่โหลตแอฟฯ 'สุขภาพซังอวี'?"

สโมสรรฟื้นฟูสุขภาพมีแอฟพลิเคชั่นเป็นของตัวเองด้วย?!

เซียวเซียวอึ้งงันไปเล็กน้อยเมื่อพบว่ามันเป็นแอฟพลิเคชั่นที่ต้องจ่ายเงิน
แล้วยังเก็บเงินอย่างหน้าด้านๆ ถึงสิบแปดหยวนด้วย

มาก็มาแล้ว ยังไงก็ต้องมีค่าใช้จ่าย... เมื่อคิดได้แบบนี้แล้วเซียวเซียว
จึงจ่ายเงินซื้อแอฟพลิเคชั่นนี้

หน้าจอของแอฟพลิเคชั่นนี้เรียบง่ายมาก พื้นหลังเป็นสีดำและ
มีต้นไม้สีเขียวสองต้นอยู่ตรงกลาง เมื่อกดเข้าไปก็ต้องลงชื่อเข้าใช้ ไม่มี
ให้เลือกลงทะเบียน มีแต่ต้องลงชื่อเข้าใช้

นี่มันแอฟฯ บ้าอะไรกัน

จันหลังจวินรับเอาโทรศัพท์กลับมา นิ้วมือเรียวยาวลากไปบนหน้าจอ
สองที จากนั้นก็ใส่พาสเวิร์ดลงไป หน้าจอจึงเปลี่ยนเป็น 'ยินดีต้อนรับ

ลูกค้าคุณหมोजัน'

"ถ้าไม่ใช่สมาชิกของที่นี่ ดาวน์โหลดแอปฯ ลงมาจะทำอะไรได้ไหม" เชี่ยวเซี่ยวอดที่จะเอ่ยถามขึ้นมาไม่ได้ "แล้วยังต้องเสียเงินด้วย ไม่มีใครต่อต้านเธอ..."

"มีคนที่ยินดีก็แล้วกัน" จันหลังจวินตั้งค่าต่างๆ ต่อไป "นี่ก็เป็นรายได้ อีกทางหนึ่งของที่นี่"

"..." ใครว่าหมอมีจิตใจเมตตา我呢

เมื่อการตรวจรักษาลิ้นสุด เชี่ยวเซี่ยวก็รู้สึกปลอดภัยไปตรงๆ มากจึงลุกขึ้น เพื่อจะบอกลา จันหลังจวินก็ลุกขึ้นตามแล้วหยิบเสื้อสูทที่แขวนอยู่ลงมา เปรี้ยมจะเดินออกไปพร้อมกับเธอ

"หยุดก่อน ไม่ต้องส่งแล้ว" เชี่ยวเซี่ยวรีบโบกไม้โบกมือ

"ผมเลิกงานแล้ว" จันหลังจวินมองเธอด้วยสายตาแปลกประหลาด "ถ้าคุณเป็นวีไอพี ผมก็จะไปส่งคุณถึงบ้าน แต่คุณเป็นสมาชิกธรรมดา ไม่ได้รับการดูแลแบบนั้น ดังนั้นไม่ต้องตื่นเต้นไป"

"..." เชี่ยวเซี่ยวที่เพิ่งจะรู้สึกประทับใจหน้าแตกยับเยินและหมดคำพูดไป ในทันที

คุณหมอนี้ช่างไม่น่ารักเอาเสียเลยจริงๆ

ด้านนอกท้องฟ้ามืดสนิทแล้ว ไฟข้างทางค่อยๆ สว่างขึ้น สำหรับเมืองที่ศิวิไลซ์อย่างปักกิ่งแล้ว ชีวิตยามค่ำคืนเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้น บนถนนมีรถมากมายวิ่งผ่านไปมาอย่างคึกคัก

"สภาพจิตใจคุณก็ไม่เลวนะ ปกติคนที่ เป็นโรคนี้จะตกอยู่ในภาวะซึมเศร้า แต่คุณกลับไม่เป็นแบบนั้น ผมเลยไม่ต้องเรียกนักจิตวิทยามาช่วย" เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูใหญ่ อยู่ๆ จันหลังจวินก็พูดขึ้นมา

"งั้นหรือ" โดนสั่งสอนมาหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ เมื่อได้ยินประโยคชื่นชมขึ้นมาเป็นครั้งแรก เขียวเขียวก็รู้สึกเขินเล็กน้อย "ก่อนหน้านี้ฉันก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ หลังจากป่วยถึงเข้าใจอะไรได้ดีขึ้น"

ภาพความทรงจำในห้องพักของโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อปรากฏขึ้นในความคิดของเธอ

แพทย์ประจำตัวมองเธอด้วยสายตาเมตตาปราณี แล้วยื่นหนังสือ 'ความเข้าใจเกี่ยวกับอันตรายจากสเตียรอยด์' ส่งให้เธอ

"ในเมื่อตรวจพบว่าเป็นโรคเอสแอลอีแล้วก็มียาเพียงสเตียรอยด์เท่านั้นที่จะช่วยคุณได้ คนที่เป็นโรคนี้อาจต้องกินยานี้ตลอดชีวิต คุณยังโชคดีที่รู้ตัวเร็ว ถ้าหากฟื้นตัวได้ดี ภายในสามถึงห้าปีก็สามารถหยุดยาได้"

เขียวเขียวรับรู้ผลข้างเคียงที่เกิดจากการใช้สเตียรอยด์จากเอกสารซึ่งเขียนไว้อย่างละเอียดและต้องให้ผู้ป่วยหรือญาติเซ็นชื่อ 'คุณพ่อฉันล่ะคะ'

เมื่อเป็นเรื่องใหญ่ที่ต้องมานอนโรงพยาบาลจึงไม่อาจปิดบังทางบ้านไว้ได้ พ่อของเขียวเขียวรีบเดินทางไกลเพื่อมาดูแลเธอ ค่าใช้จ่ายค่ายาหลายวันนี้พ่อเป็นคนจัดการ แล้วเรื่องเอกสารแจ้งที่สำคัญแบบนี้ทำไมไม่ให้พ่อเซ็นรับล่ะ

'พ่อคุณไม่ยอมเซ็นชื่อ' คุณหมอทำอะไรไม่ได้ เขาเจอญาติคนไข้มามากทำให้เข้าใจอีกฝ่ายดี

เขียวเขียวหนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงเข้าใจ สีหน้ารู้สึกผิดของคุณหมอทำให้เธอไม่ลังเลที่จะเซ็นชื่อลงไปทันที ตอนนั้นเธอไม่อาจสนใจผลข้างเคียงแล้ว การมีชีวิตอยู่สำคัญกว่าสิ่งใด!

รอนจนกระทั่งคุณหมอเดินจากไป เธอจึงสวมรองเท้าแล้วเดินออกจากห้อง เห็นพ่อหนึ่งอยู่บนเตียงคนไข้ชั่วคราวที่ริมทางเดิน ชายอายุห้าสิบที่ยืนหยัดอย่างแข็งแรงแรงเช่นพ่อของเธอกำลังแอบใช้มือปาดน้ำตาทิ้ง ได้แต่ก้มหน้าไม่พูดอะไร

เดิมทีเขียวเขียวคิดอยากจะร้องไห้ แต่เมื่อเห็นภาพตรงหน้าก็รู้ทันทีว่า

ตัวเองจะร้องไห้ไม่ได้

เธอเดินมานั่งลงข้างๆ พ่อ ไม่ได้มองเขาแต่ก็หันหน้ามองที่แขนตัวเอง รอยแดงที่เหมือนกับใยแมงมุมขึ้นเต็มแขนของเธอดูแล้วน่ากลัวไม่น้อย 'คุณหมอบอกว่าหนูโชคดีมากในความโชคร้าย คนอื่นที่เป็นโรคนี้ต้องกินยาไปตลอดชีวิต แต่หนูกินแค่สามปีห้าปีก็หยุดยาได้ ทางกายแพทย์ก็ถือว่าหายสนิท แล้วพ่อคุณสิคะ หนูไม่ได้บาดเจ็บอะไร นอกจากต้องกินยาแล้วก็ไม่ต่างอะไรจากคนปกติ'

เมื่อต้องปลอบพ่อแบบนี้จึงทำให้เชี่ยวชาญคิดได้กับหลายๆ สิ่งที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นความรักที่ไม่ราบรื่น แรงกดดันเรื่องงาน เพื่อนร่วมงานกลั่นแกล้ง เมื่อเทียบกับความเป็นความตายตรงหน้า เรื่องพวกนั้นก็เล็กน้อยไปเลย เธอต้องเป็นคน โชคดีมากๆ ถึงปลอดภัยจากโรคร้ายแรงแบบนี้ได้

"โชคดีที่ยังมีชีวิต ฉันขอบคุณสวรรค์ที่ให้ฉันยังมีชีวิตอยู่ในทุกๆ วัน ไม่ได้พาดันไป ฉันจะมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ต่อให้ต้องกลายเป็นคนอัมพาต ฉันก็จะเป็นคนอัมพาตที่มีความสุข" เชี่ยวเชี่ยวชาญยิ้มแก้มทั้งสองข้าง ทำปากจู้จี้ๆ ทำให้ใบหน้าใหญ่ๆ อัมพาตนั้นดูน่าขันไม่น้อย

จันหลังจวินจ้องมองเธอนิ่งราวกับหยุดหายใจไปชั่วขณะหนึ่ง

เมื่อเห็นว่าจันหลังจวินไม่พูดอยู่นาน เชี่ยวเชี่ยวชาญจึงรู้สึกว่าคุณทำตัวน่าอาย ก่อนจะกระแอมอย่างเขินๆ คงเป็นเพราะรู้สึกว่าคุณลักษณะของตัวเองในสายตาอีกฝ่ายเสียไปหมดแล้ว เธอจึงรู้สึกผ่อนคลายลง แต่...ที่จริงแล้วไม่ควรจะเป็นอย่างนั้นสิ "ขอโทษนะที่ฉันพูดอะไรเพื่อใจ"

ไฟข้างทางบนถนนตงอวี่สว่างขึ้นและสาดส่องมาที่ใบหน้าของจันหลังจวิน แสงสีเหลืองอ่อนอบอุ่นทำให้ใบหน้าที่เย็นชาดูอบอุ่นขึ้น ดวงตาดำขลับมีประกายวิบวับ ทำให้เชี่ยวชาญรู้สึกว่าคุณกำลังยิ้มให้เธอ

"ค่อยๆ เดินนะ" จันหลังจวินพูดเสียงเรียบๆ จากนั้นก็หันไปขึ้นรถ เชี่ยวเชี่ยวชาญเตอะลิ้น ที่แท้เธอก็รู้สึกไปเอง

เขี้ยวเขี้ยวเหนื่อยมาทั้งวันจึงไม่มีแรงจะไปเบียดเสียดกับคนอื่น ๆ ในรถไฟฟ้าใต้ดินแล้ว อีกทั้งตอนนี้รถก็ไม่ติด เธอจึงเดินสบายๆ ไปที่ริมถนน ตั้งใจจะเรียกแท็กซี่กลับบ้าน

ถนนตงอวี่ถือว่าเป็นถนนกลางเมือง แต่เป็นเมืองเก่าที่ปรับปรุงขึ้นมา ถนนจึงค่อนข้างแคบและยังเดินรถได้ทางเดียว แท็กซี่ไม่ค่อยอยากจะเข้ามา ลักเท่าไร เขี้ยวเขี้ยวยืนรอรถตรงปากทางอยู่นานก็ยังไม่เห็นรถว่าง จึงก้มลง นวดน่องที่ปวดเมื่อย ก่อนจะจำใจเดินไปยังสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน

ขณะนั้นเองรถเก๋งสีเงินคันหนึ่งก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวมาช้าๆ พลางลดกระจกลง "เรียกรถไม่ได้เธอ"

เมื่อเขี้ยวเขี้ยวมองเห็นคนในรถอย่างชัดเจนก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาทันที "ไม่มีบริการส่งลูกค้าแล้วยังขับรถมาช้าอีก คุณหมอบ่นคนนี่ช่างไม่เป็นมิตร เอาซะเลย" "ใช่แล้ว ต้องการรับลูกค้าอุเบอร์ฟ่งไปทางเดียวกันไหมคะ"

เดิมที่จั้นหลิงจวินตั้งใจจะส่งเธอที่ปากทางสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน "ไม่คิดว่า เธอจะพูดแบบนี้ จึงเลิกคิวขึ้นเล็กน้อยแล้วปลดล็อกประตู "ขึ้นรถ"

ที่รับลูกค้าไปด้วยกันด้วยเธอ...

เขี้ยวเขี้ยวได้แต่ร้องอยู่ในใจ ความงามทำให้คนอายุยืนขึ้น หากอยู่กับคนที่หล่อเหลาอีกครู่ก็น่าจะทำให้มีชีวิตยืนยาวไปอีกสองวินาที ดังนั้น เธอจึงไม่ลังเลที่จะขึ้นรถ จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือแล้วเปิดแอปพลิเคชัน เรียกรถขึ้นมา "ฉันเรียกรถแล้ว คุณรีบกดรับเร็ว"

"ไม่ต้องหรอก" จั้นหลิงจวินเหยียบคันเร่งแล้วไปยังถนนใหญ่พร้อมกับเอ่ย "นี่เป็นการทดลองใช้บริการ"

"การทดลองใช้บริการ?" เขี้ยวเขี้ยวตามความคิดจั้นหลิงจวินไม่ทัน

"ถือโอกาสในการชำระเงินครั้งแรก มอบบริการพิเศษให้ลูกค้า ได้ทดลอง เป้าหมายคือหลอกล่อให้ลูกค้าจ่ายเงินมากขึ้น" จั้นหลิงจวินอธิบายด้วยท่าทางและคำพูดที่เป็นทางการดูน่าเชื่อถือ

"ฮ่าๆ" เขียวเขียวไม่อาจกลั้นเสียงหัวเราะไว้ได้ เดิมทีเธอเข้าใจว่า
จันหลังจวินเป็นคนที่เคร่งขรึม แต่ไม่คิดว่าเขาจะมีอารมณ์ขันอย่างนี้
"ก็ดีค่ะ ถ้าบริการดี รอดฉันได้โบนัสก็จะเติมเงินให้เป็นระดับวีไอพี"

จันหลังจวินไม่ได้ตอบรับอะไร ลูกคำวีไอพีของซังอวีไม่ใช่แค่เติมเงิน
เป็นบัตรรายปีก็จะได้หรือกนะ

เมื่อกลับถึงบ้านอาบน้ำแปรงฟันและเก็บของเรียบร้อยก็เป็นเวลาสี่ทุ่ม
เขียวเขียวคิดถึงแรงบันดาลใจที่เข้ามาแล้วหายไปเมื่อตอนกลางวัน ตั้งใจจะ
นั่งวาดรูปต่ออีกสักหน่อย ทว่าเมื่อหยิบดินสอขึ้นมาความคิดก็ติดอยู่ตรงนั้น
จึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาคิดจะเล่นสักนิดเพื่อผ่อนคลายอารมณ์

พอเขียวเขียวเปิดเวებ* และเลื่อนข้ามหน้าแรกไปก็มีแต่หน้าจอสีขาว
ทั้งหมด ก่อนจะเห็นข้อความว่า 'ไม่ได้เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต'

เอ? เขียวเขียวมองสัญลักษณ์บนโทรศัพท์มือถือ

ไม่มีสัญญาณไวไฟ หรือว่าเราเตอร์ในบ้านเสีย

*เมื่อเปิดดูปริมาณการใช้สี่สี่ หน้าจอก็เป็นพื้นขาวทั้งหมดอีกเช่นกัน
นี่มันเกิดอะไรขึ้น!*

ไม่มีอินเทอร์เน็ตก็ทำได้แค่เล่นเกมในโทรศัพท์มือถือเท่านั้น ทว่า
เมื่อเปิดเกม Anipop ก็เต็งออก เปิดเกมศึกดันไม้ปะทะซอมบี้ก็เต็งออก
เปิดเกม Tetris ก็เต็งออกเหมือนกัน

มือถือเสีย?!

สำหรับคนยุคใหม่แล้ว การที่โทรศัพท์มือถือใช้การไม่ได้ก็เหมือนกับการ
หายตัวไปเฉยๆ

เกิดอะไรขึ้น ทำไม่ถึงใช้ไม่ได้ละ เมื่อเขียวเขียวคิดไปคิดมาก็มีแค่
ตอนที่จันหลังจวินให้เธอดาวน์โหลดแอปพลิเคชันนั้นที่แตกต่างจากทุกวัน

* เวებ คือโซเชียลเน็ตเวิร์กของจีน มีรูปแบบคล้ายเฟซบุ๊กผสมทวิตเตอร์

เธอก็ลองกดเข้าไปที่รูปซองวี ทันได้นั้นเองหน้าจอก็แสดงคำว่า 'สี่ทุ่ม เป็นเวลาเข้านอน กรุณาปิดโทรศัพท์และเข้านอนอย่างสงบ'

นี่มันบ้าอะไรกันเนี่ย!

เซียวเซียวกดโทรศัพท์หาจันหลังจวินทันที

"มือถือฉันใช้การไม่ได้ ทำได้แค่โทรออกกับส่งข้อความเท่านั้น"

เซียวเซียวสุดหายใจเข้าลึก เตือนตัวเองว่า... เขาเป็นสุดหล่อ... เป็น ความมงคลของโลกใบนี้ ต้องใจเย็นๆ กับเขา!

"อืม ผมตั้งเวลาให้คุณนอนตอนสี่ทุ่ม หลังสี่ทุ่มไปแล้วก็จะตัดอินเทอร์เน็ต ล็อกแอปพลิเคชันเอ็นเตอร์เทนทุกอย่าง ถ้าคุณไม่อยากจะให้หน้าบานต่อไป ตอนนี้ก็รีบเข้านอนซะ" ดูเหมือนจันหลังจวินจะนอนอยู่บนเตียงแล้ว เสียงที่พูดออกมาจึงไม่เหมือนกับตอนกลางวัน มันเหมือนเสียงที่นอนแล้วพูด นุ่มนวลและทำให้คนเคลิบเคลิ้ม

"..." เมื่อได้ยินดังนั้นเซียวเซียวจึงได้แต่ทำตาม ปิดคอมพิวเตอร์ แล้วปีนขึ้นเตียงนอนทันที

เซียวเซียวนอนตาค้างอยู่บนเตียง ด้วยความเคียดขื่นที่จะนอน หลังเที่ยงคืน ตอนนี้เธอก็งอนไม่หลับ เลยหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาใช้วิธีดั้งเดิม โดยการส่งข้อความไปหาจันหลังจวิน

'คุณไม่รับโทรศัพท์นอกเวลางานไม่ใช่หรอ ทำไม่ถึงรับสายล่ะ'

จากนั้นไม่นานก็ได้รับข้อความตอบกลับจากเขา

'นี่ก็เป็นของขวัญในการทดลองใช้บริการเหมือนกัน'

บทที่ 10

เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะที่เซียวเซียวกำลังฝันว่าได้กินอาหารโต๊ะจีนอยู่นั้น
จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังขึ้นเป็นระยะๆ

'เอ๋กอีเอ๋กเอ๋ก' เสียงโก๋ซันดังมากขึ้นเรื่อยๆ รวากับโก่ตัวผู้กำลัง
โก่งคอขึ้นอย่างเอาเป็นเอาตายใส่โก่ข้างห้องที่เป็นศัตรูหัวใจ

ปักกิ่งเป็นเมืองหลวงที่ทันสมัย อีกทั้งเธออาศัยอยู่บนชั้นยี่สิบสาม
จะมีเสียงโก๋ซันได้อย่างไร

เซียวเซียวซึ่งห้วยุงกำลังพยายามหาต้นตอของเสียงที่กรีดร้องไม่หยุด
ตามซอกหมอน

'เวลาหกโมงเช้า ถึงเวลาที่นอนแล้ว เลื่อนเพื่อปลดล็อก'

ที่แท้ก็เป็นแอฟฯ ปีศาจอย่างแอฟฯ ซังอวีนี่เอง เซียวเซียวใช้มือข้างเดียว
ในการเลื่อน แล้วก็ฟุปลงเตรียมจะนอนต่ออีกสักครู่ แต่กลับยังมีเสียงโก๋ซัน
ไม่หยุด

'กรุณาต่อภาพให้สมบูรณ์เพื่อปิดนาฬิกาปลุก'

หน้าจอแสดงภาพสุนัขพันธุ์ชิบะอินุกำลังแสดะยิ้มอยู่ ด้านล่างมีชิ้นส่วน
อีกเก้าชิ้น

"..." เขียวเขียวอึ้งงันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยอมรับชะตากรรมลุกขึ้นมา ต่อภาพให้เสร็จ แต่เก้าชั้นคงไม่ยากอะไร แต่เมื่อเธอต่อภาพจนเสร็จก็รู้สึกว่ ตื่นจริง ๆ จนไม่อาจนอนต่อได้อีก เธอเสยผมแล้วลุกขึ้นจากที่นอน จัดการ ล้างหน้าล้างตา สายตาพลันเหลือบไปเห็นรายการอาหารที่ติดอยู่บนประตู เขียวเขียวไม่ได้ใช้คร้วมานาน ในที่สุดก็มีเวลาต้มโจ๊กให้ตัวเองสักชามแล้ว

ข้าว พุทราแดง แล้วก็โยนน้ำตาลกรวดไปอีกก้อน ก่อนจะวางที่หนึ่ง ลงไปด้านบนของหม้อหุงข้าว ปูด้วยผ้าขาวบาง และวางหมั่นโถวรสนม ขนาดกำปั้นเด็กสี่ลูกลงไป กดปุ่มต้มโจ๊ก เมื่อจัดการงานครัวเรียบร้อยแล้ว จึงมานั่งที่โต๊ะทำงาน เมื่อได้ต้มน้ำอุ่นลงไปก็รู้สึกสดชื่นราวกับเป็นต้นหญ้า ที่โดนฝนพลาถอนหายใจอย่างสบายตัว

ตอนแรกเธออยากได้เวลานอนเพิ่มขึ้นอีกหน่อยจึงยอมตัดใจเข้า อพาร์ทเมนต์คนโสดใจกลางเมือง ที่นี้ห่างจากที่ทำงานเพียงนั่งรถไฟฟ้า ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น บรรยากาศของใจกลางเมืองก่อนจะถึงเวลาทำงาน ช่างเงียบสงบ เขียวเขียวมองดูพระอาทิตย์ขึ้นที่นอกหน้าต่าง เธอมีความสุข ที่มีเวลามากกว่าคนอื่นสองสามชั่วโมงเช่นนี้

เธอเหลาตินสอจนแหลมแล้วสเก็ทซ์โครงร่างคร่าว ๆ บนกระดาษขาว อย่างรวดเร็ว ใบเหอฮวนบานเข้าหุบกลางคืน ค่อย ๆ เบ่งบานท่ามกลาง แสงอาทิตย์ที่สดใส ตอนนี้อย่างงานได้ดีกว่าปกติเกือบเท่าตัว ไม่นานนัก เธอก็สเก็ทซ์แบบกระโปรงได้ตัวหนึ่งโดยเลียนแบบสีของใบเหอฮวน ด้านใน เป็นกระโปรงพอดีตัวสีเขียวเข้ม แล้วใช้ผ้าออร์แกนซ่าโปร่งสีเขียวอ่อนทับอยู่ ด้านนอกในลักษณะกึ่งปิดกึ่งเปิด ขณะที่ก้าวเดินจะเห็นกระโปรงสีเขียวเข้ม ด้านใน ดูเหมือนกับใบเหอฮวนที่ผลิบานออกในยามรุ่งอรุณ

ช่างเป็นความคิดที่อัจฉริยะจริงๆ เลย

เขียวเขียวรวบรวมมือให้กับตัวเอง ก่อนจะรีบเปิดคอมพิวเตอร์ด้วยความรวดเร็วแล้วเอารูปกระโปรงเข้าไปในโปรแกรมวาดรูป รูปที่ออกมา

ถึงแม้จะสวยงามแต่ก็เหมือนยังขาดอะไรไปสักอย่าง

เซียวเซียวกัดเม้าส์ปากกาพลางขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด

ตึ๋งตึ๋ง เสียงร้องเตือนของหม้อหุงข้าวดังขึ้นบอกเธอว่าโจ๊กต้มเสร็จเรียบร้อยแล้ว

โจ๊กพุดราแดงต้มจนเหนียวข้นและหอมกรุ่น หมั่นไถวนิ่มๆ ลูกเล็กๆ แสนอร่อยกินคู่กับผักดองจานเล็ก อร่อยกว่าอาหารเช้าข้างทางเป็นไหนๆ แม้ผักดองเค็มจะดูพื้นๆ ไปสักหน่อย พู้งุ่นนี้ค่อยผัดกับข้าวสั๊กอย่างก็แล้วกัน เซียวเซียวกินหมั่นไถวเสร็จก็เหลือโจ๊กอีกนิดหน่อยจึงหยิบยาของวันนี้มากิน

ความขุ่นเหนียวของโจ๊กช่วยห่อหุ้มเม็ดยาไว้ได้เป็นอย่างดี แม้ยามเทิลเพรตนิโซโลนที่แตกตัวง่ายก็ไม่ได้สัมผัสคอเธอ จึงไม่เกิดเหตุการณ์ยากค้างอยู่ในคออีก เธอกลืนยาลงไปได้สะดวกง่ายดายและไม่รู้สึกขมแม้แต่น้อย แล้วก็ไม่ต้องคอยหลบคนอื่นเวลากินยาที่บริษัทอีก เซียวเซียวรู้สึกสบายใจอย่างมาก จากนั้นเธอก็กลับมานั่งทำงานที่โต๊ะอีกครั้งอย่างสดชื่นมีชีวิตชีวา

เนื่องจากห้องนี้มีพื้นที่ไม่มากเธอก็ใช้โต๊ะเครื่องแป้งเป็นโต๊ะทำงาน เธอเหลือบตามองกระจกไปที่หนึ่งก็รู้สึกตกใจไม่น้อย เห็นได้ชัดว่าเมื่อได้นอนเต็มอิม ไบหน้าของเธอก็ไม่ได้บวมจนน่ากลัวอย่างเมื่อวาน ผิวก็กลับมาขาวเนียนละเอียดขึ้น ที่สำคัญยังทำให้เธอประหลาดใจในผลงานของตัวเองแบบนี้

ยามนี้เองความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมา คนก็เป็นเช่นนี้ แล้วกระโปรงนั้นก็เช่นกัน ไบเหอฮวนเมื่อหุบเต็มที่แล้วถึงได้บานออกใหม่ เพราะความกดดันที่มีมานานจึงทำให้เธอรู้สึกถึงความยินดี ถ้าอย่างนั้นผ้าโปร่งที่อยู่ด้านนอกก็ต้องกระชับขึ้นอีกนิด ด้านนอกกับด้านในจะต้องแตกต่างกันชัดเจน แบบนี้เมื่อมันเปิดออกก็จะทำให้ผู้พบเห็นมีความรู้สึกประหลาดใจ

เซียวเซียวเปลี่ยนจากผ้าออร์แกนซามาเป็นผ้าชีฟองที่สีน้ำหนักและทึบแสงกว่า เมื่อมองจากภายนอกก็เหมือนกับเป็นกระโปรงผ้าชีฟองตัวหนึ่ง

แต่ด้านในยังมีกระโปรงสีเขียวเข้มอีกชั้นทำให้กระโปรงดูสะอาดตามากขึ้น...

หลังจากทำงานด้วยความกระฉับกระเฉงขมกั้มเหมือนกับได้ยาได้ปจนถึงเก้าโมงเช้า เขียวเขียวก็มองรูปที่เสร็จสมบูรณ์ในคอมพิวเตอร์แล้วอดที่จะเงยหน้าขึ้นดูเวลาไม่ได้

น้ำมันได้งานเป็นสองเท่าของเวลาปกติด้วยซ้ำ!

เมื่อเซฟข้อมูลส่งเข้าโทรศัพท์มือถือก็รีบร้อยและเหลือบดูเวลาก็เห็นว่าถึงเวลาทำงานของจันหลังจวินแล้ว

เสี่ยวเสี่ยวบู๊: เสียงนาฬิกาปลุกนี้มันเลวร้ายมาก เปลี่ยนเป็นเสียงอื่นได้ไหม

รอมาสองนาทีกี่ไม่มีข้อความตอบกลับจากอีกฝ่าย เขียวเขียวจึงไม่ได้สนใจอะไร เขาเป็นถึงคุณหมอ ไม่ใช่ผู้ชายในโฮสต์คลับ ไม่ได้มีหน้าที่จะต้องตอบทันทีนี่นา

เมื่อเขียวเขียวเก็บของรีบร้อยจึงออกไปทำงาน หลังจากเวลาเร่งด่วนช่วงก่อนเก้าโมงแล้วรถไฟฟ้าใต้ดินก็สบายๆ แบบนี้ ทั้งโล่งว่างและมีที่ว่างให้นั่งด้วย

ขณะที่นั่งก็มีความรู้สึกที่ตัวเองโชคดีเหมือนถูกลอตเตอรี่ เขียวเขียวรู้สึกอยากจะร้องเพลง 'ขอบคุณจากหัวใจ'

รถไฟฟ้าใต้ดินวิ่งผ่านไปสองสถานีแล้วแต่ก็ยังไม่ได้รับการตอบจากอีกฝ่าย เขียวเขียวจ้องเขม็งที่วีแชตแล้วเปิดไปเปิดมา จากนั้นก็คิดขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันอังคาร หมอนั่นไม่ได้ทำงานนี่

เฮ้อ...งานที่ทำวันเว้นวันช่างเป็นงานที่สบายอะไรเช่นนี้

การออกแบบกราฟิกของเครื่องแต่งกายสามารถทำที่บ้านได้ แต่การทำแพตเทิร์น ภาพสามมิติ การคำนวณสัดส่วนต่างๆ ต้องใช้โปรแกรมการออกแบบขนาดใหญ่ที่เสียค่าบริการ ดังนั้นจึงต้องไปทำที่บริษัทเท่านั้น

เซียวเซียวเอาไฟล์ที่ออกแบบส่งเข้าไปในคอมพิวเตอร์ของบริษัท เปิดโปรแกรมออกแบบแล้วจึงเริ่มปรับขนาด

"เสื้อผ้าคอลเล็กชั่นฤดูร้อนเข้าตลาดไปอาทิตย์หนึ่งแล้ว ไม่รู้ว่าเป็นยังไงบ้าง" ฉินย่าหนานกำลังคุยกับผู้ช่วยดีไซเนอร์

"ได้ยินว่าวันนี้บริษัทอัพโพลด์สินค้าใหม่เข้าไปในเว็บบ์ของบริษัทแล้ว เข้าไปดูสิ" ผู้ช่วยพูดพร้อมกับเปิดหน้าเว็บบ์ทางการของแอลวายเอสอาร์ แผนกประชาสัมพันธ์จะอัพโพลด์รูปขึ้นไปตอนเก้าโมงตรง ซึ่งนั่นก็คือเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่จะเป็นตัวทำตลาดหลักในซีซั่นนี้

ฉินย่าหนานถือถ้วยกาแฟเดินมาด้านหลังของเซียวเซียวอย่างเงียบๆ เซียวเซียวที่รู้สึกว่ามีคนอยู่ด้านหลังรีบกดปุ่มเปลี่ยนหน้าจออย่างรวดเร็ว จนหน้าจอเปลี่ยนไปเป็นหน้าเดสก์ทอป ก่อนจะหันกลับไปมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา เมื่อเห็นว่าเป็นฉินย่าหนานก็รู้สึกใจหายขึ้นมาแต่ยังคงยิ้มออกไป "เป็นแกนี่เอง ฉันคิดว่าใครซะอีก ทำเอาตกใจหมดเลย"

ในวงการออกแบบมีมารยาทที่รับรู้กันอยู่อย่างหนึ่งก็คือในขณะที่คนอื่นกำลังออกแบบอยู่นั้นจะไม่แอบดู ซึ่งเรื่องนี้ถือเป็นมารยาทพื้นฐานอย่างหนึ่ง ฟางเซียงเฉียนไม่เข้าใจมารยาทข้อนี้ จึงมักจะสอดส่องตามโต๊ะออกแบบที่เรียงต่อกันของพวกเขา และมักจะขัดจังหวะความคิดของดีไซเนอร์ แต่หลังจากจ้าวเหอผิงเสนอให้จัดโต๊ะแบบไม่เป็นระเบียบ สถานการณ์เลยค่อยดีขึ้นมาหน่อย

ฉินย่าหนานลากเก้าอี้มานั่งข้างๆ เซียวเซียวแล้วตีหมาแพ "เป็นไงบ้าง คิดอะไรออกแล้วหรือยัง"

"ก็มีบ้าง" เซียวเซียวพูดไปแบบนี้ ไม่ได้คิดจะเปิดโปรแกรมออกแบบ

ขึ้นมาใหม่ เพียงกดเปิดหน้าเวบปีอทางการของบริษัทขึ้น

วันนี้จะมีการอัปโหลดรูปเสื้อผ้าเก๋ๆชุด ซึ่งมีชุดที่เธอออกแบบอยู่สองชุด นั่นคือชุดแล็กและชุดจัมพ์สูท

"เสื้อผ้าคอลเล็กชั่นฤดูร้อนนี้ทั้งหมดห้าสิบสามชุด เฉพาะของแก ก็มีเก๋ๆชุดแล้ว ฉันว่าเซตดีไซน์เนอร์ของซีซันหน้าต้องเป็นแกแน่นอน" ฉินย่าหนานหยิบไม้บรรทัดโค้งบนโต๊ะของเซียวเซียวขึ้นมาเล่น

"อย่าพูดเหลวไหลสิ" เซียวเซียวคิดว่าไม้บรรทัดโค้งคืบมา นั่นมันเป็นไม้บรรทัดโค้งที่เธอชอบที่สุด ผู้หญิงตรงหน้ามาขอเธอหลายครั้งแล้วแต่เธอก็ไม่ให้ ทุกครั้งที่มาคุยกับเธอจะต้องหยิบขึ้นมาเล่นสักหน่อย เมื่อเอาไม้บรรทัดโค้งวางกลับไปขึ้นวางแล้ว อยู่ๆ ผู้ช่วยที่อยู่ด้านหน้าก็ร้องขึ้นมาด้วยความตกใจ

"พี่เซียวรีบดูเร็ว! คอมเมนต์ในเวบปีอ"

เซียวเซียวกดไปที่คอมเมนต์แล้วก็ชะงักไปทันที

อู๋เหมาเกอ : จัมพ์สูทสีเหลืองมัสตาร์ดตรงกลางชุดนั้นมันบ้าอะไร น่าเกลียดชะมัด

ลูกค้า 1938777 : ดูช่วยแบบนี้เอามาเป็นตัวทำตลาดได้ไง ดีไซน์เนอร์ของแอลวายเอสอาร์ไม่ไหวแล้วมั้ง

เหม่ยเหรินอู๋เจียง 666 : ฉันไปลองจัมพ์สูทชุดนี้ที่ร้านมาแล้ว มันโชว์ข้อต่อของฉันออกมาหมดเลย ไม่มีชุดไหนที่น่าเกลียดกว่าชุดนี้อีกแล้ว

จัมพ์สูทสีเหลืองมัสตาร์ดเป็นชุดที่เซียวเซียวออกแบบ...

"เฮ้ย! ทำไมมีแต่คนต่อว่าจัมพ์สูทของแก" ฉินย่าหนานพูดอย่างตกใจแล้วแย่งเมาส์ของเซียวเซียวเลื่อนลงมาด้านล่าง

เซียวเซียวมัมปากแน่น จัมพ์สูทชุดนั้นเข้ารูปก็จริง แต่ช่วงบนใช้ผ้าหนา

มีน้ำหนักคงตัว สามารถช่วยปกปิดเนื้อส่วนเกินกับซีโครง ส่วนช่วงล่าง ออกแบบให้ช่วงขาใหญ่และใช้ผ้าทั้งตัว ไม่มีทางที่จะทำให้โชว์ข้อต่อออกมาหมดแบบที่วุ่นแฉฉอน

เดิมทีคิดว่าเป็นเพียงแค่นักเลงคีย์บอร์ดที่ไม่มีอะไรทำเพียงไม่กี่คน แต่ไม่คิดว่าผ่านมาสองวันแล้วคำวิจารณ์ในแง่ลบที่พูดถึงจัมพ์สูทชุดนี้ ไม่ได้ลดลงเลย ทว่ากลับเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ในวงการแฟชั่นเองก็ยังมี คนหยิบยกจัมพ์สูทชุดนี้มาพูดถึงอย่างประชดประชันกัน

สถานการณ์แบบนี้ส่งผลกระทบต่อแผนการตลาดอย่างยิ่ง

ซึ่งช่วงเวลานี้เองกลับเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ฟางเซียงเฉียน ทำแบบฟอร์มประเมินครึ่งปีของพนักงานและได้เริ่มเรียกพนักงานเข้าไปคุยทีละคน

"สิ่งที่สำคัญที่สุดของดีไซเนอร์ก็คือการออกแบบ นี่เป็นสิ่งที่เธอพูดเองนะ" ในห้องประชุมเล็ก ฟางเซียงเฉียนหยิบผลสำรวจของแผนการตลาดออกมา เปิดเสียงดังพื้พื้ "คำวิจารณ์ผลงานของเธอในอินเทอร์เน็ตมันเลวร้ายมาก เธอจะอธิบายว่ายังไง"

"ฉันไม่คิดว่างานที่ฉันออกแบบจะมีปัญหา คนที่เข้ามาวิจารณ์ต่างหาก ที่มีปัญหา" เซียวเซียวจ๋องไปที่ฟางเซียงเฉียนอย่างไม่รู้สึกผิด "ยิ่งไปกว่านั้น ไม่อาจพูดได้ว่าเป็น 'ผลงานของฉัน' เพราะชุดที่ถูกวิจารณ์ว่าไม่ดีมีแค่เพียงชุดเดียว"

"แต่การประเมินเงินโบนัสครึ่งปีอาทิตย์นี้ก็ต้องส่งขึ้นไปแล้ว สิ่งที่คุณจะสามารถพิจารณาได้ตอนนี้ก็มีแค่เพียงผลสำรวจฉบับนี้เท่านั้น" ฟางเซียงเฉียนใช้สายตาของผู้ชนะจ้องมองมาที่เซียวเซียว

แม่เด็กน้อย คิดจะต่อกรกับฉันหรือ เธอยังอ่อนหัดนัก!

"คุณเป็นหัวหน้า จะประเมินฉันยังไงก็เป็นสิทธิ์ของคุณ แต่ที่นี่คือ

แอลวาย ฉันมีสิทธิ์ในการยื่นคัดค้าน" เชี่ยวเชียวตอบโต้กลับไปโดยไม่คิดจะอ่อนข้อให้ อย่างไรก็ตามเสียพวกเธอก็แตกหักกันไปแล้ว ต่อให้เธอยอมอ่อนข้อให้ ก็ใช่ว่าคนตรงหน้าจะดีกับเธอ

คงเป็นเพราะหลายวันมานี้เข้านอนแต่หัวค่ำและตื่นเช้ากินยาตรงเวลา เชียวเชียวจึงรู้สึกว่าคุณเองมีพลังเพียงพอ ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่ไม่มีเรี่ยวแรงหรือความรู้สึกที่จะตอบโต้อะไรกับใครทั้งนั้น

ฟางเซียงเจียนโมโหจนต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อระงับอารมณ์ หลังจากที่คุณเชียวเชียวเดินออกจากห้องประชุมไป เธอก็เขียนตัวชี้ในช่องผลงานของอีกฝ่ายอย่างไม่ลังเลใจ

เชียวเชียวเดินออกจากบริษัทอย่างหงุดหงิด ไม่คิดจะกลับบ้าน เตรียมตัวจะไปที่ซังอวีเพื่อออกกำลังกายระบายความเครียดออกมา

เมื่อออกจากสถานีรถไฟใต้ดินมายืนรอที่สี่แยกไฟแดง สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นรถเข็นคันหนึ่งเคลื่อนผ่านไป

เด็กหนุ่มที่สูญเสียขาทั้งสองข้างอยู่ในชุดกีฬาหลวมๆ ออกแรงหมุนล้อรถเข็น ขณะที่แม่ของเขายังอยู่ที่ร้านขายของเล็กๆ ข้างถนน ไม่ได้สังเกตว่าลูกชายของตนเองได้ออกมาไกลแล้ว

ตรงนี้เป็นถนนสายหลัก รถจะวิ่งด้วยความเร็วสูง รถเข็นพ่นล้อไหลไปตามทางลาดเอียงพุ่งไปยังถนนด้วยความรวดเร็ว

บทที่ 11

ชุดกีฬาที่ขากางเกงว่างเปล่าอันคุ้นตาทำให้เซียวเซียวอดที่จะ
เหลือบตามองอีกครั้งไม่ได้

นั่นมันเด็กหนุ่มที่เจอที่สโมสรซังอวี้นั้น!

'เขาอยู่ในช่วงภาวะซึมเศร้า พวกคุณต้องคอยสังเกตเขาให้ดีๆ' เสียงเตือน
ของจันหลังจวินดังขึ้นในหัวของเธอทันที

ผู้คนที่เดินอยู่ตามถนนไม่มีใครสังเกตเห็นเด็กหนุ่มที่นั่งนิ่งเงียบอยู่
บนรถเข็น จนกระทั่งรถเข็นพุ่งออกไปถึงได้มีคนกรี๊ดร้องขึ้นมา

เซียวเซียวโยนขนมและน้ำในมือทิ้งก่อนจะพุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็ว
ราวกับลูกธนู

เมื่อได้ยินเสียงกรี๊ดร้อง แม่ของเด็กหนุ่มซึ่งกำลังก้มหน้าหาเศษเงิน
ในกระเป๋าถึงได้รู้สึกตัวและเงยหน้าขึ้นมา

ขณะเดียวกันห่างออกไปประมาณห้าสิบบเมตรก็มีรถบรรทุกสินค้าคันเล็ก
วิ่งเข้ามาด้วยความรวดเร็ว

ในหัวของเซียวเซียวคิดอยู่เพียงอย่างเดียวก็คือโชคดีที่วันนี้
สวมรองเท้าส้นแบน รถเข็นอยู่ห่างจากเธอเพียงราวๆ ห้าเมตร ขณะที่

คนขับรถบรรทุกไม่ได้สังเกตเห็นว่ามีรถเข็นพุ่งเข้ามาใกล้จึงไม่ได้ลดความเร็วลงแม้แต่น้อย ยังคงขับรถพุ่งตรงมาด้วยความเร็ว เขียวเขียว พลันคว้าเท้าแขนของรถเข็นไว้ได้ เธอยืนอยู่ทางด้านข้างของรถเข็น รถเข็นสะบัดหมุนอยู่ตรงนั้นอย่างควบคุมไม่ได้ ลื่นไถลไปยังเลนที่สองครึ่งคัน

เขียวเขียวไม่สนใจอะไรอีก รีบกระซอกเด็กหนุ่มลงจากรถเข็น

เอ๊ยด! เสียงรถเบรกดิ่งแสบแก้วหู คนแถวนั้นพากันหลับตาลงโดยอัตโนมัติ รถแก๊งสี่เงินคันหนึ่งแซงขึ้นมาจากทางด้านซ้ายแล้วดริฟต์รถจอดขวางอยู่ด้านหน้ารถบรรทุกทันที

ตอนนี้เองคนขับรถบรรทุกที่โยกตัวไปมาตามเสียงดนตรีถึงจะมองเห็นว่าทางด้านหน้ามีสิ่งกีดขวาง จึงเหยียบเบรคอย่างแรงแล้วร้องตะโกนขึ้นมาเสียงดัง

ตึง! รถบรรทุกชนเข้ากับรถแก๊งข้างหน้า ทำให้ประตูด้านข้างของรถแก๊งบวมเข้าไป

"บ้าเอ๊ย!" คนขับรถบรรทุกดิ่งเบรคมือขึ้น เมื่อเปิดประตูรถออกมา ก็ร้องด่าทันที ก่อนจะเห็นว่าด้านข้างถนนมีคนนั่งอยู่อีกสองคน รถเข็นล้มคว่ำอยู่กลางถนน หญิงวัยกลางคนที่ถือถุงซิปบั้งวิ่งร้องให้พุ่งเข้ามา จับพลันเหวี่ยงอีกไหลออกมากจนยืนวาบไปทั้งตัว

ชายหนุ่มที่สวมเสื้อเชิ้ตสีดำก้าวออกมาจากรถแก๊งสี่เงินก่อนจะพูดกับเขาว่า "ขอโทษนะ" แล้วรีบเดินไปหาคนที่ล้มอยู่บนพื้นทั้งสองคน

"นี่ลูกคิดจะทำอะไร" หญิงวัยกลางคนกอดเด็กหนุ่มไว้แน่นพร้อมกับร้องให้ถาม

เขียวเขียวสุดหายใจเข้าลึกแล้วม้วนขาทางแกงขึ้นดู หัวเข่าถลอกมีเลือดไหลซึมออกมา

ยั้งดีที่วันนี้สวมกางเกงขายาว ถ้าสวมกางเกงขาสั้นต้องแย่นแน่ๆ

ขณะที่เขียวเขียวกำลังขอร้องคุณความฉลาดของตัวเอง มือเรียวยาวงดงาม

ก็ยื่นมาตรงหน้าเธอ "ลูกไหนไหม"

เสียงนี้คุ้นหูจัง... ฉันหลังจวิน?

เซียวเซียวยื่นมือออกไปอย่างงงๆ มือเรียวงามข้างนั้นจับมือเธอไว้แน่น แล้วออกแรงดึงเธอขึ้นมา เมื่อมองเห็นสภาพตรงหน้าจึงรู้ว่ารถเก๋งสีเงินที่จอดขวางหน้ารถบรรทุกไว้ก็คือรถเก๋งของฉันหลังจวินนั่นเอง

คนที่อยู่บริเวณนั้นต่างพากันลือมองเข้ามาวิพากษ์วิจารณ์กันยกใหญ่

"คุณแม่ พี่ชายคนนั้นไม่มีขา" เด็กน้อยที่ไม่รู้ประสาธน์ตะโกนขึ้น

เด็กหนุ่มพยายามปิดตาที่ขาของตัวเอง แต่ขาทางแคงโล่งๆ ก็ไม่อาจจะช่วยปกปิดอะไรได้

ฉันหลังจวินเดินไปจอดรถเข็นที่ล้มคว่ำอยู่กลางถนนขึ้นมา แม่ที่ว่างเท้าจะแตก แต่เมื่อเก็บเบาะนั่งซึ่งตกอยู่ที่พื้นขึ้นมาวางก็ยังพอนั่งได้ จากนั้นเขาก็ก้มตัวลงไปอุ้มเด็กหนุ่มขึ้นมาโดยไม่พูดอะไร แล้ววางอีกฝ่ายกลับไปนั่งบนรถเข็น ก่อนจะส่งคืนให้กับแม่ของเด็กหนุ่ม

ตำรวจจราจรที่อยู่ใกล้ๆ เดินทางมาถึงอย่างรวดเร็ว กระจายผู้คน ที่ห้อมล้อมออกไป คินการจราจรให้เป็นปกติ

นอกจากประตูรถที่โดนชนแล้ว รถของฉันหลังจวินก็ไม่ได้เสียหายอะไรมากนัก ยังสามารถขับได้ เขาจึงขับไปจอดไว้ข้างทางตามคำแนะนำของตำรวจจราจร

"ตอนนี้ไม่ใช่เวลาทำงานเธอ ทำไมคุณถึงขับรถมาตรงนี้ได้ล่ะ" เซียวเซียวยื่นพียงรถของฉันหลังจวินพลาสต์เตอร์ยาให้ตัวเอง แม้ว่าจะช่วยเด็กหนุ่มไว้ได้แต่จุดที่ทั้งสองคนล้มลงนั้นไม่ปลอดภัย โชคดีที่คนตรงหน้านี้มาได้ทันเวลา ไม่อย่างนั้นเธอคงถูกรถบรรทุกทับขาแน่ๆ

ฉันหลังจวินไม่ได้พูดอะไร เขาหยิบถุงพลาสต์ติกออกมาจากที่นั่นข้างคนขับ ในนั้นมีแก้วชานมที่แตก ชานมไหลหยดออกมา มีฝาแก้วที่เป็นรูปแมว ดูแล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นของร้านชานมตรงถนนคนเดินนั่นเอง

ไปที่นั่นเพื่อซื้อซานมจริงๆ นะเธอ!

"แถวนี้ไม่มีร้านซานมเธอ" เขียวเขียวถามด้วยความประหลาดใจ

"บัตรสามสิบแกว่านั้นยังใช้ไม่หมด" จั้นหลังจวินพูดด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก แล้วโยนถุงซานมทิ้งลงถังขยะไป

"..." เมื่อได้ยินคำตอบเช่นนั้นเขียวเขียวก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก
ค่าน้ำมันที่ขับรถไปกลับก็พอค่าซานมแกว่านี้แล้วมั้ง

เธอรู้สึกเพียงว่ากำลังได้รู้จักตัวตนของจั้นหลังจวินอีกด้านหนึ่ง

"ผมขับมาตีๆ อยู่ๆ เขาก็พุ่งออกมา คุณตำรวจ คุณตรวจสอบ จากกล้องวงจรปิดได้ ผมไม่ได้ขับรถเกินความเร็วที่กำหนดแน่นอน" คนขับรถบรรทุกอธิบายอย่างร้อนรน ดูก็รู้อารมณ์ของจั้นหลังจวินเป็นรถที่แพงมาก เขาไม่มีเงินที่จะชดใช้ค่าเสียหายให้อีกฝ่ายอย่างแน่นอน

ในขณะที่ตำรวจจราจรกำลังจัดการเรื่องอุบัติเหตุนี้ รถตำรวจอีกคันก็ขับเข้ามา เมื่อพบเห็นอุบัติเหตุทางท้องถนน ผู้คนมักจะโทรศัพท์แจ้งตำรวจ คนที่รู้ว่าจะต้องโทรหมายเลขหนึ่งหนึ่งสองนั้นน้อยมาก ปกติก็จะโทรหมายเลขหนึ่งหนึ่งศูนย์*

หลังจากตำรวจจราจรเข้าใจที่มาที่ไปของเหตุการณ์และจั้นหลังจวินแสดงออกว่าไม่ต้องการให้คนขับรถบรรทุกชดใช้ ตำรวจจราจรก็รู้สึกสบายใจขึ้น แต่สำหรับเรื่องที่จั้นหลังจวินขับรถฝ่าฝืนกฎจราจรก็จำเป็นต้องมีบทลงโทษ

"เนื่องจากเป็นการกระทำเพื่อช่วยชีวิตคนจึงลดเว้นการลงโทษได้ แต่ต้องให้ทางสถานีตำรวจออกจดหมายรับรองมาก่อนแล้วส่งไปที่แผนกอุบัติเหตุภายในหนึ่งอาทิตย์" ตำรวจจราจรชี้ไปที่ตำรวจซึ่งกำลังลงจากรถ

การฆ่าตัวตายบนท้องถนนหรือการกระโดดตึกตายเป็นเรื่องที่ดึงดูดความสนใจจากผู้คนและเป็นการขัดขวางความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ ถ้าจะเอาผิดกันขึ้นมาจริงๆ ก็ต้องรับโทษทางอาญา ทางตำรวจสอบถาม

* ในประเทศจีน 112 คือหมายเลขสำหรับแจ้งอุบัติเหตุจราจร ส่วน 110 คือหมายเลขสำหรับแจ้งตำรวจ

ผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรรุนแรงแล้วจึงได้พาทั้งสี่คนไปที่สถานีตำรวจเพื่อลงบันทึกประจำวันเอาไว้

นี่เป็นครั้งแรกที่เซียวเซียวเข้ามาในสถานีตำรวจจึงรู้สึกตื่นตาตื่นใจอยู่บ้าง เธอแอบเหลือบตามองไปที่สัญลักษณ์ตำรวจ เครื่องแบบ และนายตำรวจหนุ่มหล่อที่กำลังจดบันทึกอย่างขื่นขม

"ฆ่าตัวตายบนท้องถนนเป็นการขัดขวางความสงบสุขรัฐหรือเปล่า" นายตำรวจชั้นผู้น้อยที่รับผิดชอบการทำบันทึกมีสีหน้าเคร่งขรึม เขาเคาะไปที่โต๊ะเพื่อบอกให้เซียวเซียวนั่งอย่างสงบ สองสามวันก็จะมีคนแจ้งความเรื่องคนฆ่าตัวตายครั้งหนึ่ง แล้วส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงที่ผิดหวังในความรัก ดังนั้นเมื่อเขาเห็นคนพวกนี้จึงคิดเอาเองว่าเซียวเซียวคือคนที่คิดจะฆ่าตัวตาย

"ฉันเห็นรถเข็นของเขาพุ่งไปที่ถนนก็เลยวิ่งเข้าไปรั้งเอาไว้ แต่ไม่มีแรงพอที่จะดึงกลับมาได้ จึงได้แต่ดึงคนออกมาเท่านั้น คุณสิ เล็บฉันก็หักด้วย" เซียวเซียวยกนิ้วชี้ให้ดู เล็บที่ทำน้ำยาทาเล็บอย่างดีจากฝรั่งเศส ฉีกกลางจะหักแหล่มีหักแหล่ และบางส่วนของนิ้วก็กลายเป็นสีม่วง

ตำรวจนายนั้นถึงกับนิ่งไป สายตาเคร่งขรึมในตอนแรกเปลี่ยนเป็นสายตาแสดงความนับถือ จากนั้นก็สอบถามแม่ของเด็กหนุ่มเพื่อยืนยันความถูกต้องแล้วจดบันทึกเรื่องราวทั้งหมดลงไป "เซ็นชื่อตรงนี้ ขอขอบคุณในความกล้าหาญของคุณนะครับ"

เมื่อได้รับคำชมจากตำรวจ เซียวเซียวก็รู้สึกว๊อบแดงที่อยู่ตรงหน้าอกของตัวเองสว่างสดใสขึ้นมา เธอเซ็นชื่อลงไปทันทีโดยไม่พุดอะไรอีก

"ทำไมลูกถึงทำแบบนี้ ถ้าลูกตายไปแล้วพ่อกับแม่จะทำยังไง ฮือๆๆ" หลังจากที่แม่ของเด็กหนุ่มขอบคุณเซียวเซียวและจั้นหลังจวินแล้วก็ร้องให้ตัดพ้อลูกชายตัวเอง ร้องไปก็ตีเขาไปด้วย

"หน้าม้าของบริษัทต้าเจียง..." ซย่าเหยียนชะงักหน้าเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร
ก็ไม่รู้ ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นๆ
"เอ๋?"

บทที่ 12

เซียวเซียวตกใจที่เด็กหนุ่มพุดออกมาเช่นนั้น "หน้าม้าของบริษัท
เต้าเจี้ยว?"

"ต้าเจียงต่างหาก บริษัทพวกนั้นขยะมาก หน้าม้าพวกนี้เป็นแอ็กเคาต์ตี"
ซย่าเหยียนหยิบโทรศัพท์มือถือมา ตามองไปที่ตัวเลข ก่อนจะยกมูมปากขึ้น
อย่างเยาะเย้ย "ดูท่าทางศัตรูของคุณคงไม่ค่อยมีเงินเท่าไรรึ่ ถึงได้สั่งให้
ทำเรื่องพวกนี้ในราคาไม่เกินสองพันหยวนเท่านั้น"

เมื่อพุดถึงเรื่องนี้ดวงตาของเขาที่เคยดูว่างเปล่าก็พลันมีชีวิตชีวาขึ้นมา
ทันที ทั้งยังเผยแววตาดูถูกออกมาเหมือนเวลาที่อเดอลินมองเสื้อผ้าแบกะดิน
อย่างไรอย่างนั้น นี่เป็นสีหน้าที่มีเพียงอัฉริยะในวงการเท่านั้นที่จะแสดงออกมา
ได้

เซียวเซียวจ้องมองเขาด้วยแววตาเป็นประกาย เด็กหนุ่มที่ดูอ่อนแอ
ในสายตาเธอกลายเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาทันใด "ยอดเยี่ยมมาก"

"ก็...ก็ไม่ถึงขนาดนั้น..." ซย่าเหยียนรู้สึกเขิน เขาส่งโทรศัพท์มือถือ
คืนให้เซียวเซียวขณะที่ไปหุ่ค่อยๆ แดงระเรื่อขึ้น

เซียวเซียวไม่ทันได้สังเกตเพราะในใจคิดถึงหน้าม้าที่เด็กหนุ่มพุดถึง

แม้จะมั่นใจในการออกแบบของตน แต่เมื่อถูกโจมตีติดต่อกันหลายวัน เธอก็เริ่มเสียความมั่นใจไปบ้าง อาจเกิดข้อผิดพลาดตอนที่ส่งแบบให้กับโรงงานหรือตอนที่ทำแพตเทิร์น เมื่อได้ยินคำว่าหน้าม้า เรื่องกลุ่มใจของเธอก็คลี่คลายลง

แล้วใครคือคนที่ต้องการทำร้ายเธอ เห็นได้ชัดว่าหน้าม้าพวกนี้พุ่งเป้ามาที่เธอ ไม่ใช่บริษัท ไม่เช่นนั้นจะโจมตีชุดที่เธอออกแบบเพียงชุดเดียวได้อย่างไร

"ท่านจอมเทพ ท่านจะช่วยข้าหาคนที่จ้างหน้าม้าพวกนี้ได้หรือไม่ คำตอบแทนแล้วแต่ท่านจอมเทพต้องการ!" เชียวเฉียวกุมมือทั้งสองไว้ข้างหน้า เลียนแบบจอมยุทธ์สมัยโบราณที่พ่ายแพ้ต้องยอมศิโรราบให้แก่ผู้ชนะ

ใบหูของชยาเหยียนยิ่งแดงขึ้นก่อนที่เขาจะเอ่ย "ต่อให้คุณให้เงินสิบเท่า ต้าเจียงก็ไม่บอกข้อมูลของลูกค้าหรือ นี่เป็นจรรยาบรรณในวงการ แต่ว่าผมสามารถให้ที่อยู่ของเว็บไซต์ได้ คุณจ่ายเงินสองร้อยหยวนแล้วเขาก็จะตามหาคนที่จ้างหน้าม้าให้คุณเอง"

แม้จะเสียดายที่ตอนนี้ไม่อาจหาคนที่อยู่เบื้องหลังได้ แต่สามารถพิสูจน์ได้ว่าตัวเองถูกใส่ร้ายก็ถือว่าเป็นความโชคดีเกินกว่าที่คาดไว้ เชียวเฉียวพยักหน้าหงิกๆ ขอแลกเบอร์กับท่านจอมเทพอย่างยินดี

จนกระทั่งจันหลังจวินกับแม่ของชยาเหยียนออกมาก็เห็นทั้งสองคนพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน

"คุณหม่อจัน วันนี้เราสร้างความลำบากให้กับคุณแล้วละ" แม่ของชยาเหยียนกล่าวขอบคุณจันหลังจวินอีกครั้ง แล้วก็มาจับมือเฉียวเฉียวเพื่อกล่าวขอบคุณอีกครู่ใหญ่ "ไม่รู้ว่าจะขอบคุณยังใงดีที่คุณได้ช่วยชีวิตเหยียนเหยียนของเราไว้"

"คุณหน้าไม่ต้องเกรงใจ..." เชียวเฉียวทำตัวไม่ถูก ได้แต่ปล่อยให้แม่ของเด็กหนุ่มจับมือไว้แบบนั้น เธอหันไปมองจันหลังจวินเพื่อขอความช่วยเหลือ

จันหลังจวินกลับไม่มีที่ท่าว่าจะช่วยเลยแม้แต่น้อย เขาโทรศัพท์ไปที่
อู่ซ่อมรถเพื่อให้คนมาขับรถไปซ่อม

ทั้งสี่คนเดินออกจากสถานีตำรวจ คนของอู่ซ่อมรถก็ขี่จักรยานมาถึง
เขารับกุญแจรถจากจันหลังจวินแล้วเอาจักรยานเก็บไว้ท้ายรถ จากนั้นก็ขับรถ
ที่ประตูบับเบียร์คันนั้นออกไป

"คุณหมोजัน เก็บใบเสร็จค่าซ่อมรถไว้ นะคะ คราวหน้าฉันไปที่ซังอวี
จะได้จ่ายคืนให้" แล้วแม่ของซย่าเหยียนก็บอกลาทั้งคู่ก่อนจะขึ้นรถเข็นจากไป

เซียวเซียวคิดว่าพลเมืองดีอย่างจันหลังจวินไม่ต้องการอะไรตอบแทน
เช่นเดียวกับเธอ ไม่คิดว่าเขาจะพยักหน้าตอบรับทันที

แต่พอมองแม่ของซย่าเหยียนที่มีสีหน้าสบายใจขึ้น เซียวเซียวจึงรู้สึกว่
ตัวเองตัดสินใจผิด "ฉันควรจะเรียกร้องค่าตอบแทน อย่างน้อยค่าพลาสติกอ์ยา
ก็ยังมี"

จันหลังจวินมองเธอเหมือนเธอพูดอะไรไม่เข้าท่า แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไร
ออกมา เพียงเดินอ้อมไปด้านนอก ให้เซียวเซียวเดินอยู่ทางด้านขวามือ
ซึ่งเป็นด้านใน

แม้ว่าถนนตงอวีจะมีรถไม่มากนัก แต่ด้านนอกย่อมอันตรายกว่าด้านใน
อยู่ดี มีผู้ชายสูงหล่อยืนกันอยู่ทางด้านนอกเช่นนี้ให้รู้สึกถึงความปลอดภัย
ที่เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว

ผู้ชายรูปหล่อและดูเย็นชาเมื่อแสดงความเป็นสุภาพบุรุษขึ้นมา
ก็เหมือนกับอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูงอย่างมาก ยิ่งเขาโยนระเบิด
ที่ชื่อว่า 'ประทับใจ' เข้ามาในหัวใจของสาวน้อย เมื่อระเบิดออกก็ย่อมกลายเป็น
หมอกควันสีชมพูเต็มหัวใจ

"ผู้ชายที่เข้าใจเรื่องแบบนี้สมัยนี้ไม่มีค่อยเยอะนะ" เซียวเซียวเงยหน้าขึ้น
แอบมองไปหน้าด้านข้างของจันหลังจวิน

"หืม? นี่มันเป็นเรื่องปกติไม่ใช่เหรอ" จันหลังจวินเอ่ยปากพูดอย่างไม่ใส่ใจพลางเงยหน้ามองท้องฟ้า ตอนนี้อย่างไรก็ไม่ดีเท่าไร แต่อากาศไม่ค่อยดีนัก มีดครึ้มราวกับฝนจะตก ไฟอัตโนมัติข้างทางก็สว่างขึ้นแล้ว

"ไม่นะ..." เซียวเซียวส่ายหน้าปฏิเสธ เมื่อก่อนเธอพูดกับหานตงอวี่ตั้งหลายครั้งว่าเขาควรจะเรียนรู้ว่าต้องให้เธอเดินอยู่ด้านใน

อากาศเต็มไปด้วยความชื้น ฝนเม็ดเล็กๆ ตกลงมาบนคิ้วและขนตาของจันหลังจวิน ส่งประกายแสงวิบวับ "มีคนสอนผมมา" เสียงทุ้มต่ำดังอยู่ข้างหูเหมือนกับเสียงฝนที่ตกๆ หยดๆ สายตาล้ำลึกที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น มีร่องรอยของความโศกเศร้าซึ่งไม่อาจอธิบายได้ผ่านเข้ามาแล้วเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว

เซียวเซียวจ้องมองเขาอยู่ตลอด พลันรู้สึกหัวใจของเธอเจ็บแปลบขึ้นมา

แฟนเก่าหรือ แฟนเก่าของเขาใช่ไหม ใครนะช่างเป็นคนที่ไม่ดี
ได้รับความรักความเอาใจใส่จากเขา แล้วทำไมถึงทิ้งเขาไป

ถ้าไม่ได้ช่วยก็คงจะดี...

เซียวเซียวก้มหน้าลงอย่างหมดกำลังใจ สภาพของตัวเองตอนนี้ไม่อาจจะไปจีบจันหลังจวินได้ ทว่าหากมันแต่คิดเรื่องพวกนี้แล้วจะมีประโยชน์อะไร สิ่งเดียวที่เธอทำได้ในตอนนี้ก็คือต้องได้เงินโบนัสมาทำบัตรเครดิตสามเดือนเพื่อเทพบุตรสุดหล่อตรงหน้า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625321.html>